ژباړه او ناولونه لپاره مو ږ وځاری
د میني پسرلي
ناول
Ketabton.com
لیکوال: اکرام الله زیار
PRINCE IKRAM
0777638977
0711638977
(c)Ketabton.com: the Digital Library
د میني پسرلي ناول
لیکوال: اکرام الله زیار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميني پسرلي
ناول

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې تاسې غواړي خپل کتابتونه ډیزاین ورکړې

نو موږ سره په دی واټساپ شمبر تماس شی 0711638977

دغه ناول درسره مطالعه کړی او خوند تري واخلئ

نور لپاره موږ وڅارئ په درنښت وروړ مو اکرام الله «زيار»

په دغه ټپی ټول ناول راخرخی.

چارې د بخت دي څه به وایــو!!...😪

ته شوې د چا او زه د چا ورسیدمه!!...😭

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

د ژمی روخصتي راباندی سختې شوی .د ژمی سړې هوا واوری او په کور کی اوسیدل نور زړه راتنګ کړو، شبیر ته می زنګ ووهو، هو هغه تلیفون ځواب نکړو، د خولی می افففف وویستو ومی ویل ده د سوړ زوی چا سره بوخت دی چی هیر کړی یی یم، سهار مې هم ورته زنګ وهلی وو، خو په دا ټوله ورځ کی یوه پوښتنه ونه کړه .هلک ته می فکر خرابیدو همدی فکرونو کی ګیر وم چی زنګ اواز شو، ژر می موبایل ته وکتل په زړه می وو که دا شبیر وی نو دا د زړه بړاس به پری همدی موبایل کی وباسم، خو زما د زړه بړاس په زړه پاتی شو زنګ د لیلا وو لیلا چی په ونه دنګه د رنګه غنم رنګی غټی سترګی او په زړه بیخی نرمه زما د پوهنتون ملګری وه هسی خو یی صنف جلا وو خو نصیب راسره ملګری کړی وه .

فکر می لړ څه جوړ کړو بیا می زنګ ځواب کړو .بلی

ــ سلام جوړ پخیر؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ عليکم سلام :مننه ښه يم خپله څنګه يی؟ ژر می بيا راغبرګه کړه ستا هم درکونه نه لږی.لکه د شبير تا هم ځان ورک کړی

ــ ولی په هغه څه شوی ؟

نه پوهېږم نه زنګ ځوابوي او نه خپله زنګ وهی نه پوهيږم چی په کومو کارو ،بوخت دی

هغی وويل:چيرته به لاړ شی مصروفه به يی رابه شی هسی ما ويل ته به زما نامه ،واخلی، چی زما زنګ ته پتمه وی يا می ياودلی

ومی ويل تا خو يادوم خو ګرانی ستا پرته هم ژوند لرم، بايد د هغی هم خبراره ،اوسم او تاته خو معلومه ده چی څومره نژدی ملګری يو .نو ځکه می انديښنه شوه

په مړاوی غږ يی وويل، همم پوهيږم خو زه غواړم چی ماته د هر څه مخکی لومړيتوب راکړی ،ددی لپاره چی فکر يی بدل کړم نو ځان می عادی کړو، ومی ويل منمه ليلاګلی چی نازونه درسره خوند کوی خو ماته هم غوږ کيږده چی څه وايم ؟ يو خو پوهنتون رخصت دی هلته خو ښه دی ديدن نيم کيږې خو اوس هر څه خراب دی.نه د کوره وتل کيږی او نه هم درس ته زړه، ته هم نه وی او دا د سست زوی هم ورک دی .نو عصاب می لږ څه خراب شو نوره هيڅ خبره نشته، مکيز يی نور هم زيات کړو خير که هر څه وو اوس به دی ماته داسی خبری نه کولی .ويلی به دی وی چی ته می يادیدلی، غږ يی نور هم ځوړند کړو او وی ويل ربښتيا چی زړه دی تنګ وو، ماته به دی زنګ وهلی وی،سترګی می پټی کړی او خوله می ،کږه کړه، ومی ويل خا نو اوس بس څومره ګيلی کوی خفه کيږه مه ليلا ګلی

دی سره يی د خندا غږ راپورته شو، ومی ويل شکر خدايه جلی وخندل مطلب چی پخلا شوی خندا يی څوکه کړه او وی ويل مجبوره يم، خدای راباندی ګران کړی يی .په کړس کړس می وخندل ومی ويل ربښتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ غږ يې بيا اوږد شو وی ويل دا څه رقم پوښتنه ده چې تا وکړه ؟

ومی ويل بس هسی خولی ته می راغله، اوس داسی نه چې په دی خبری راسره شروع وکړې ټوله شپه به می بيا خپله وی، د ناز خندا يی وکړه وی ويل داسی هم نه ده نوو، بله خبره يی کوله چې موبايل ته بل زنګ راغی پوه شوه وی پوښتل څوک دی؟ ومی ويل ورک راپيدا شو شبير دی.

ژر يی وويل ښه دی کنه !زما يی اوريدلی ځکه را پيدا شو، ومی خندل په مړاوی غږ يی وويل ښا زا نو،هغه سره خبری کوه زه درته نوره نه مزاهم کيږم .

!!خدای پامان

ما هم خدای پاماني وکړه او زنګ می قطی کړو .هغه لا بند نه وو چې بل زنګ يی ـ راغی ځوابولو سره مې وويل ستا د شبير.......!!

چيرته مړ شوی وی درک دی نه لږيدو؟ يا به په کوم ځای کی اخته يې ځکه دی ځواب نه راکوو، هغه د خندا شين وو زر يی وويل ګوره ته نورو ته د ځان په څير فکر مه کوه، زه ساده سړی يم، زما ددی کارونو سره څه دی ؟هسی که بده دربانڍی نه لږېږي نو ته ووايه دا اوس چې ما زنګونه وهل ته چاسره مصروفه وی؟ د خندا می کړس وکړو الکه زما نور څوک دی بس هغی سره لګيا وم، که درته ووايم له تا ، هغه هم ډيره ښه ده، پوښتنه نيمه خو می کوی .زما د خبری سره د خندا شين شو وی ويل الکه ته نه سړی کيږی ومی ويل نو زه څه وکړم ؟

زړه يی راباندی يی بيللی اوس به يی خيال ساتم کنه د زړونو ساتل خو د ثواب کار دی .هغه می خبره داسی ودروله وی ويل که داسی خبره ده نو چې بيا يی تر پای وساتی، ومی ويل الکه د ټول ژوند دعوه څوک کوی .زه خو همدا اوس نن ورځی کی ژوند کوم د سبا او د تيری ورځی کيسه کی نه يم .چې هر څه وی همدا نن دی بايد خوند تری واخلم، هغه د فلم خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

(کل هو نا هو)

زما د خبری سره یی د خندا غږ نور هم شور وکړو .وی ویل :الکه داسی ژوند هم ښه ندی .باید یو چاته د عمر شریکولو موقه هم ورکړی، تر څو به ثوابونو پسی ګرځی .کله خو به توبی ته غاړه کږدی، ومی ویل دومره اوږد سوچ می لا ندی کړی.هغه غږ می بیا واوریدو وی ویل خا نو دا هم ستا د خوښي نده ومی ویل څوک ؟

هغه غږ وکړه الله دا ته څنګه هلک یی دا اوس لږ مخکی چی دی یاده کړه ومی ویل لیله ښایی ؟ یار هغه می بس دوسته ده مطلب)فرینډ(

شبیر ځواب داسی راکړو الکه هغه هو جدی ده، تاته به هم احساس شوی وی؟

د هغی کتل او ستا طرفته د هغی پام هغه د نورو انجونو په رقم ندی سمی پخی عشقي په نظر درته ګوری .مقصد فکر دی وی.

ومی ویل یار اوس لپاره می ملګری ده خو د

ایندی نه شم ویلی چی څنګه به کیږی، وی ویل که بله دی خوښه شوه بیا؟

ومی ویل بیا به ګورو هغه وویل بیا به لیلا څه کوی ؟

ومی ویل ده هر څه ده مخی ته دا ووایه ته ولی داسی اندیښنه کوی ؟ ژر یی وویل نا یار اندیښنه نه کوم بس که حقیقت راباندی وایی زه د چا خپګان نشم لیدلی او نه د چا اوښکی ځکه داسی خبری کوم داسی نه چی نه د هغی شی او نه بلی ته پاتی شی خیر دا خبری پریدا دا ووایه چی ولی دی زنګ وهلی وو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومی ویل نا یارو هیڅ خبره نشته هسی زړه می تنګ وو .ومی غوښتل تاسره خبری وکړم شبیر وویل ښا دا خو کومه لویه ستونزه نده که وخت لری نو راځه سبا به سره وګورو؟

که ریښتیا راباندی وایی زه هم درپسی خفه شوی یم یادیږی می د خندا می وویل داسی به نه یی ګوره!

هغه وویل نا همداسی ده .بیا سره دواړو وخندل ومی ویل خا سمده ده .زه خو بیکاره یم، چی ته هر وخت بیکاره شوی ماته احوال راکړه سره وبه ګورو، خا یی وکړه او خدای پامانی مو سره وکړه زنګ بند شو .سبا د سهارنۍ پرمهال یې بیا زنګ وکړو شبیر د نن ورځې پلان جوړوو، چی سره وګورو ومی ویل الکه داسی به وکړم چی همدا اوس به خپل ټاکلی ځای ته درشم، ته هم راځه یو څه سودا می هم پکار ده، تر مازیګره دی نه پریږدم،د خندا غږ یی وکړو وی ویل بس سمده ما دا ورځ تاته دربښلی چی هر څه دی زړه غواړي هماغسې به وکړو، بیا می هم تری مننه وکړه او د لیدو وخت مو سره معلوم کړو، ټلیفون ترې می کیکاږله او ډوډی می خلاص کړه په تلوار د ځای پورته شوم چی ځنډ ونه کړم جامی می بدلی کړی او شبیر لیدو لپاره د کوره ووتم لاره کی می بیا زنګ ووهو ومی پوښتل چی چیرته دی هغه هم د کوره راوتلی وو،همداسی په زنګونو مو ځانونه یو بل ته ورسول، په لیدو د یو بل خوښ شو غاړی مو ورکړی او روغ بړ مو سره وکړو،

اول لاړو ښار ته ځانته می سودا واخیسته هغه هم یو څه واخیستل خو زما د سودا په لیدو یی وویل الکه دا خو دی ټول مارکیټ را واخیستو په دومره سودا څه کوی؟

ومی ویل دا خو هیڅ ندی پوهنتون شروع کیږی د تیر کال شیانو کی هیڅ ندی پاتی پریده چی ځان می پوره کړم،هغه وویل هغه هو دی هم نوې وو، اوس دې نوري سودا ته ګوره ومی ویل هلکه شبیره خدای ژوند یو ځل راکوی نو پریده چی ټول خوندو هم ورنه واخلو هغه ویل ډیر خونده نه اخلی ورته مسکی شوم په خبرو خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی مو سودا پوره کړه،د سودا وروسته لاړو رسټورانټ ته مینو مو ولیده او خپل خوښی ځیزونه لکه زما کباب او ده کابلی وغوښته، همدی کی وو چی موبایل می وشرنګیدو لیلا زنګ وهلی وو سکرین ته می وکتل ومی ویل وبښه نن درسره خبری نه شم کولی

تلیفون می بند کړو شبیر پوه شو وی ویل ځواب ورکه درته په تمه به وی ومی ویل نا خیر دومره اړینه نه ده، شبیر وویل یاره داسی مه کوه چی دومره دی عادت کړی بیا ورسره غږیږه،ومی ویل داسی څه نشته هسی به یی زنګ وهلی وی چی کورته لاړم بیا به ورسره وغږیږم .او دا تا څه عادت عادت شروع کړی هیڅ می نه ده عادت کړی ته هسی په ما بد ګمانه یی

ـ نو بیا دا خبری کول ؟

ـ یاره دا دنیاپی خبری به کوو مهم زړه دی چی پاک اوسی او زما زړه کی هغی لپاره څه خاص نشته لکه د نورو انجونو دی سره هم د درس په باب مرسته کوم او ته ولی ماته لیلا ډیره یادوی نوری خو هم شته هغه ولی نه یادوی؟

ـ هغه ځکه چی هغوی ندی په تمه خو دا درته په تمه ده، ولی تاته یی له خبرو نه ښکاری چی مینه ده او بل دا لیدنه د تفریح ټول ساعت یو بل سره په خبرو تیرول دا هر څه مینه نه ده نو څه دی؟افففف می وکړ ومی ویل تا بیا دا پوښتنه پیل کړی یار اوس لپاره می بس ښه ملګری ده روان یو یو بل ته وخت ورکوو خبری کوو، امکان لری خوښه می شی که خوښه دی نه شوه بیا ؟ یار چی تر اوسه می ورته هر څه صفا ویلی بیا به یی هم ووایم زه د دروغو سړی نه یم، ما کی به سل نیمګړتیاوې وي خو دا خبره می یاد ساته که کومه ورځ می څوک په رښتیا خوښه شوه .نو دا ځای دی زما او ستا نښه وي چی بیا یی د سر په بایی هم خپلوم خو خبره دلته ټوله خبره زما ده زړه ده او تر اوسه زما پر زړه یوی هم د مینی واکمنی نده کړی، هسی د خبرو یا د حسن یو څو شیبی وی او بس په هماغه ځای کی یی تاثیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص شي، هغه چی په لیدو یی زړه بی واره نه شی هغی ته مینه او مین مه وایه خبره یی راته پری کړه وی ویل خا چی داسی ده نو ته ووایه ستا په نظر مینه څنګه وی ؟

ومی ویل یار نور نو د مینی په باب زیات نه پوهیږم ځکه هغه د مینی احساس می تر اوسه چاته ندی زړه کی احساس کړی.خو دومره ویلی شم چی مینه باید داسی وی چی نظر دې پرته د هغه بل چاته ور نشی که سترګی پټی هم وي نو د خیال ،تصویر یی وګوری او که خلاصی وي نو د هغی مخ په هری څیره کی وګوری

ــ وا وا شبیر می خبره په واوا واړوله او وی ویل الکه ما ویل ته یوائی په ټایم پاس پوهیږی تا کی خو د مین اثرات هم شته څه یو کربښی دې وویل، هیڅ نه ښکاری چی دا کربښی دی داسی څوک وایی چی هغه هیڅ کله مینه نده موندلی یوازی وخت یی تیر کړی د اوبو کلاس می راوخیستو او د څکلو وروسته می وویل چی هر څنګه درته ښکارم زړه خو می بیا هم پښتون دی که هر څو اواره اوسم بی پروا خو په زړه کی می د یو پښتون زړه درزا کوی چی ده مینی ډک دی، او ربښتیا دا ته ولی هر واری ماته د داسی خبرو تعنی
راکوی؟

شبیر سترګی راټولې کړې او وریځی هم ورسره را کونجی کړی او وی ویل نو نور خو درکی د کومه خبری کمی کاستی نشته لایقه یی خدای استعداد درکړی دا چی ته دی وخت په دی بیکاره کارونو تیروی او په خپل استعداد دی سترګی پټوی نو دا خبره ما خفه کوي نه غواړم ټول وخت په ساعت تیری کی تیر کړی، ایندی غم هم باید وخوری تر څو به دی کارونو کی وخت عبث تیروی، په دی ته هم پوهیږي چی څه دی لاسته هم نه راځی او نه تری څه جوړیږی، اوس مخکی دی په خپله خوله اقرار وکړو چی په یوی دی هم زړه ندی بایللی، نو ولی وخت خپل هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربادوئ او د هغوی امید هم یو څه خاوری کوی، ځکه زړه د ګل مثال لری چی یو ځل د بوټي وشلیدو نه یی حسن او نه یی عطر پاتی کیږي، یواځی مړاوی کیږي اخ می وکړو او نژدی شوم ومی ویل یار تا تر اوسه یوه انجلی لیدلی چې زه یی خواته ورغلی یم یا می هڅه کړی چی ځانته یی راوبلم، نو چی خپله راغلی نو ته ووایه زه څه وکړم .ددی هر څه شاهد خپله یی نو ته هم ما ملامته کوی ؟

ـ نا یار زه تا نه ملامتوم خو دومره وایم خلک هر څه کوی ددوی زړه به هر څه وایی ضرور خو ندي چی ته یی هم ملتیا وکړی، کولی شی چې د اړیکی انکار وکړی، کولی شی چې منعی یی کړی، په تیزه می وخندل ومی ویل دومره ملا هم نه یم بیا می ورته وخندل او د شوخی می وویل یار زما خو اوس لږ څه ګمان کیږی چی ته سوزی، چی ولی دومره ښکلی د خوبونو ملکی زا خیر که ښایسته لری که نه خو زړونه یی ماته په لاسونو کی نیولی وی.....

شبیر مخ یو طرفته کړو او وی ویل یار تا خبره بل طرفته کړه ته پوهیږي چې داسی هیڅ خبره نشته، مخ یی لږ څه ځوړند شان شو ددی پر ځای چې څه ووایی زر می وویل یار ټوکی می کولی ته می زړه یی بس دا خبری چی ته کوی زما د طبعیت خلاف دی. بحث مو لا پای ته نه وو رسیدلی چی د هوټل بیل په ورکولو د هوټله ووتو او پارک په طرف روان شو.

پارک داسی وو چی د انسان طبعیت او فکر يي د دنیایي فکر راړاوو او په ځان کې یی غرکوو،

هر ځای یی په ګلانو کی پوښلی وو جیګې ونی رنګارنګ ګلونه د مرغیو چغاری د ګلانو خوشبو د نړی رابیلولی، په پارک کی یو کانټین وو هلته د ضرورت هر څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا کیدل دوکاندار یی هم د عمره ډیر ځوان نه وو، خو طبیعت یی بیخی تازه وو مازیګر کی به یی خوږه موسیقي غږوله هر ډول سندری به یی لږولی هندي، دري، پښتو، کله کله به یی انګلسي هم پلی کړی که څه هم دومره په انګلیسي نه پوهیدو او بل د انګلیسي سندر غاړي سمه انګلیسي په ترنم کی اوږده او لنډه کړی نو هغه پوهیدونکی به هم پری څو ځلی اوریدو پوهیدو دا خوارکی خو هټلیوال وو، دومره درس یی ویلی وو چی حساب وکولی شی په انګلیسي سندرو پوهېدل ددی د وس کار نه وو، خو بس ددی لپاره چی پارک ته راغلی کسانو پام جذب کړي، نو دا کار به یی کوو کله کله به یی د سپیکر بلوتوت زما د موبایل سره وصل کړو، ویل به یی الکه هدایته ستا د ذوق سندری می خوښیږی نو ما به وویل ته پری پوهیږی چی خوښیږي دی؟

د خندا به شین شو وبه یی ویل خیر که نه پری پوهیږم د موسیقۍ او د ساز یی خوند اخلم نور یی زه څه کوم. پوهېدل یی ستا کار دی د عمر د دی خوش طبعیتی به هر څوک مجبورول چی تر پارک ورشي او خپل د ژوند یو څو شیبی رنګینې کړي، مونږ هم روان وو چی کله پارک ته ورسیدو نو عمر د تل په څیر خپل کار کوو د پارک ښکله خپل کار کوو، موسیقۍ خپل کار کوو، که څه ژمی او د خزان پاڼو پارک یو څه بدل کړی وو خو بیا هم هر څه د تل په څیر ښکلی وو، شبیر وویل یار طبعیت د تل په څیر رنګین دې، ورځه چې کینو یو ځای کی هسی نه هم ستړی شو تیوله ورځ وګرځیدو د عمر راباندی پام شو د لری یی لاسونه پورته کړل او غږ یی کړو، پخیر مستو ځوانانو پخیر راغلی، مونږ هم لاسونه په سینه کیخودل او مننه مو وکړه لږ ورته نژدی شو ومی ویل عمر لالا مونږ ته مست وایی ولی دا مستی به تا نه وی تیره کړی؟

خیر که اوس خدای مونږ ته لږ وخت او زمینه برابره کړی نو دستی دې مستۍ په نوم کی راګیر کړو، لکه چی مستي دې ونه لوریده راباندی، په خندا کی یی د خوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غاښونه رابرڅيره کړل او وی ويل ځواني خو ستاسی ده زموږ به څه ځواني وه، د کلي به څه مستي وی،

ومی ويل: ولی د ګودر غاړه، سيند چپی، د انجونو شور په دی هر څه کی بيا هم داسی مايوسه ولا تعجب شوم زما په خبره يی وخندل او وی ويل نو تا د ګودر غاړه څه ليدلی؟

چی لګيا يی مسکی شوم ومی ويل نا ليدلی خو می نده خو اوريدلی می دي، لوستی می دي چی مازيګر د پيغلو شور د ګودر غاړه او مهمه يی ديدنونه، عمر می خبره پری کړه ځوانه معلومات دی نيمګړتياوې لري، بيشکه د ګودر غاړه د پيغلو شور په سر اخلی او ديدنونه هم پکی کيږي خو دا کارونه يوازی مينانو دي مونږ ساده شډل پډل خلک نه مخکی په دی خبرو پوهيدو او نه اوس، دی خبری شبير هم وخندوو وی ويل يره عمره ما ويل زه د دنيا عاجز يم نن می وليدل چی ناا خدای زما نه مخکی هم عاجز پيدا کړی، چی هغه ته يی، عمر وويل نا يار عاجزه وم يا نه ،خو بی زړه وم، د ګودر ته تګ پرمهال به می ډيری پيغلی د مستی په شور کی وليدی او په دوی کی به يوه مسته هتمن وه چی د پيغلو بنډار به يی رنګينه کړی وو، په هغی به می سترګی ښخی کړی خو يا به د ملک لور وه يا د کوم خان نو زړه کی راپاريدلی احساسات به مو پدې مړاوی کړل چی ددی د زور زه نه يم، چيرته زما غريب چيرته ددوی خانی، نو هر څه به همدی خبری پای ته ورسول او بيرته به راستون شوم، د ګودر غاره به رانه پاتی شوه خو نن سبا چې تاسی ګورم نو زړه کی کله کله کينه هم راشي، چې کاش په دی اثر کی پيدا شوی وی نو ژوند می داسی په دوکانداری او مسافری نه تيريدلی،خو زا خير په دی کی به مو خير وو څه د پخوانی پيغلی د کميسه به يی ټکری لوی وو وعده به يی وعده او وفا به يی وفا وه،ده اوسنی انجونو چی جامی څومره لنډی شوی وفا يی د هغو لا ډيره کمه شوی، څه به زړه خورو ددی خبره لا خلاصه نه وه چی آفرين می وويل هغه می مخ ته راوکتل او ما شبير ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل وګوره د سهاره راسره په یوه خبره بحث کوی نو دا دی خبره عمر خلاصه کړه، د ځای نه روان شو

او د ونی لاندی چی د ژمی تنکی لمر پری لړیدو په چوکی کیناستو عمر می هم د ځان سره کینوو ومی ویل ګوره تا اوس خبره انجام ته ورسوله شبیر راته سهار نه لګیا دې چې دومره انجونو سره اړیکې نیسي، ددوی به زړه مات کړی دا تا چی خبره وکړه نو زما د خبری سره ډېر ورته والی لری، هغه انجونی چی خپله غواړی اړیکه ټینګه کړی او خبری وکړی کیداشی ددی لپاره دا کار عادي ووسي کیداشي نوری اړیکې هم ولري نو که بیا زما اړیکه پری شي شاید دوی ته فرق ونه لري، زما په نظر زړه د حسن نه زیات په حیا اوړی او حیا په شرافت کی ده په بی حیایی کی نه، سترګی بیشکه ظاهری ښکلا ته اوړي خو پټمن زړه په حیا مینیږي او تر اوسه ما په چا کی زما د خوښې حیا ندا لیدلې نو دی خاطره لکه د نامعلومه منزل مسافر یم تر څو چی مي منزل نه وی معلوم شوی، همداسی به ګرځم کیدای شي په دی لټه کي د منزل پیدا کونکی اوسم دواړو وخندل

عمر می خبرو ته په اشاره وویل بلکل رښتیا دی وویل همداسی ده شبیر چی زما د دلیلونو مخکی خاموشه شوی وو نو سر یي وخوځوو او وی ویل سمده نور بحث نه کوو، دا دی ته یی ګټونکی ،زه بایلونکي خوشحاله، ومی خندل حو ډېر.

عمر له دی خبرو وروسته پورته شو چې د دوکان کار مختته یوسی ما او شبیر په کیسو سر وو، شبیر وویل بس دی ډیر وخت مو تیر کړو رښتیا ډیر ښه وخت مو تیر کړو، واقعي د ژمي لومړی ورځ وه چی په خوښې مو تیره کړه، پخیر چی بلی هفتی ته پوهنتون شروع کیږی یو څه درسونه به تکرار کړو ځان به د ژمی او د لرګو بخاری راوباسو، په اوړی می ورته لاس کیخودو ومی ویل بیخي ښه خبره ده. شبیر نور نه هیسارېدو ومی ویل سمده چی نور نه پاتی کیږی راځه راپورته شه چی

(c) ketabton.com: The Digital Library

جیړیړو د لری مو عمر ته لاس وخورووو او تری روان شو، تر یو ځای ګډ راغلو او بیا د کور لپاره مو لاری جدا کړی ماښام ته وخت نژدی وو چی کور ته ورسیدم سیده خپلی کوټی ته لاړم او سودا می کیښوده مور می تر شا راپسی راغله سلام یی واچوو او وی ویل ټوله ورځ بیرون وی، څه دی خوړلی که نا؟
ع سلام می وویل او بیا می خبره وکړه هو موری هر څه می کړی بس چای که وی نو ډیر به ښه شی هغی وویل چای شته مخکی می دم کړی وو پلار دی هم ندی راغلی تاته به یی واچوم هغه به هم راځی سر می راپورته کړو او د شوخی می وویل خان جی ته دی کړی، رښتیا زوی د چا په یاد وی، چی د ژوند ملګری دی تر څنګ وی،

د غوړه یی ونیوم او وی ویل شیطانه دومره غټی خبری دی یادی کړی، ومی ویل موری غوږ دی راته خوږ کړو، پریدا بیا یی نه وایم خیر دی که ستا ځیښتن دی زما هم پلار دی که څه می وویل نو څه خبره وشوه؟

که رښتیا راباندی وایی نو دا ځیښتن می دی نه دی خوښ، آفرین تاته چی دا وخت دی ورسره تیر کړی، تل یی غوسه په پوزه سپره وی بیا یی ماته نظر ډیر نیولی وی، دا ښه دی چی اوس لږ وخته راغلم کنه یو دیوان به یی راته تیروو

مونږ لا خبری کولی چی د کور دروازه وټکیده ومی ویل عمر یی د ډیره دی راغی، که زما پوښتنه یی وکړه نو ورتی غرمه وخته راغلی مور می په خندا روانه شوه هغه می د طبیعت خبره وه ، ځکه غوسه نشوه پلار جان می ډیر راته ګران دی هره خبره یی منم د یوی خبری هم نه تیریږم، بس کله چی ناوخته شم نو بیا راته غوسه وی په دی ورنه لګ ګیله من اوسږم، دهغی ځای راغلم په خپلی بستری وغزیدم ځان می ارامه کړو. نن ډیر ستړی شوم ډیر وخت هسی ناسته انسان ناراسته کوی، زه هم د ژمی اوږدی رخصتی سست کړی وم، زما فکرونه لا خلاص نه وو، چی مور می چای راوړو دوه پایلی می وښلی نو ایله راجوړ شوم، د ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته شوم او د پلار کوټې ته لاړم. ماښام ناوخته پورې ورسره کیناستم ډوډۍ خلاصه شوه هغوی چای څکلو ته پاتې شو زه ورنه خپلې کوټې ته راغلم او په ارامه زړه ویده شوم. دا څو شپې می د پوهنتون د لومړی ورځي راتلو ته او زما د سهار ننداری ته تیری کړی ننداره مطلب کوچنی انجونی زما په کوټه کی تخت ته مخامخ کړکي وه او کړکي کی بالکون وو چې په رنګارنګ ګلونه می ډک کړی وو، د کړکي لاندی ټوله کوڅه ښکاریده د کور مخته مو مکتب وو، که چیری سهار به په دی ځای کی ودریدې نو د ننوتو زړه به دی نه کیدو که څه ناوخته پاڅیدم خو هر کله چی به د خوبه پاڅیدم نو لومړی به می ځان کړکي ته ورسوو. هغه ځکه چې کوچنی شهزادګۍ به په نازکو اوږو د کتابونو بیکونه بار کړی وو، لنډی لنډی پیکی به یی په سپین تیکرو کی راوتی وو ځینې به په لاسونو کی وړی وړی چترۍ د لمر په خاطر نیولی وی، ځینی به یی پلرونو سره خو ډیری به یی د ملګرو (ټولګیوالو) تر څنګ راروانې وی، نه پوهیږم په لیدو به می روح تازه کیدو، دی نظاری به می زړه ته سکون ورکوو، چې افغانې انجونی هم د لوست په لور روانې دی، پوهنتون کې که ځینی انجونی ساعت تیری ته راتلی خو ډیری به یی د کتابونو سر نه پورته کوو، ددی کوچینوو انجونو په لیدو به می هغه د پوهنتون زحمتکښه انجونی په زړه شوی چې فقط او

فقط هدف یی درس ویل وو، نو منظره می د ژمی په رسیدو نه وه لیدلی نو خدای شته خفه شوی وم د پوهنتون ورځ خو شکر ورسیده هو د مکتب ننداره لا پاتی وه د پوهنتونه یوه ورځ مخکی می شبیر ته د پوهنتون تګ وویلی هغه زړه نا زړه وو ویل یی سبا لومړی ورځ ده څوک به نه وی خو ما ونه منله ټینګار می وکړو چې باید لاړ شو هغه هم زما خبره ومنله سهار وخته می ځان اماده کړو چې د کوره وتم چې مور می راپسی غږ وکړو وی ویل تیار شوی، هو موری دا دی ځم هغی وویل نور می

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډير ښه زوى يى خو په يوه خبره درنه شکايت لرم سهار وخته پاڅيږه لمونځ کوه د ځوانى لمونځ او سجده د زړښت د څو سجدو معتبره ده، خواته يى نژدى شوم وم ويل مورى لمونځ ده دعا لپاره کيږى ماته شکر خداى هر څه راکړى، زه ده خداى ده هر نعمته برخمن يم، ستا په شان خوږه مور، ښه ژوند، ملګرى، پوهه نور نو څه پاتى نه وو، چى سوال يى د خداى وکړم هغى وويل ټول عمر په يو حال نه پاتى کيږى دا چى بيږه مى وه زر مى وويل خا سمده ده چى اړتيا مى شوه نو هتما به يى د خدايه وغواړم خا خير مورى اوس راباندى ناوخته کيږى بيا به پرى خبرى وکړو د موره مى خداى پامانى واخيسته او د پوهنتون په طرف روان شوم په لاره کى د شبير سره يو ځاى شوم ستړى مشي مو سره وکړه او د پوهنتون په لاره وغځيدو پس د ډيرى مودى بيرته خپل پوهنتون ته راغلو د پوهنتون مخى ته ده کارتونو په ښکاره کولو دننه ننوتو ته اجازه راکړه، هغه نفر چى د دروازى مخکى به دريدو بدل وو هغه مخکنى مو پيژندو دا نا بلده وو. د تلاشى وروسته داخل لاړو د پوهنتون ښکلا د تل په څير قايمه وه، هو دا منم چى پسرلى يى بيا خپله ښکلا لرى اوس باغچى ګلان هيڅ نه وو د خزان وهلى پاڼى ګلان مړاوى کړى وو، د لارو او باغچو غاړى ته د واورو بارى لا تر اوسه پرتى وى خو خير اوس هم بد نه وو ارامه ارامي وه، که څه د ژمى وروستي ورځي وى، خو بيا هم پرته د بالا پوش يا کرتى ګزاره سخته وه، غځيدلي اوډږ سړک مو ونيوو چى قدمونه مو اخيستل نو په هر قدم سره به مو د تير کال خاطرې رايادى شوى او په خندا به شوم تر څو چى خپل ديپارټمنت ته رسيدو ډيرى جالبه خاطرې مو په زړه شوى او د يادولو نه مو کيف واخيسته، اخر هم خپل ديپارټمنت ته ورسيدو دننه ننوتو اول مو سلام په دهليز کى ناست مامور ته واچوو پوره د رخصتى حال احوال مو ورسره وکړو، او بيا د چپ لاس صنف ته روان شو شبير وويل ګوره يا خو وخته دى يا د چا زړه ندى چى راشى د لوى دروازى تر ديپارټمنت ډير کم محصلين مو تر سترګو شو، فکر نه کوم درس به هم وى. ومى ويل راځه نو اوس خو راغلى يو. دويم صنف ته ننوتو. رښتيا هم په صنف کى څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وو. شبير بيا سترګی راواړولی ومی ويل؛ طاقت دی وشه اوس لا وخت شته او که وايی بهر به چکر ووهو، وی ويل هلکه بهر هوا سړه ده ددی پر ځای چی په چکر می مړ کړی، همدغه ځای ښه دې ومی ويل خا نو غلی په خپل ځای کينه غږ ونه باسی. شبير غلی په خپل ځای کيناست، اول صف د هلکانوو وو زمونږ نه خواکی چوکی د انجونو وی . که څه چوکی مو سره جدا وی خو بيا به هم مقابل کی د ناستو انجونو ښه ننداره کيده، لومړی قطار هغه خو ډير نژدی وو د ټولو به ښه راښکاريدو کله چی به انجونو څه کول نو لا ما او شبير به پټی نه پاتی کيدی. همدی کی وم چی دروازه خلاصه شوه او ټولګيواله چی نرګس نوميده راننوته........

سلام يی وويل ع سلام می ورته په ځواب کی وويل هغی ځان خپل مخکني ځای ته ورسوو او د کيناستو سره يی وويل لکه چی ښه تنګ شوي وی يا هو مو ميندو نور ځای نه درکوو، چی په لومړی ورځ مو راچولی، شبير به څه ويلو ته خوله برابروله چی ما وويل هسی نرګس دا خبره تاسره هم جوړيږي ته هم راغلی يی، جلی سترګی د غوسی ډکی شوی او په خپل ځای غلی کيناسته، زه هم د شبير خواته نژدی کيناستم ددی لپاره چی ګپ برابر کړو، ومی ويل الکه شبير زړه کی می دی دا صنف می بدل کړم هغه په هيرانی مخ راواړوو وی ويل ولی؟
ومی ويل هغی ناستی نرګس ته وګوره بس نوم يی د ګل دی نور پکی د ګل يوه نښه هم نشته، نه پوهيږم چی دا ښکلا په نړی کی نشته يا خدای زموږ په صنف کی قاهنطې کړی، تير کال مو هم همداسی تير کړو نه ښايسته حوری وی نه يی ناز و مکيز ، هغه زما خبرو پسی وخندل وی ويل نو ته ښکلا ته راځی که درس ته پريدا سړيا خپل درس ته دی پام کوه، چيرته حسن پسی ګرځی په خندا ورته نور هم نژدی شوم ومی ويل الکه رښتيا وايی زده کړې ته راغلی يم خو هسی زما زړه داسي وايی که د حسن ملکی په کی هم وی نو زړه به مي هسي ورته خوشحاله وی، په ليدو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی لکه د باغچی ګلونه غوړیدلي شبیر په کټ کټ وخندل وی ویل الکه ډیر وران یی زمونږ په خندا نرګس یو څه د ځایه وخوځیده سر یی راواړوو وی ویل ډیر نه خاندی خیرتی خو به وی؟ ومی ویل شکر خیرتی ده هسي خبری مو سره کولی هغی بیا ونه کتل ما سر شبیر ته نژدی کړو او بیرته می خپله خبری ته ادامه ورکړه یاره دا خبره جدي ونیسه چی زه می صنف بدلوم کیداشی پام او فکر می بدل شی دلته خو په یو کال کی هیڅ ونه شو، سږکال نه غواړم د تیر کال په څیر تیر کړم، شبیر وویل ته لکه چی ځان هغی ته نژدی کوی ومی خندل نا هغسی خبره نده خو شبیر زر وویلی خا چی هر چیری ځی یو ځای به ځو کیدای شی ستا په حرکت زما هم خدای کار وکړی ومی خندل ومی ویل ته خو می جګر یی، چی ته نه یی هغه ځای دی ړنګ شی، افرین بس چی اوس ځو یو ځای به ځو او درخواست به وکړو وخت په تیریدو د صنف خالی چوکی ډکیدی نور محصیلین هم راغلل ټولو سره مو روغ بړ وکړو د ورځ په اوږدو کې استادان هم راغلل او خپله د درس وظیفه یی ترسره کړه، همدی کی مو ورځ پای ته ورسوله رخصتیی شوه، شبیر ویل هسی دی راوستم نه درس وو او نه نوی مخونه داسی احساس می وکړو لکه پرون چی می لیدلی وی. څومره می تلوسه وه ومی ویل همداسی کیږي یو شي ته چی څومره په تمه یی هغه هغومره ښه نه وي، نو که زما مني تمه مه کوه ځان عادی ونیسه، شبیر وویل رښتیا تا خو نن لیلا هم یاده نکړه؟

ــ هممم ولا څه یی نه وو ویلی ما هم ورباندی ځان نه وو پوه کړی، شبیر وویل لکه چی خفه شوی هغه زنګ دی نه وو ځواب کړی افف خدایه شبیره ستا څومره عصاب کار کوی څومره خبرو پسی ګرځی هغه وویل زما زړه خارښت کوی کله کله ګمان کوم چی ته له ما د زړه خبری پټوی ځکه درنه هر وخت پوښتنی کوم ورته نژدی شوم ومی ویل یار دا خبره مه کوه زما د زړه هر راز تا سره دی که پټولو ته می خوښه کړه دا خواکی کی می ناست یی پخدای که رانه خبر هم شی هغه وویل ایا کولی یی شی ومی ویل ولی نه خو اوس لپاره دی دا خبری ده زړه وباسه هیڅ نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبری مو دومره زیاتی وی چی په خبروخبرو کی لاره هم نژدی شوه، د دواړو لاری جدا شوی هغه په خپل لار او زه په خپل لاری راروان شوم کورته په رسیدو می خپل کوټی ته لار وکړه پړ مخ پریوتم مور می غږ وکړو راغلی زویه څنګه وه ورځ دی ؟

ومی ویل ښه وه خو څوک نه وو راغلی د حاضری درک هم نه وو، خا خیر که ستړتیا دی کمه شوی وی نو راځه چی ډوډی وخوری ومی ویل موری درځم اوس لږه دمه کوم، خا سمده ده، چی هر وخت دی زړه وو بیا غږ وکړه، دی خبری وروسته همداسی لاړه، زه پروت وم فکر می ارامه کړو او سترګی می پټی کړی ډیر وخت ووتو سترګی می خلاصی کړی، مازیګر تیر وو د ځای پورته شوم او دهلیز ته لاړم مور او خویندی می ناستی وی، خوله می زبیرګی کوله لاس می خولی ته ونیوو سترګی می لا پټی وی، چی مور می غږ کړو پاڅیدی؟

ومی ویل هو پاڅیدم،

دومره خوب دی وکړو ماته دی وویل چی څو شیبو کی درځم ساعت ته وګوره څه ټایم دی ساعت ته می وکتل ومی ویل رښتیا وایی ناوخته هو شو نو څنګه وکړم دی خبره سره می د مور غیږ ته ځان خطا کړو، ومی ویل داسی ستړی شوم فقط پیټی می چلولی وی ډیر وخت پس لاړم نو ځان می درد ونیوو هغه چی پریوتم د پورته کیدو شیمه نه وه پاتی، همداسی ویده شوم په تندی یی لاس راکیښودو وی ویل خیر زویه یو خو هوا هم لا سړه ده، کیداشی یخ وهلی یی زه به درته ګرم چای وکړم چی لږ ښه شی، ومی ویل بس په لاسونو دی برکت شه همداسی یی وکړل چای سره می

(c) ketabton.com: The Digital Library

وجود لږ څه ارامه شو، نن خو څوک نه وو، درس هم تکراری وو، د لوستلو می هم څه نه لرل نو شپی ناوخته پوری می ګیم وکړو او بیا ویده شوم راتلونکی څو شپي همداسی په ارامی تیری شوی، زما په تمه راتلونکی ورځی به هم داسی تیره شی د څه خاص کیدو تمه می تری نه لرله، خو داسی نه وه

راتلونکو ورځو ما لپاره ډیر څه لرل زه یی د خپله حاله اړولم خو اوس لپاره تری زه ناخبره وم زه نه وم خبر چی نن شپه خوب به زما د ژوند وروستۍ د سکون خوب وي،

ددی وروسته به زه هیڅ د سکون خاوند نه شم زما د سکون د ناارامۍ لپاره یو څوک ټاکل شوی وه چی زما لیدل ورسره پاتې وو،

نن می ځان خوب ځانګو ته ورکړو او په دمه زړه ویده شوم سهار وخته می یو ځل بیا ځان د پوهنتون تګ ته اماده کړو نن ورځ زده کړیالان ډیر وو اوس نو محصلین د خپلو ځالو راوتي وو، صنف شروع شوی وو او درسونه هم مخته روان وو، نن زه او شبیر د تل په څیر پوهنتون ته لاړو، لومړی لکچر د ګرامر وو، استاد د ګرامر د درس لپاره د چیپټر ټولی برخی جدا کړی وی، اوس یی نو مونږ ته تشریحات راکول ناڅاپي می شبیر ته وویل الکه زره می بی واره شو، درازیده یی ډیره شوه هغه می خبره په دی بدله کړه چی استاد درس درته زړه تنګ کړو،

ما او هغه لا په خبرو بوخت وو، چی د صنف دروازه نازکه وټاکیده، د دروازی ټکاا مونږ او استاد دروازی ته متوجی کړو، د دننه د راتګ اجازه یی وغوښته، ما هم سر دروازی ته نژدی کړو، تر څو ددی نرم غږ بشر ووینم چی څوک ده، استاد ورته د سر په خوزولو اجازه ورکړه، زما سر جیړیدو ته وخت پاتی نه شو د لوړ قد انجلۍ می د خوانه تیره شوه مخ می ورته ونه لیدو ځکه په چټکی می د مخی تیره شوه، ځان یی استاد خواته نژدی کړو خو شا یی مالومیده د ونی دنګه نری ملا وه هڅه می کوله څیره یی وګورم د شا یی اندام ډیر ښه ښکاریدو همدی خبری می

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلوسه زیاته کړه ځکه غږ یی د زړکې نه کم نه وو ، لیوال یی کړم چی مخ یی هم وګورم خو هغی د استاد سره خبری روانی وی ده خبرو یی ناخبره وم بس دی ته می تلوسه وه چی مخ راوړوی چی څوک ده او څنګه ده، خو هغه لا استاد سره لګیا وه، زه همدی سوچونو کی وم چی د استاد غږ می تر غوږو شو هغه زما نوم واخیستو شبیر زر په لاس ټک راکړو د سوچونو راووتم د جلي می پام استاد ته شو هغه حاضری په لاس کی نیولی وه ماته یی څه وویل چی ښه ذیر شوم هغه ماته وویل دا حاضري واخله او ددی مِس نوم پکی وګوره چی شته او که نه د ځای راپورته شوم د استاد د لاسه می حاضری واخیسته خو زر می د استاد بله خبره هم واوریده چی دلته یی مه لټوه، بهر ته وځه دلته لیکچر میس کیږی یا پاتی کیږی. جلی لا ما مخکی شوه زه ورپسی شوم. که څه د خبری پوره نه وم خبر چی څه وکړم ځکه په ذهن می هماغه خوږ غږ تاویدو، استاد غږ وکړو د هر څه می پام واختیدو بس د بهر په لوری روان شوم د دروازی به لږ مخکی تلی وو چی خاضری می لاس کی واړوله راواړوله حیرانی می غږ وکړو څه ولټوم؟

زه خو پوه نه شوم هغی بیا په نرمه لهجه وویل جدیدالشمول زده کړیالانو لیست کی زما نوم ولټوه، غږ یی د نژدی نور هم ډیر خوږ وو. د اوریدو سره سم می ژر خاضري خلاصه کړه حال دا چی هغی مخ ته می هیڅ ونه کتل پام می ټول خاضري ته وو، جلۍ په نرم غږ بیا وویل که مهرباني وکړی او نوم می زر ولټوی چی شته که نه، د جلۍ بیا ځلی غږ د نورو خبرو راویستم ژر می سر پورته کړو چی جلۍ وګورم چی مخ می پورته کړو نو څه بشر می ولیدو نه شم یی بیانولی د هری خبری ووتم ساکنه پاتی شوم، هغی خبره وکړه خو اوس یی غږ نه وو په غوږ می بنګار شو، ددی حسن دومره ډیر وو، چی خبره می هیڅ د غوږو نه شو، خو دومره می واوریدل چی خپله وروستی خبره یی وکړه ، حاضري، نوم او جدیدالشمول! دی خبری سره یی مخ راپورته کړو او د حیرانی او پریشانی سترګی زما په سترګو وګندلی کاته یی نه وو، د غشو ګزار وو سیده یی په زړه وویشتم سترګی نه وی د څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله بلا وه، د رنګه زیری بخنی لکه طبیعت په غیره کی ژیر ګلونه غوړیدلي وی، کماني وریځې او اوږده کتار کتار بانه سم لکه د کرن خان د سندری هغه بیت چی وایی

(ده څه سره تشبی ورکړمه هیڅ پری نه پوهیږمه، د څه په شانتی تیز کوي ګزار ستا بانه)

بانو یی د سترګو ښکلا نوره هم زیاته کړی وه داسی فکر می وکړو لکه ددی بانه ددی د سترګو چوکیداران ددی خدمت ته ودریدلی،هر څه وو خو زه بل چیری لاړم د حسن طلبګار ته خدای خپله خدایی ښودلی وو، همدا وو چی سترګو یی د هره کاره وویستم، د سترګو اثر یی دومره زیات وو چی نور هر څه یی شاته کړل سترګو یی په نیمه دقیقه کی د ځان کړم ، همداسی ورته په کتو شوم هغی په پسته خوله خبره خلاصه کړه او د خبری ځواب غوښتنو په باب راوکتل خو زه یی د خومارو سترګو په میخانه کی لاهو کړی وم، د ظالم لور بیا دې خوماري سترګو ښکلا ته د خط لکی هم ورکړی وه، زما خو په کتو سره وار خطا شو،هغی بیا غږ وکړو اوری؟ زر می د ورخطایی وویل نا هوو ااا هغه ژبه می بنده بنده شوه، هغی رډی راډی وکتل ومی ویل صبر چی وی ګورم هغی بیا په حیرانی وویل څه کوی ؟

ومی ویل خو نوم دی ګورم کنه!!

په خولی یی لاس کیخودو فکر کوم مسکیدل یی پیتول، زر یی وویل ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو تاته زما نوم معلوم دی چی ګوری یی؟

که ربښتیا ووایم خجالته یی کړم ربښتیا یی وویل لکه د لیونو نوم په لټه کی شوم او له دی ناخبره چی نوم یی څه دی ؟

په عاجزۍ می وویل خا نو ته یی ووایه ستا نوم محترم څه دی ؟

همممممم زما نوم حسینا بنت عبدالله،

خا می وکړه او سر می ښکته کړې او په لټه کی یی شوم زما زړه او مغز هسی هم د کاره وتلي وو خو بیا هم هسی لګیا شوم چی نوم یی ولټوم هڅه می کوله چی عادی اوسم خو نا دا کار شاید اوس له ما نه کیدو هر څه چی وو هغه شوی وو اوس بیرته په ځان واک تر لاسه کول ګران وو، خو بیا می هم خاضري د اول نه تر اخره پوری وکته، خو نوم می تر سترګو نه شو، ومی ویل نا!! دی کی دی نوم نشته لهجه یی تنده کړه څنګه نشته باید همدلته اوسی هغه د نورو صنف استادانو وویل نوم به دی دی صنف کی هتمن وی، ځکه د دریم سمستر همدا دری صنفونه دی، که د زړه ووایم دی غوسی یی لک وډار کړم په مړاوی غږ می وویل خو خپله یی وګوره ،زه هو څه د سترګو کمزوری نه یم، چی ماته به دی نوم نه ښکاری، ځان می عادی ښودو خو یو پسی می بل کار خرابوو ومی ویل دی خاضری کی محبوبی په نوم څوک نشته،

حسینې سترګې یی بیا په قهر راواړولی او وی ویل څه دی وویل؟

نه پوهیدم بل رقم شوی وم حال می عادي نه وو ومی ویل څه ووایم ؟

هغی وویل تا کوم نوم لټوو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله می برابره کړه چی څه ووایم خو پوه نه شوم چی څه می ویلی وو او اوس نور څه ووایم !! په ورخطایی می بس دا خبره وکړه خو ستا نوم می ولټوو نه وو، هغی افففففف وکړو او داسی خبره یی وکړه ای زما خدایه دا څه حال دی زه څه وایم او دی څه لټوي .

بیا می په مړاوي غږ وویل نو تا ویل کنه چی نوم می ولټوه، هغی قهر نور هم ډیر کړو وی ویل محترمه تا تر اوسه په حاضری کی محبوبه لټوله؟

سترګی می په حیرانی غټی کړی خوله می بنده کړه څوکه می وویل نو تا څه ویلي وو؟:

بد بد یی راوکتل د ځان سره وبنګیده او غلي شان یی وویل څه خبری د کومی انډیوالی نوم یی دی چی اوس یی لټوي.

ومی ویل څه بنګاری دی خیژي؟

نور یی څه ونه ویل بس دا خبره یی وکړه څه نه ته دا حاضری ماته راکړه زه یی خپله ګورم چی نوم می شته که نه، هیڅ نه پوهیدم چی دا څه می روان کړی هسی لګیا وم پر ځای ددې چی غلی اوسم بیا می تری وپوښتل چی خبره خو وکړه څه وشو؟

هغی وویل زما نوم حسینا دی غلی شان می وویل هغه خو یی خو نوم به دی هم وی نه وم خبر، هغی برګی برګی وکتل او حاضری یی زما د لاسه واخیسته د نوم په لټه کی شوه خو خدای می یو څه حیا ساتله په ربښتیا یی حاضری کی نوم نه وو، د تشویشه یی تندی ته ټک وکړو وی ویل نو اوس به څه کوم زر می وویل نو دی کی څه خبره ده ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تندی ټکوی د معلوماتو څانګې ته لاړه شه پوښتنه یی وکړه، د قهر او د پریشانه سترګی یی راواړولی وی ویل خپل کار سره دی کار ساته ستا زما کار سره څه ؟

دا ځل لږ په زړه ښه شوی وم ومی ویل کار نه لرم بس ومی ویل زړه دی نوم دی لټوې او که ځی حاضري می تری واخسیته او په روانیدو می له ځان سره وویل د ښه والي زمانه نده پاتی پخوا به خلکو د مرستې په بدل مننه کوله اوس نو ګوره خبری واوره،

خپل درس می نیمه کی پاتی شو او دی سره راغلم او خبری هم د دې،دی خبری سره د ځای راروان وم هغسی زه هم پوه شوم چی بلده نه ده که نه دومره واړې خبری ته یی دومره فکر نه کوو چی روان شو ډاډه وم چی غږ کوي او همداسی وشو تر شا یی غږ وکړو اوری!!

زه بیا هم روان وم ددی غږ می زړه ته لږ سکون ورکړو خو دا چی قهر یی کړی وو او خبری یی راته وکړی نو بیا هم روان وم چی ازار ور کړم بیا یی وویل ګوره تاته وایم ودریږه!

مخ می ورواړوو ومی ویل ماته وایی؟

د غوسی یی غږ بندیده خو بیا یی هم وویل هو تاته وایم یو لحظه صبر ګامونه می بیرته واړول او نژدی شوم ورته ومی ویل بیا څه دی تا خو وویل خپل کار سره دی کار لره، اوس چی روان یم د شا راپسی غږونه کوی،د ناز سره می د مخ مهراب هم خفه ونیوو، په خمارو سترګو یی بیا راوکتل وی ویل نا غوسه نه کوم فقط پوښتنه می کوله چی دا معلومات څانګه چیرته ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه کی می وویل که آدرس دی وښودو بیا نو مجبور چی صنف ته لاړ شی او د هر څه بی خبره پاتی شی، نو زر می وویل راځه زه یی به یی دروښایم، که ځای یی دروښایم شاید پیدا یی نه کړی، غلی شوه څه یی ونه ویل پوه شوم چی خبره می مني، نو زه تری مخکی شوم دی راپسی شوه، نه پوهیږم ولی هر څه خطا وو، زړه درزا ,فکر ، خبری او کړه وړه لاسونه می هم یو څه رپیدل زړه کی مي وویل دا اوس څه حال شو، ایا دا مخکی د دی د راتګ څخه وو ؟

که ددی راتګ داسی بی واکه کړم کیسه به څه وي ؟

زما ذهن او زړه لا سره جوړ شوی نه وو چی غږ یی وکړو لیدلی دی دې که هسی روان یی ؟

دی خبری یی لږ څه وقهارولم ومی ویل تا لیدلې ؟

هغی وویل که لیدلی مې وی نو په تا می څه کول؟

افففف ددې وار په وار ځواب غوسه راوسته انجلۍ نه وه سمه د ټوپک مرمی وه، چی بی واره یی ډز کوو، ومی ویل چی لیدلی دی نه دې نو غلی راځه راپسی خوله یی د لری چلېده خو نه پوهیږم چی څه یی ویل، ځان سره می وویل خدایه اوس می حیا وساتی داسی نه لار غلطه کړم.خبری خو به لا هغه وخت وکړي، خدایه دا څه په غم اخته شوم دا څه بلا ده، راتګ سره یی رانه د یو کال ځای هیر کړو، خو بیا می هم فکر کار کوو ځای می شکر چی غلط نکړو، شا ته می ورته یو ځل بیا وکتل بیا یی په زړه ټک راکړو په نرمه خولی می ورته وویل دا دی ورځه غلی رانه تیره شوه، شعبی ته ننوته زه بیرون منتظر شوم، تیری لس دقیقو ته می فکر شو ومی ویل دا څه رقم ده، هر څه یی رانه هیر کړل، بیا می ورته سترګو او کتو ته پام شو. ومی ویل خیر که د قهر ډکه ده، خو خوږه ده. حسن هم لری پری ارزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا می خبره نوم ته شوه ومی ویل داسی نه بل صنف ته یی ولیږي بیا به څه کوم اوس یو ځل مونږ ته راغله نو څنګه یی بل ځای ته ولیږي نا سترګی می اسمان ته پورته کړی، ومی ویل وا خدایه خیر دی زموږ د صنف یی کړی. بل صنف ته یی مه لیږه. دی خبرو وروسته می ځان ته پام شو تندی می ګونځ کړو ومی ویل هدایته!!! ته او دعا سهار خو دی مور ته ویلي وو چی زه دعا ته ضرورت نه لرم نو څنګه اوس یو ځلی دی خوله دعا ته کړه، نه پوهیدم چی وخاندم که حیرانه شم د لسو دقیقو لیدل یی بی واره کړم د یوه ښه محصل نه یی لیوني په څیر کړنو ته کړم، لاس می په مخ کش کړو، ومی ویل دومره دی فکر مه ګډ وډ کوه، خدای به خیر کړی، زه لا فکرونو کی وم چی د شعبې راووته یو ځل می ورته بیا وکتل د صفتونو ډکه می بیا خواته راراونه وه ښه راته نژدی شوه ځان می لږ څه سم کړو خو اوس می حال دا وو چی د ویری می پوښتنه هم نشوه کولی یو خو یی غوسه د پوزی په سر وه، بل ویره می هم درلوده هغه دا که نوم یی نه وی لیکلی مجبور بل صنف ته یی ولیږی هغسی می هم نه پیرزو کیده څکه احساس می وکړ چی یو څه خو پکی شته هغه د کرن خان سندره می رایاده شوه

(کراماتو نه خالی نه یمه ملګرو خیر دی که ولی نه یمه)

دا هم که خاص نه وه، نو عامه هم نه وه،ددی خبری احساس می د هغی د لومړی کتو څخه اندازه کړی وو د هغی په لیدو می زړه ته سل پوښتنی راغلی او لاړی همدی کی وم چی خواته می ودریده د خیاله راووتم او پوښتنه می تری وکړه،څنګه دی وکړل؟ څه یی وویل ؟

اوس یی زړه د نوم او د شعبی د غمه ښه ډاډه وو په مسکا یی وویل ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه به ووایی نوو ؟

نوم یی راته ولیکه زما نوم د لیسته شاته پاتی شوی وو. د ظالمی خندا هم حد کوو ددی بی شماره حسن راته سترګی وشرمولې سترګی می ښکته کړی خو نه پوهیږم چی ددی په یوه خبره چی نوم یی راته ولیکو زړه ته یی څومره خوښی وکړه، که دا په دې وخت کی ولاړه نه وی نو دی کی هیڅ شک نشته چی څو ټوپونه به می وهلي وی. خو ځان می کنترول کړو. ومی ویل خا زا ښه کار وشو،

سترګی یی راواړولی څنګه ښه کار ؟

ومی ویل څه نه بس چی کار دی شوی وي نور څه نه، خا یی وکړه خطرناکه سترګی یی بیرته واړولی زړه کی می وویل الکه د خبرو یی تیریږه هسی هم د ټوپک ډز دی هسی نه د زړه په لیست کی یی د نوم ثبتولو د مخکی خپل نوم پاک کړی، راروان شوم خو په زړه می ګوړی ماتیدی نه پوهیږم هسی ورته خوشحاله وم، شبیر ته کړی هغه خبره می یاده شوه چی مینه هغه ده چی انسان خطا کړي، نه پوهیدم د دط راتلو یو څه خطا کړی وم،خو دومره زر چاته د مینی خطاب ورکول دا هم د منلو خبره نده یو ځل بیا می ورته وکتل شاته می راراوانه وه ښکلی سترګی یی په طبیعت کی ګنډلی وی څه خبرې ددی په څیره کی می خپله اینه ولیده حسن ، غرور، او ضد هر څه پکی وو نو لا ځان سره می وویل خیر که غرور لری تر څنګ یی حسن هم لری دا هم پوهیږي چی په هر څه ارزم ددی خبرو سره روان وم چی بیرته ټولګی ته ځان ورسوم یو ځل می بیا په غله ورووکتل هغی سر ښکته نیولی وو او شاته می راروانه وه د هغی مخکی شوم او ټولګی ته ننوتم ټول راته داسی برګ برګ کتل دا چی حالت می عادی نه وو، نو غلی راغلم شبیر خواته کیناستم . زما روسته هغه د اجازی وروسته صنف ته داخله شوه لاس کی نیولی حاضری یی میز پر سر کیخوده اوس د استاد لکچر هم پای ته رسیدلی وو. ګړۍ یی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمارلی تر څو د صنفه ووځی حسینی ته نرګس خپل خواکی د ځای لپاره د ناستی وویل هغه چی روانیده. نو استاد ورنه وپوښتل څنګه نوم دی ولیکل شو یا نه ؟

اوس په ټولګی کی خاموشی خپره وه اوس می کولی شو ددی او د استاد خبری په اسانی واورم حسینی ځواب ورکړه هو ولیکل شو لیست کی می نوم شاته پاتی شوی وو، استاد وویلی خا اوس کولی شی ځان را وپیژنئ؟

دا چی نوم دی ولیکل شو نو اوس ددی صنف برخه یی، حسینی لاس بکس د نرګس خواکی کیښودو او ځان یی استاد ته ورو پیژندو،

که څه هم هغه استاد ته لیګا وه خو زما ورته پوره پام وو ددی داسی روانی انګلسي ته خک پک پاتی شوم د انګلیسي دومره روانه ژبه سخت لغاتونه او پر مفهومه خبری نور هم د اغیزی لاندی راوستم، ما یی اوسه پوری د سترګو او د حسن صفت کوو دا خو لا نوره هم وتلی وه د انستیتوت د لاری یی کابل پوهنتون ته لار موندلې وه، رښتیا هم لیاقت یی د ستاینې وړ وو، د معرفت وروسته استاد ورته د سپیګنګ صفت وکړو او بیا یی ورته ښه راغلاست وویلی، هغی تری مننه وکړه، زړه کی می وویل نرګس نور خو د کار نه یی خو دا چی حسینا دی خواکی کینوله او ځای دی ورکړو نو پوره وړی دی کړم، ځکه د هغې ځای له زموږ ځای نه ډیر ښه ښکاریدو ،فقط چی سر به می وخوروو هغه ځای به ډیر نژدی شو، په اسانی می کولی شو چی ننداره یی وکړم په دی خبره نور هم خوښ شوم د استاد وخت پوره وو او د صنفه ووتو دا چی لس دقیقې وخت مو لرو نو ځینی انجونی ټولګیوالی یی خواته ورغلی او د ښه راغلاست وینا یی وکړه، خو عجیبه وه هغه جلی چی بیرون بل ډول وه اوس هغسی نه وه په خوله یی خوږه مسکا خپره وه او ټولو سره یی په خوږه لهجه خبری کولی همداسی می ورته کتل چی ده شبیر غږ د حسینی د ننداری راووستم وی ویل الکه دا خو په رښتیا هم حسینا ده، او رښتیا تا اوسه پوری بیرون څه کول او اوس چی راغلی نو ولی داسی غلی یی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وشو درباندی؟

بیا یی خبری شیطاني شوی وی ویل دی حسینی دی هم لکه چی زړه یوړو او وار دی خطا شو، زه بیا هم غلی وم هغه وویل یاره هسی که ووایم لا تا چی می د حسن په باب اوریدلی وو ګټ مټ هغسی ښی لري سترګی می ورواړولی ومی ویل ولا چی لري خو یی، خو!!

شبیر وویل دا خو دی ولی وکړه؟

ومی ویل خو می ځکه وکړه چی نور هم ډیر څه لری؟

لکه څه؟

پوښتنه یی وکړه ومی ویل بس یار څه ووایم هسی په لیدو یی ورخطا شان شوم نه پوهیږم ولی،

شبیر وخندل وی ویل نو دا خو څه نوی خبره نده،

ومی ویل یار هغسی نه

نو څنګه سی؟ ته یی ووایه چی زه هم پوه شم هسی راته په زړه غوټی جوړوی رښتیا سترګی یی غټی😳کړی ته خو بیرون هم تلی وی کنه هلته یی څه وویلی چی داسی ګډی وډی وایی؟

ما خو درنه پوښتنه هم وکړه خو تا څه ونه ویل خو اوس به حال وایی چي ولی داسی ژیړ ځبیخلی راغلی، مخ می د هغی شبیر ته واړوو ومی ویل یاره یو خو ته ځومره حوصله لری هیڅ می ندي کړي ښه سم یم نه پوهیږم ولی خو نه غواړم له دی احساسه می ځوک خبر کړم هغه ته منکر شوم همدی خبرو کی وو چی بل استاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی لیکچر یی پیل کړو نن نو ورځ د حسینی وه، هغه ځوابونه یی ورکول چی مخکی ما ورکول استاد یی دی ته اړ کړو چی نوم یی وپوښتي او آفرینی ووایی نوری انجونی خوارکی چی به راغلی تر یوه میاشت پوری به ګونګی ناستی وی نو زړه به می دی ته تنګ شو چی ایا دا اوس ژبه لری که نه؟

خو حسینا بدله وه د هغی لومړی ورځ داسی وه لکه د تیر کال نه چی مونږ سره بلده وی نه یی ډار او نه یی د چا شرم کوو هغه څه چی یی په زړه وو هغه به یی په ځغرده وویل او ددی دا جرعت په لومړی ورځ وستایل شو، غاښ په ګوته ورته ټول پاتی وو زه هم د نورو ورځو په څیر نه وم، غلی ناست وم شبیر به د ځواب سره وویل یار ته به ماته ددی خبری کیسه کوی چی تا ولی وویل چی دا نور هم ډیر څه لری، هغه د بیرون تګ به هم ووایی خا می وکړه دا لکچر هم پای ته ورسیدو تفریح ته یی وخت راکړ ټولی انجونی د ځای پورته شوی تر څو بیرون ووځي نرګس حسینی ته څه وویل دا چی ځای یی یو څه لری وو پوه پری نه شوم چي څه وایی، بس د حسینی سر د ناا ویلو لپاره وخوریدو ما لکه د باز سترګی پکی ښخی کړی وی، نرګس د څو ځل ویلو وروسته د حسینی د خوا روانه شوه، هغه په خپل ځای پاتی شوه نو ګمان کیږي چی د بیرون وتلو ته یی زړه نه وو وار په وار ټول د صنفه ووتل هلکانو د وتلو وخت کی د لری د ښه راغلاست وویل هغی د مننی لپاره سر وخوځوو خدای شته دا خبره می هضم نشوه یو رقم بدی ولږیده ښه وو هلکان ډیر وخت ونه دریدل د ښه راغلاست وروسته به ډیر زر ووتل اوس نو صنف خالی شوی وو، شبیر وویل نه وځو ګوره زه وږی شوی یم ومی ویل طبیعت می جوړ ندی نه ځم ته لاړ شه هغه د لاسه کلک کړم وی ویل پوهیږم چی اوس لا ما کیسي پټوی نو ځکه راسره نه وځی، هله نو پورته شه چی زړه می تنګ شو مجبور وم د ځای پورته شوم څو چی وتم تر هغی می دی ته پام وو هغی بکس کی لاس وهو شاید څه یی لټول نظر می نور هم ټینګ کړو، چي دا څه کوی د بکس بې د سور پوښ ډایری وویسته او پر ځای یی کینوده زه هم د هیساریدو نه وم شبیر د لاسه ټینګ کړي وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبير هم ښه راغلاست وويل خو څه خبري د نورو په څير يې په خولې خندا نه وه عادي او په ټيټ غږ يې وويل چې مننه شبير خو ورته څه نه وو ويلي فکر کوم دا چې زه وم ورسره دې لپاره يې څه خاص دلچسپي ونه ښوده، هغه په ټولګي کې پاتې شوه او مونږ ترې راووتو خو کړنې يې زما په فکر کې تاويدې او راتاويدې شبير بيا ټينګ کړم وې ويل هلکه څه شوي ؟

ته حال خو ووايه په خولې ګونګي شوې که څنګه بل وخت به دې چغ چغ کوو چاته به دې د خبرو وار نه ورکوو نن څنګه داسې بل ډول يې هغې جلۍ خو به څه نه وې ويلي؟

هغه حسينا ښايم د حسينې نوم سره مې بيا شبير ته وکتل شبير بيا وويل وا خدايه څه وايم درته ؟

همم وخوزيدم ومې ويل څه وايې ؟

ولې تا ونوريدل چې څه مې وويل ؟

نا ما خو څه ندي اوريدلې څه دې وويل ؟

هغه وويل زه وايم چې حسينې درته څه ويلي څنګه داسې بل ډول يې سهار خو کټ مټ وې تر کومه چې بهر د حسينې سره تلې يې وضعيت دې بل رنګه بريښي ، سترګې مې پټې کړې ومې ويل څه نه هغسې څه خاص نشته

شبير هم ماسره په اوسيدو ضدي شوې وو، زما خوي يې اخيستې وو پرته د ځواب يې په هيڅ صورت نه پريخودم، ددې لپاره چې ځان ترې خلاص کړم او خپل د زړه احساس نه يې لرې وساتم د حسينې هغه کړنې چې د غوسې ډکې وې ورته يادې مې کړې او داسې مې څرګنده کړه لکه دا انجلۍ چې مې د پامه بدې راغلې وي. شبير

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم اوښیار وو وی ویل صنف کی خو ښه وه، عاجزه ښکاریده ددی د عاجزې غږ سره می وویل نا نا عاجزي چیرته ده، ژبه یی نده قینچي ده قینچي، هغه وویل خیر دا خو کومه خبره نده ما ویل که بل څه شوي،

ده شبیر ده داسی ځواب رامعلومه شوه چی د خبرو یی خلاص شوم په رښتیا نن می د حسینی وروسته د خبرو حوصله نه وه، لږ څه مو وخوړل او د صنف په لور روان شو چی صنف ته داخل شو نو هغه په خپل ځای سیخ ناسته وه لکه شور چی یی نه وی خوړلی ارامه ارامي وه. نور ټولګیوال لا نه وو راغلي هغې ته می د سترګو لاندی وکتل لګیا وه په هماغه ډایري یی څه لیکل داسی پکي بوخته وه چی زمونږ په راتګ هم پوه نه شوه یا کیدای شي چی ځان یی راباندی پوه نه کړو، چې څوک شته که نشته پر ځای مو کیناستو هغه هماغسې په خپل کار بوخته وه. زمونږ نه پس صنف ته ټول راغلل حسینی غلی خپله ډایری بنده کړه او په بکس کی یی واچوله، درس پیل شو او تر پای رسیدو پوری ټولو به درس ویلی وی خو ما فقط دی ته کتلی نه پوهېدم چې څه خبره وه استاد د درس غږ راباندی وکړو خو دا چی زه په خپل حال نه وم بل ډول شوم استاد رډی رډی راوکتل او وی وپوښتل چی کومه نړی کی یی څنګه داسی بدل راښکاری؟

دا چی د استاد خبری د فکره راویستې وم نو ژر می وویل نا استاد څه نه هسی لږ می سر درد کوی استاد وویل خیر لویه ستونزه نده درس ته متوجی شه

مننه او ښا می وکړی او پر ځای می کیناستم دا لکچر وروستی لکچر وو، نور وخت پای ته ورسېده د رخصتۍ وخت شو د ټولو مخکې د ځای پورته شوم شبیر وویل هلکه صبر څه وشو ومی ویل هیڅ بس راځه چې ځو هغه وویل سمدا او دومره وار وکړه چی دا کتاب و کتابچې راټولی کړم،

دومره تلوار دی دې ومی ویل الکه سر می په درد شو نور بس دي هغه زر زر خپل بکس راټول کړل او راروان شو په لاره هم غلی وم، ده هغه زړه خبری غوښتی چی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ووايي خو ما ځان غلی نیولی وو، هیڅ می نه ویل هغه چی زما وضعیت ولیده نو ځان یی د هوښیارانو په څیر غلی کړو او بس د لاری ملتیا یی راسره وکړه. د عمومی سړک پوری راسره وو ده هغه ځای نه وروسته بیا زموږ لاره بیلیده، هغه به په یوی لاری شو او زه به په بلی لاری نن هم هماغسی وشو هغه غاړی وتو او وی ویل چی کورته لاړی دوا وخوره نور می د خوا غلی تیر شو د سړک نه می لار ونیوه په لاره هم پوه نه شوم کورته ورسېدم دروازه هم زمونږ د کور لاندی همسایه خلاصه کړه د همسایه زوی حمزه نومیده عمر کی به زما همزولې وو، دا چی ډیر وخت مو سره ګډ تیر کړی وو نو پاخه ملګری وو کله کله به دا هم راسره د پارک ملګرتیا کوله ستړی مشي یی وویل نوری څو پوښتنې یی وکړی دا چی زه بی حاله وم، نو ډیر غرض یی ونه کړو، زه هم تری په خاموشی خپل کورته وختم مور ته می سلام ورکړو او خپلی کوټی ته می ځان ورسوو ځان او سر می شدیده درد کوو نه پوهیږم ولی مور ته می وویل موری وږی یم هغی وویل ته مخ لاسونه میځه زه ډوډی دروړم اوس نو مخ و لاس به چا وینځلی وی یو نفر خو ددی لګیدو چی زه یی د ځای پورته کړی وی، ډیر په سختې د خپله ځای پورته شوم مخ لاسونه می ومینځل ډوډي می خوړله چی په همدی وخت کی می مور د چای پتنوس هم راوړو ومی ویل موری خدای دی جنتي کړه سر می ډیر درد کوي نه پوهیږم ورځ می هم ښه نه وه هسی ناحقه تلم

وی ویل ولی څه شوی؟

ولی دی ورځ ښه نه وه ؟

چاسره خو به دی جنګ نه وي کړئ؟

ومی ویل نا موری چاسره به جنګ وکړم هسی سر می درسونو په درد کړو نور هیڅ نشته خا خیر دا غټه خبره نده ارام وکړه چای سره دوا هم واچوه څو شیبی ویده شه جوړیږی، خا می وکړه او هغی د ډوډی دسترخوان رانه یوړو د چای څو ګلاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې وڅکل او وروسته مې دوا واچوله لږ څه يې ارامه کړم همداسې په خپل ځای وغزيدم تر ډيره مې د هغې سترګې مخته مخته کيدې خو نه مې غوښتل چې دا ارامه سکون مې په ځان حرام کړم،

سترګې مې پټې کړی او د څه ساعت لپاره ويده شوم مازيګرې وخت وو چې پاڅيدم وجود مې سپک شوی وو. د بد حالته راوتی وم شبير ته مې زنګ ووهو او د پارک ته د راتګ مې وويل هغه انکار ونه کړو او وی ويل ته تر عمومي سرک ځان رسوه زه هم درځم پورته شوم او مخ و لاسونه مې ومينځل او د کوره ووتم. ربنتيا هم شبير په څو دقيقو کې راغی دواړه پارک ته روان شو شبير په خبرو کې وويل الکه نن بل ډول وې خبرې دی هم ونه کړی خيرتې ده؟

ومې ويل هو هر څه سم دی. بس د هغې راتګ راته طبيعت ګډ وډ کړو نه پوهيږم دا تندر زمونږ په صنف ولويدو خو بل صنف ته به تلی وی

دا ټولی خبرې مې زړه د پاسه کولی فقط ددی لپاره چې شبير مې په احساس پوه نه شي هسې هغه هم ډير وخيار وو په نيمه به پوهيدو خو نه مې غوښتل چې پوه يې کړم هغه زما داسی خبرې په اوريدو ووېل يار ما ويل ته به يی د حسن صفت نه مړيږی ماته به څه څه وايی ستا خبرې ايله ده دي فکر نه شم کولی ومې ويل د حسن يی نه وايم د خبرو يی ګيله من يم بايد داسی غوسه يی نه وی کړی

هغه وويل خير نوی ده ورو ورو به ښه شي سر مې وخوروو پارک هم رارسيدلی وو يو ځای ننوتو عمر تل په ځير په مستی سر وو سندرې يی سر کړی وی د لرې مو سلام وويلی او د ونی لاندی د ګلانو څنګ ته کيناسو.

عمر ته مي د چای وويل زما ګلانو ته پام شو رنګا رنګ ګلونه وه د شمال په لړيدو به په مستی د يو خوا نه بلی خواته لاړل او بيرته به خپل ټاکلي ځای ته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته ګلانو حسینه رایاده کړه، ربښتیا ښایست کی د ګلونو وتلی وه هماغسې نازکه شونډی ګلابي اننګي او ښایسته بدن تازه او مینه ناکه څېره نو دا ویل به د هغی د حسن توهین وی چی څوک ووایي ګلان د هغی ښایسته دی بیا می د طبیعت شمال ته فکر شو ومی ویل که حساب ونیسم نو داسی به یې چی دا ګل حسینه ده او زه ده طبیعت ازاده هوا داسی نه چی د خپل ځای یی بی ځای نکړم نا لکه چی غلط شوم داسی نه هغه می په خپله خشبو کی بندی کړی هغه خو به بیرته خپل ځای ته ستنه شی خو زه به زه پاتی نه شم د نن ورځی هغه سلوک چی شبیر سره یی زما په شتون وکړو زما د زړه ته ودریده لږ ناارامه شوم چی ولی یی رفتار د نورو په نسبت ماسره بدل وو غوښتل می ووایم چی تیر شه دومره اړینه نده خو نه پوهیدم زړه می په هماغه دقیقه کی قید ښکاریدو احساس می بدل وو یا کیدای شي ناروغه اوسم افففف می وکړو لکه د ځان سره چی په جنګ یم شبیر غږ کړو هدایته څه په سوچونو کی ډوب یی؟

عمر درته لګیا دی خو ته په بلی دنیا کی غرق یی د خیاله راوتم ومی کتل عمر د چای سره زما تر څنګ ولاړ وو ومی ویل عمره څنګه یی ؟

هغه په خندا وویل زه خو ښه یم،خو ستا طبیعت څه بل ډول بریښي، څه شوی ؟

ومی ویل څه نه هسی د پوهنتون نه چی راغلی یم لږ څه بی طبعی یم عمر سر اسمان ته کړو، وی ویل خدایه خیر کړی لکه چی هلک بیا کوم څوک لیدلي، شبیر وخندل وی ویل ته څنګه پوه شوی؟

وی ویل ګوره دومره خو زه هم پوهیږم خیر دا ووایه چی څوک دی لیدلی کوم داسی بشر دی چی د هیریدو نه دی؟

ومی ویل نا مړا دومره هم نده چی بیخی د هیریدو نه ده داسی کوم څه نه لري

نو بیا ولی داسی غلی یی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه عمره داسی څه نشته هسی مخکی می شبیر ته هم وویلی د جلۍ ترخو خبرو بی طبعته کړی یم ځکه می په سر درد دی نور څه نشته عمر په خندا شو وی ویل نو دی کی د سر دردي څه خبره ده هغه انجونی چی حسن یی د نورو په نسبت یو څه جیګ وي ده هغوی غرور هم بیا داسی د نورو په نسبت جیګ وي او بله دا ماته خو چی څومره ښکاری ته خو ښه حسن طلبه انسان یی ته یی خبری څنګه په زړه اخلی د حسن طلبګار خو د حسندارو هره خبره تیرووي په تا یی څنګه داسی بده اغیزه کړی ؟

عمر می کمزوری رګ د شبیر مخکی رانیوو دا چی لا مونږ مشر وو نو تجربه یی هم ډیره وه پوه شوم چی دلته بند راځی په دی نه وم خفه چی لهجه یی ترخه وه خفه په وم چی د نورو په مقابل کی یی ماسره خبری ترخی وی، ددی لپاره چی لا دی خبرو تیر شي ومی ویل همممم کیدای شی ناروغه اوسم ، عمر ماته چای رامخکی کړو وی ویل خیر چی هر څه وی ته دا چای وڅکه خپله ښه کیږی د ځای څخه د پاڅیدو پر مهال یی وویلی تاسی مو خبری کوی زه می مشتریانو ته ودریږم هغه لاړو. ما او شبیر تر ډیره په خپلو کی لګیا وو خو شکر د هغه د خولی می د حسینی ذکر پر ځای نوری خبری راوستی وی د نن ورځ ټولی کیسی وکړی په کیسو کیسو کی به یی د حسینی نوم هم واخیستو د هغی نوم به راته په زړه زلزله تیره کړه خو د نورو خبرو سره به بیرته خپله حال ته راغلم په خبرو خبرو می ماذیګر ناوخته کړو،همدا وو چی ډیر ژر د خپلو کورونو په لوری وغزیدو د تل په څیر هغه په خپله لاره او زه خپله لار شوم نن ورځ می ټوله په فکرونو تیره کړه کله چی شپی په بستره کی پریوتم بیا می فکر وکړو د هغی حسن په ځان کی ورک کړی وم خو دهغی ماسره داسی چلند دا می زړه ته خطر د زنګ په څیر ښکاره شو ، خو زړه می په دی ښه کړو چی شاید لا نظره یی ښه نه یی راغلی داسی هم نه کیږی چی په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی نظر دی ځوک ځوک وپیژني وخت په تیریدو به دی وپیژني شاید لا څه شی چی ویریږی هغه هیڅ کومه غټه خبره نه وي په بل اړخ شوم سوچونه می لا پسی وغزیدل خو دا ځل می سوچ منفی خبرو ته نه شو ، پام می د هغی لومړی ځل کتو ته شو د هغی د سترګی چی کله یی راپورته کړی زه بیا په هماغه شیبه کی پاتی شوم هغه شیبه د احساسه ډکه وه زړه می ډیر پری خوږ شو په خیال کی ورسره په خبرو شوم هغه شیبه می ځانته بیخی د خپل زړه په طبه برابره کړه هغه شیبه لا پسی رنګینه شوه دومره چی بیخی پکی ورک شوم څه وخت می ځان د خوب نړی ته وسپارو هیڅ نه یم پوه شوی سهار د الارم غږ د خوبه پورته کړم د پاڅیدو سره سم می بیت د هغی نوم یاد کړو د هغی د سمندر په څیر ژوری او شنی سترګی چی لیده یی طبیعت نوری ښکلاوی شرموی مسکۍ شوم ومی ویل ای نازولی څنګه لکه چی شپی یادول دی بس نه وو چی سهار می هم مخته راځي سترګی می پټي کړی د هغی شتون احساس می زړه نور هم تازه کړو، ژر می لا ځان سره وویلی یادول دی دومره سکون لری ستا خبری به لا څومره راحت ورکونکی وی له خیره چی هر څومره زر کیږی ځان به درته ثابتوم چی ستا د حسن په معیار برابر خدای ماته پوه راکړی او که ته هم پوهیږی نو دا به درته معلومه وی چی د حسن په مقابل کی ده علم زیات قدر وی دی خبرو می زړه ډیر خوښ کړو غوښتل می د حسن ملکه د علم پوهی په واسطه راماته کړم او همدی ارادی سره د ځای پاڅیدم حمام می وکړو او لاړم پوهنتون ته شبیر می هم د لاری ملتیا وکړه دواړه په خبرو خبرو صنف ته ورسیدو کله چی ننوتو صنف لا خالي وو ځوک لا نه وو راغلي یو نیم کسان وو خو ډیر لا نه وو راغلي خو څوکه څوکه صنف د ټولګیوالو ډک شو، خو هغه چی ورته په تمه وم رانغله، کړکی ته می مخ نژدی کړو ومی ویل شاید راشی خو پر ځای ددی چی هغه راشی پر ځای یی استاد راغی او لکچر یی شروع کړو زما زړه بیا هم ددی انتظار کوو چی شاید راشي او دی انتظار کې به می د خوا کړکی ته وکتل خو بیرون خاموشي خوره وه، هیڅ ځوک نه وو پرته ده مرغیو چی په آزاده فضا کې چغیدی پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

می لکچر ته کړو چی سترګی می بیا د کړکی په لور ونیوی په منډه راروانه انجلۍ می ولیده اوتره راروانه ده لاس یی کی چپتری نیولي دي او په بل لاس کی یی چتری دلته نژدی کیدو سره یی چتری وتړله د چتری د لیرې کیدو سره پوه شوم بل څوک نه هماغه ده چی ورته انتظار وم، ښکته پورته یی وکتل د ورخطایی یی ګوتی په خولی کی نیولی وی د لاس ساعت ته یی

وکتل او بیا ی یی ګامونه ګړندي کړل رښتیا هم په کتو ورته پاتی شوم د لری معلومېده چې زړه یی بی واره درزیږي او ورخطا ده، ددی څیری ته می کتل د ورخطایی سره یی په څیره کی معصومیت هم وو، پرون په شان شیشکي نه، ومی خندل بیا می وویل جلۍ ته خو لا معصومیت هم لری مکوه دا هره ورځې نوی څیری مه راښکاره کوه ما به ډیر غرک کړی هغه زما په مخ کی تیره شوه صنف ته به راتله مخ می د کړکی راواړوو او دی ته انتظار شوم چې اوس به ورته استاد څه وایی رښتیا راغله اجازه یی وغوښته استاد چی په لکچر کی بوخت وو دومره یی وویل ته د راتګ وخت نه پیژنی او بیا یی د ناستی اجازه ورکړه، حسینی سر ټیټ ونیوو او په خپل ځای کیناسته دا چی اراده می لا سهاره ځان سره کړی وه چی هغه ته به ځان ثابتوم همدا وو چی ده استاد وروسته زه تشریح لپاره پورته شوم تل په څیر می رښتیا هم ښه تشریح وکړه چی استاد می هم ستاینه وکړه د تشریح په جریان کی می هغی ته هم وکتل چی ګوندی زما د تشریح څه متاثره شوه که نه ،خو څه می ولیدل چی هغی سر ټیټ نیولی وو، ددی داسی ارامه ناستی اندیښمن کړم سودا می شوه کله چی تشریح خلاصه شوه په خپل ځای کیناستم خو نه پوهیږم سترګی می ده هغی په لور وی هغی ډیر وخت وروسته زما لوری ته وکتل سترګو یی نن بل رقم حال ویل نن یی سترګی څه نمجنی شان وی څېره یی هم مړاوی وه نه پوهیږم اندیښنه می نوره هم زیاته شوه خو بدبختي دا وه چی پوښتنه می هم تری نه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی چی څه شوی خو بیا می زر د هغه استاد خبرو ته پام شو شاید د استاد په خبرو خفه شوی وه، د هغی ده دومره خفګان په لیدو می وویلی ته په زړه دومره حساسه یی په دومره وړه خبره خفه شوی مکوه دا خو ژوند دی ډیری خبری راځی ژوند کی ته به هری خبری ته ژاړی داسی نو نه کیږی ما لا ځان سره خبری اړولی رااړولی چی ساعت پای ته ورسیدو د هغی سترګی می بیا ونه لیدی او که ووایم د هغی خفه سترګو لیدو وروسته می بیا زړه ونشو د هغی په طرف وګورم ځکه هغه لیدو ربښتیا هم زړه را خفه کړو هر څه می هیر شو بس همدا می په ذهن خوره شوه دویم ساعت هم په تیر شو خو دی یوه خبره هم ده خولی ونه ویسته همداسی چوپه ناسته وه تفریح ته هم ونه وته، وروستی ساعت یی هم په ارامی تیروو خو نه پوهیږم ماته یی ارامی خوند نه راکوو پلمه می لټوله چی ښنګه یی دا ارامی په خبرو ماته کړم همدا وو چی کله استاد په وروستی ساعت کی وویل که څه ستونزه په درس کی لری نو د صنف ګروپ کی یی ووایی زه به مو مشکل حل کړم ماته همدا موقه ښکاره شوه استاد ته مخاطب شوم ومی ویل استاد هغی کی ځینی نفر نه دي ایډ شوي اشاره می دی ته وه، خو هغی دا خبره لکه هیڅ وانوریده ځان یی غلی ونیوو زه هم ضدی وم بیا می خپله وویل لکه حسینا نشته ګروپ کی حسینا بیا وخوځیده مخ یی راواړوو

وی ویل ....

پلمه می لټوله چی ښنګه یی دا ارامي په خبرو ماته کړم همدا وو چی کله استاد په وروستي ساعت کی وویل که څه ستونزه په درس کی لری نو د صنف ګروپ کی یی ووایی زه به مو مشکل حل کړم ماته همدا موقه ښکاره شوه استاد ته مخاطب شوم ومی ویل استاد هغی کی ځینی نفر نه دي ایډ شوي اشاره می دی ته وه، خو هغی دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لکه هیڅ وانوریده ځان یی غلی ونیوو زه هم ضدی وم بیا می خپله وویل لکه حسینا نشته ګروپ کی حسینا بیا وخوځېده مخ یی راواړووو وی ویل ....

حسینا بیا وخوځېده مخ یی راواړووو وی ویل نا زه مشکل نه لرم او که څه مشکل می درلودو نو له نرګسه به یی وپوښتم،

ددی داسی مخامخ ځواب خاموشه کړم یو ځل می ورته وکتل بس دومره می وویل څنګه چی دی خوښه وی، نور می په خپل ځای کیناستم ځان سره می وویل نرګس داسی شی دی چي ستا مشکل به درته حل کړي هغه په څه پوهیږي چی ته به د هغی پوښتنه وکړی زړه می ددی خبرو خفه کوو نه پوهېدم ولی داسی عمل کوي.ددی دجدي کړنو سره ولی دومره مړاوی کیږم باید عادي یې واخلم خو داسی نه کېدل زه یی هری خبری ته متوجی وم ددی ده نن داسی سلوک بیا په زړه داغي کړم همدی سوچ کی رخصت هم شو او خپلو خپلو کورونو ته روان شو شبیر بیا غلی وو بس تګ وخت کی یی وویل بیا راځه پارک ته څو خبری به وکړو نه پوهیږم خا می وکړه که نا. کورته راروان شوم په ذهن یی راته ځان راخور کړی وو، که هر څه می کول عادی حالت ته نه راتلم، ومی ویل ته ولی لا ماسره داسی چلند کوی چی کله می دی نمجنی سترګی ولیدی نو په ربښتیا خواشنې شوم زړه می بل ډول شو ما خو یوازی غوښتل چی دا خاموشی دی ماته کړم د ګروپ خبره می وچیړله بل کوم مطلب می نه وو نه پوهیږم ولی غواړم تاته ځان ثابته کړم او نه پوهیږم ته ولی داسی بد ګمانه یی ایا په ما کی داسی کوم بد څه شته چی زه یی لا نورو جلا کړی یم او ستا د قهر وار ته یی برابر کړی یم ما تر اوسه یوه خبره په ځان نده منلی نه می د چا خبره تیره کړی خو ولی ته چی راغلی زه برعکس شوی یم ستا خبری تیروم زه ولی داسی کوم اوس دی ځان سره په جنګ کړی یم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دی هیران کړی یم چی تاسره څه ډول چلند وکړم چی ته د نورو په څیر ماسره هم اوسی دومره بد به هم نه یم ته موقه خو راکه په سترګو می غبرګ لاسونه کیخودل ځان سره می وویل له دی ټولو ګړنو تیر شه پوهنتون د انجونو ډک دی چی هر رقم غواړی شته یوازی دا نده،

 نه پوهیدم چی څه کوم ځان ته دلاسه ورکوم یا هم تصمیم نیسم چی لا دی دی تیر شم سر می بیا په درد شو دی خبرو په تشویش کی ګیر وم چی مور می غږ وکړو زویه راغلی یې؟

څنګه نه یم پوه شوی د فکرونو نړی راووتم او د مور خبری ته می پام شو، ومی ویل وخته راغلی یم سر می درد کوی، ځکه ارامه پری وتم مور می وویل پرون دی هم سر درد کوو نن هم که څه ستونزه لری نو ډاکټر ته لاړ شه، دوامداره سرخوږی ښه نه يي ځان سره می وویل سرخوږی خو راته هغی بلا راپیدا کړی، کنه اوسه پورې خو ښه وم مور می پوښتنه وکړه څه بنګیږی څه خبره ده؟

 ورته ومی کتل ومی ویل نا موری څه خو می ندی ویلی موری ستونزه نشته بس کیداشي دا څه وخت د درسونو لری وم نو اوس چی یو ځل درسونه شول نو په سر یی درد راوستو خا خیر زویه داسی وکه دوا وخوره ښه به شي. ومی ویل سمده هغه خو لاړه خو زما فکر بیا خبرو ته شو عجیبه لار کی بند پاتی وم، نه می د لریوالی توبه ویستی شوه او نه یی د دوستی په چل پوهیدم عجیبه خبره وه، سر یی معلوم نه وو، خو زه یی ناارامه کړی وم، ډیر وخت فکرونو کی ګیر وم یو وخت ګورم مازیګر اذانونه وشو هیران هیران می ساعت ته وکتل ربښتیا هم د څلورو خبره تیره وه، زړه می نه کیدو د ځای پورته شم خو د شبیر خبری می په ذهن کی وی چی ویلی یی وو چې پارک ته راشه ومی ویل که لاړ نه شم نو خفه به شي امکان لری پام دی بدل شي، د ځای پورته شوم او د پارک په لوری روان شوم تصادف ته ګوره کله چی عمومی سړک ته ورسیدم نو شبیر راپسی د شا غږ وکړو وی ویل الکه هدایته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما فکري نړۍ اوس هم جوړه نه وه، خو چې پام مې وکړو شبیر وو غاړه یې راکړه وی ویل څنګه یې سړیا ؟

فکر مکر دی جوړ شو که نه، سهار نه خو په بله نړی کی ګرځې په مړاوی غږ مې وویل کومه دی یار هماغسې یم نه پوهیږم څه وشو راباندی هغه وویل ولی بیا څه وشو رښتیا د حسینی خبرو خو نه یې غوسه کړی؟

ده هغې نوم یې بیا مخامخ کړو چاسره چې په خیالونو کی جنګیدم ومی ویل هماغه کنه دا اوس څه بلا ده او بلا داسی بلا چې زه یې هیران کړی یم نه پوهیږم څه وکړم او څه نه ،

هغه وویل وروره څه کول غواړی دا وو ایه که دوستی غواړی نو دا خو څه لومړنی انجلۍ نده چې ستا ملګری دی شي او که د ده دښمنۍ خبره دی زړه وی نو زه به درته ووایم انجلۍ ده څه ځان به سموی ورسره او که ځان هم سم کړی نو بیا هم دا پوښتنه راځي چې خوارکی څه کړی ؟

زر مې وویل زه یې په بلا وهم هیڅ نه غواړم هغی ته نژدی شم هیڅ اړتیا نشته او ته چوپ شه خوارکی لفظ مه کاروه هغی سره دا نه ښایی داسی لګیا یې لکه په رښتیا چې عاجزه وي عاجزي یې ټولو ته معلومه شبیر مې بیا د زړه ده حاله لری وساتو او فکر می ورته همداسی وانګیروو چې زه ورته غوسه یم اصل کی غوسه خو ځانته وم چې هغه څه کمۍ ده چې هغه لا ماسره داسی کوي، شبیر وویل یار تاته نو زه څه ووایم هغه خبری چې یې وکړی کیداشی طبعیت یې همداسی وي اوس د چا طبیعت لپاره خو د هغی دښمن کیدلی نه شو، تیریږه تری، هسی فکر دی مه خرابوه خبرو خبرو کی پارک ته ورسیدو د تل په څیر د ونی سیوری او د عمر د لاس چای فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

راجوړ کړو سندری هم په زوره لړیدلی وی زه هماغه شان ارامه وم چی شبیر وویل وا الکه بیا څه ته غلی بیا هو به هماغو خبرو کی ګیر پاتی نه

ومی ویل نا ګیر پاتی کیدو خبره نه ده زه هم نه غواړم چی ګیر پاتی شم د خدای ازاد بنده یم، او ازادئ کی اوسیدل غواړم ،

بیشکه چی داسی ده نو خوښ او ارامه اوسه له ځانه دی راته مجنون جوړ کړی ده جلی په خبرو خفه کیږی کله کله خو می شک شي داسی چلند کوی لکه یو عاشق چی یی ده محبوب په باب کوي په هره خبره یی خفه کیږي په عادی خبره یی هم زړه خوري ته هم راته هغسی ښکاری،

پوه شوم شبیر هم زما حساسیت چی زه یی د حسینی په قهر خبره ښایم لیدلی نه می غوښتل دومره زر ورته د زړه حال ووایم نو خبره می داسی بدله کړه یاره شبیره خبره چیرته وي او چیرته یی یوسی، داسی هیڅ نشته هغه جلی په یوه خبره نه ارزي هیله کوم ماته یی نوره مه یادوه تاته خو معلومه ده اوس لپاره ده لیلا سره یم بیا ولی هر ځل ته ده هغی په ذکر زما مغزه خراب کړی هغه وویل ښا خیر وبښه هلک لړ څه د خبری واوعښتیدو زر می خپله خبره لا پسی اوږده کړه ومی ویل څه لیلا ده هری خبری سره خوښی رابخي رښتیا چی په ارزښت می پوهیږي او یو دا بدبخته چې راغلی لا نده سرګردانه یی کړم تر ډیره مو په پارک کی همدا موضوع وغږوله ډیره پارک کې ناست وو تر ډیره می هڅه وکړه چی شبیر د خپل زړه راز چی څه غواړی لری وساتم هری خبری کی می د حسینی په مقابل کی داسی ظاهره کړه چی لا هغی لری یم او نه غواړم ورته نژدې شم خبری می ټولی برعکس وی، خو نه پوهیږم هغه می تر کومی له خپله سوچه لری وساتو ده هغی به یو الله خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، د ماښام کېدو نه مخکی مو ځانونه کورونو ته ورسوو، شبیر سره کړو خبرو می پام لږ څه بدل کړو په یوه خبره خوښ وم چی شبیر می د زړه په احساس پوه نه کړو او دا می ځان سره وعده وکړه چی تر څو می د ځان سره ملګری کړی نه وي تر هغی هیڅ څوک نه خبروم کورته په رسیدو هم تر ډیره عادی وم، ماخوستن خپلی کوټی ته راغلم فکر می نور هم ارامه شوې وو، عادي وم نو ومی ویل لږ درس به تکرار کړم چی کله می درس راوخیستو او تکراروو می چې یو ځل می د هغی کاته رایاد شو ځان سره په خندا شوم ومی ویل بیا می مخته راغلی انجلۍ ته ډیره بل ډول یی خا، سترګو په څیر دی یاد هم خمار لري انسان بل طرفته ځان سره وړي هر څه نه برخمنه یی څه خبری خدای بعضی وخت ټولی پیرزوګانی په یو نفر کوي، اوس تاته ګوره ښکلا ، لیاقت،او پوه تاته درکړی خو نه پوهیږم ولی دا بد سلوک دی ماته په برخه رسیدلی نه پوهیږم لا تا به کله ښه ووینم او که نه، خو زه به می خپل پوره کوشش کوم چی ستا نظر چی زما په اړه ته لرې لری کړم همددی څو خبرې وی چی په ذهن کی تلی راتلی نور خو هسی هم څه نه وو، کتاب می وتړه اوږده ساه می واخیسته او ومی ویل بس شو نور کتاب می سرته کیخودو او پریوتم او همداسی می ځان خوب ته ورسوو، نه پوهیږم څومره شپه تیره شوی وه چی ناڅاپي د خوبه ویښ شوم، د شپی خاموشی د ساعت ستنو ته غږ ببښلی وو، د ستنی ټک ټک ښتو د ساعت ستنه د دوو تیره وه شپه ښه پخه شوی وه، ناڅاپي پاڅیدو هم دلیل لرو هغه ده چی په خوب کی هم راسره مخ شوی وه داسی ګمان می وکړو ماته ډیره غوسه ده او په قهر راسره غږیږی، چی ناڅاپي یی د خوبه پورته کړم ومی ویل وا بلاګی ته می اوس خوب ته هم نه پریدی، بیرته می سر کیخودو او په زوره می سترګی پټی کړی، څه وخت وروسته ویده شوی وم سهار بیا د پوهنتون تګ وو، د نورو ورځو په څیر نن هم لاړم خو بیا هم زړه سره څه کوی د ډیر د قابو کولو وروسته به یی بیا هم د هغی طرف کتل، دا چی شبیر ته خپل احساس څرګند نه کړم په احساساتو می کنترول کوو ،هغه د نورو ورځو په څیر ارامه او عادي وه زما لوری ته یی هیڅ نه کتل، سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی ټیټ نیولی وو، په خپلو درسونو کی بوخته وه، چی کله می خوا و شا وکتل نو څه ګورم چی زما په څیر نور زده کړیالان هم ورته په غلچکو سترګو ورګوری او بیا زر ورنه سترګی لری کړي، خو هغه د ځانه هیڅ اګاه نه وه چی څوک ورته په څنګه سترګو ګوري، خیر زما خو په زړه کي ورته ډیری خبری پرتی وی نو ددی نورو کته راباندی بد ولګیدل نه پوهیږم ولی کتل یی هغی ته او بده اغیزه یی پر ما کوله، شبیر ته می وویل الکه دی هلکانو ته وګوره دا دی جلۍ ته ډیر نه ګوري که ماته داسی ښکاري. هغه چی زما خبری په وینا وکتل نو وی ویل ګوری هو، خو مونږ ته یی څه؟

تیریږه تری خدای سترګی ورکړي پټس خو پری نشي لګولی، ومی ویل رښتیا وایی چی پټۍ پری نه شو لګولی، خو نه پوهیږم ددی خلکو کاته راباندی بدی لږي داسی احساس می کوو لکه دوی چی ماسره بد کوي، شبیر مخ راواړوو وی ویل پریدا یی چی څه کوی، پرون یی هم زړه د بل ځای ډک وو پر تا یی تش کړو، نن هم داسی څه ونه کړي، ور ګوری خو ټول داسی نه حساب یی پر تا کړي، ومی ویل رښتیا دی وویل هسی نه هم د عصابو داسی جوړه نه ښکاري لیونۍ شان ده، شبیر زما خبرو ته په خندا وو زمونږ خبری پای ته ورسیدې چی وروستي ځل می بیا ور و کتل دا ځل یی سترګی راپورته کړی زما په طرف یی وکتل اخ نو څه وویم د سترګو خو می مخکی هم ډیری خبری کړی خو دی سترګو کی بلاګی څه اثر لری غشی غشی بانه یی وار په وار وراپول زړه یی رانه بوټ ووستو، زر می لاندی وکتل او داسی می وروښودو چی تصادف می درته پام شو خو نه پوهیږم داسی ګمان می کوو چی اوس هم ماته ګوري یا هم زړه کی یی څه شته خو بیا می وویل کاش دومره لا ښه وی چی ماته دی کومه خبره د کولو لرلی ته خو ایله غوسه او قهر کوی ځان می مصروفه کړو، بیا می ورته ونه کتل چی څه کوي او که نه ، د تفریح ساعت کی هم د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځو په خیر په خپلې ډایرۍ کې بوخته وه، نه پوهیږم ولې داسې کوي نورې انجونې په صنف کې کمې خو بهر ډیرې لیدل کیږي او دا لکه خریښ په خپل ځای ناسته وي یا خو یې د عمومي خلکو بدې راځي او یا په حسن ډیره مغروره ده، هسې دا خبره یې زما خوښه شوه په صنف کې د هلکانو لیدل راباندې ښه نه لګیدل نو دا چې بیرون تلې په باغچه کې کیناستې نورو هلکانو لیدلې نو شاید یو څه رانه شوي وي، ځکه ماته ځان معلوم وو کومه خبره چې به راباندې بدې لړیده نو بیا مې په ځان کنترول د لاسه ورکوو. هغې ته به مې بیا زړه خوږو خو زا ښه وو هغې خبرو ته یې اړتیا نه وه پریښې،تفریح کې مې بیا هم ددې په اړه لږ څه فکر وکړو هغه کاتو باندې مې زړه ښه کوو ومې ویل داسې کتل یې څه معنا که زه ورګورم خو خیر زما زړه کې ډیرې خبرې دی نو دا راته ولې ګوري

ددې خو به په زړه څه نه وي چې ویل یې غواړې بیا مې وویل نا شاید تصادف یې کتلي وي که زړه یې وي نو د ګروپ او د نمبر خبره به یې په چټکې سره منلې وې خو هغې داسې ونه کړل

ځان یې جلا وښودو، زما زړه وو کله یې راته یو څه ویل کله بل څه دا چې دا خبره ما مخکې هم کړې چې کرن خان دا ټوله سندره همدې حسینې ته ویلې وه دا ځل سره مې د سندرې هغه بیت رایاد شو چې وایې

(انکار کوي نه سم کوي اقرار ستا بانړه، په دغه زړه کې وي هر وخت ستا نه ځار ستا بانړه) خیر که هر رنګه کاته یې وو زما مایوسه زړه پرې ډیر خوښ شواو یو څه هیله یې هم راته په زړه کې پیدا کړه چې تل به داسې نه وي راسره که دا وهم هم وو چې دا ماته راګوري نو دا وهم هم ډیر د حسینې په خیر حسینه وو، زما زړه یې په هوا کوو، تفریح ختمه شوه د حسینې په فکرونو کې ډوب د صنف په لورې وغزیدم فکرونه مې بیخې د حده وتلي وو بیرته راتګ راته ستونزمن ښکاریدل شبیر راته څه وویلې خو سم پوه نه شوم زه یې پریخودم او هغه رانه ستون شو، خو زه په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرونو کی دومره تلی وم چی هیڅ می ونه پوښتل چی چیرته ځی په یوازی ځان تولګی ته راغلم خو لا وخت وو صنف کی یوازی وه، اوخوا دیخوا می وکتل ځان سره می وویلی څوک لا ندي راغلي خو نه پوهیږم لومړی ځل یی وو چی غږ یی وکړو نا تر اوسه لا ندی راغلي حیران شوم زر می شاته وکتل څوک نه وو هغه لا ماسره مخاطب وه ساکته شان شوم په خپل ځای می کیناستم خو باید داسی می نه وی کړی خدای موقه درکړی او ګوره هغه هم غواړی یو څه وایی داسی غلی مه اوسه زړه می داسی په وینا وو همدا وو چی ومی ویل

هممم ماته وایی؟

ولی ته نور څوک هم په صنف کی وینی؟

نن می د زړه خبره تر خولی راغله ومی ویل همممم هسی خو څوک نشته خو حیران په دی شوم چی ته څنګه ماته خبره کوی ته چی راغلی یی همدا قهر او غوسه کوی راته نه پوهیږم څه بد می درته درسولي چی چلند دی داسی جدي دی هغی د خپل ځای نه راوکتل وی ویل که ووایم زما د خبرو علت هم دا دی،

ومی ویل مطلب؟؟

ــ مطلب دا چی ښښنه غواړم پرون می شاید تیری وکړو خو اصلا باید تا هم داسی نه وی کړي ښه پوه شوی چی استاد تولو مخکی ورتلم ،

ده هغی خبری ته می وار پرینخودو ومی ویل خا بیا دی غوسه پر ما سړوله، مخ یی واړو او په مړاوي غږ یی وویل ! خیر ښښنه کوه ....

فکر می وکړو خوب وینم څکه چی هغه او ښښنه دا راته عجیبه غوندی ښکاره کیده، پر ځای ددی چی څه ووایم خاموشه شوم سترګی می پټی کړی دا احساس ډیر زورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، زه يې په حقيقت شکي کړم يو وخت مې د شبير لاس په خپل لاس احساس کړو هغې خبره کوله، هدايته څنګه داسې بيړه دې وه درته ومې ويل صبر چې چېټر مې پاتې شوی ته بيا هم صنف ته راغلې وې زر مې سترګې خلاصې کړې هر څه بدل وو خواکې مې ناست شبير په خبرو سر وو ددې لپاره چې معلومه کړم حسينې خبرې رختيا دي که نه د هغې په لورې مې وکتل هغې سترګې زما په لورې ګنډلې وې شايد هغې ده خپلې خبرې څواب غوښتو اوس مې خيال په حقيقت بدل شو،

دې کې هيڅ شک نه وو چې هغې لا ښننه غوښتې وه نه پوهيږم ډير د خوښې ورخطا شان شوم سترګې مې راوړولې شبير لا تر اوسه په خبرو بوخت وو چې ومې ويل

ښننه غواړم!

دا هغه خبره وه چې حسينې ماته کړې وه خو شبير ګمان وکړو چې زه لا هغه ښننه غواړم هغه زر وويلې بيا داسې ونه کړې، نور غلې شوو څکه نن وروستۍ ساعت ده ليسنينګ وو استاد خپلې خبرې کولې خو زما په زړه بيا د حسينې کړنې وې د هغې ښننه راته ده ميني ډک غزل ښکاريدو د هغې خبرې لکه د موسيقې خوږه نغمه وه دواړو مې په غوږنو خپل سازونه غږول په دې دنيا کې نه وم نن مې ورته د حده زيات وکتل خو هغې بيا راته ونه کتل ده همدې ساعت سره ورځ پای ته ورسېده نن ورځ ده نورو ورځو په پرتله ډيره ښه وه،لا يو نامعلومه احساس سره د ټولګي راوتوو زړه کې مې د حسينې ښننې نوې هيلو ته لار ورکړې وه، خو ده شبير خبرو ده حسينې د خياله راووستم شبير وويل نن ورځ خو ښه وه ما بې واره غږ وکړو،هو نن ډيره ښه ورځ وه هغه وخندل ياره ستا په مزاج هم ولاکه نن سبا څوک پوه شي ساعت کې خوشحاله شې ساعت کې درباندې پيريان کيني، زړه کې مې وويلې خو د هغې پيرياني پيريان دي چې داسې يې کړې يم خو په خولې مې بيا داسې خبره وکړه خا يار پريدا دا خبرې ، دا وايه چې پارک ته خو به څو کنه نن مې طبيعت ډير ښه دې شبير وويل بيخې ښه خبره ده. په خپل ټايم به ورشو ربښتيا هماغسې مو وکړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل په خير په خپل وخت مو ځان پارک ته ورسوو، نن عمر بيا سندرو ته زور ورکړی وو، د لری می د سندرو غږ کی سترگی واوريدی نو يو ځل بيا د حسينی کاته می مخته مخته شول نو يو بيل احساس راسره مل شو خيالونو يی د هر چا جلا کړم نه پوهيږم څه خيالونه وو خو دومره پوه وم چی د خيالونو مخه د حسينی طرفته وه، چی ناڅاپي راباندی شبير غږ وکړو، څه وشو يار څنگه ودريدې؟

مخ ته می وروه کتل بيا می ځانته وکتل ربښتيا هغه رانه ډير مخکی شوی وو، ومی ويل نا يار! څه نه قدمونه می واخيستل او ځان می ورته ورسوو، په خپل ځای کيناسو په عمر می غږ وکړو سړيا دا دی څه لړولی څنگه نن په سترگو مين شوې يی؟

هغه وويل بس د چا سترگی رايادی شوی تاسی يی هم واوری ممکن تاسی ته هم د چا سترگی دريادی کړي، شبير غلی شان ماته وويل لکه چی کومه ملگری ورياده شوې دواړه دی خبری سره ومسکيدو، چای يی راوړو هغه مو څکو چی زه بيا سندرو په اوريدو په فکر کی شوم، هغه کاته يی ډير عجيبه وو، ځان سره می وويل حسينی ستا خبرو ته اړتيا نشته ته په سترگو گوزار کوی دا څنگه سترگی خدای درکړی او بيا تاته دی هم خدای خير درکړی ته ورته ددی دنيا ښايست هم ورکوی نه يی پريدی چی ساده پاتی شي، د سترگو خط دی د سړې وار خطا کويږی، شبير بيا غږ وکړو الکه تا خو ويل چې طبيعت دی ښه دی دا دی ښه طبيعت دی چی راغلی يی غلی يی ياره خبری وکړه دا خاموشي درسره هيڅ ښه نه ښکاري د فکری نړی يی راووستم. ومی ويل يار ته يو څه وواېه تر څو به زه لگيا يم. هغه وويل ماسره که د خبرو څه وی نو ويلی به می وای،ومی ويل چی نوی څه نشته زاړی خو ډيری کيسی دی راځه چی هغه تازه کړو ربښتيا خپلی خاطری مو شروع کړی تر ډيره سره لگيا وو، ښی کيسی مو سره وکړی شبير وويل دغسی اوس دی راته زړه ښه کړو دا څو ورځې بل ډول وی، نو زما هم درسره وضعيت خراب وو دا دی چی ته ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی اوس زه هم خوښ یم ومی ویل مننه یار یاران دی ژوندی وی هر څه اسانه دی،د هغه په وینا فکر می ښه وو، خو هغه داسی نه وو خبر چی فکر می د چا ده وجی ښه وو، نن بیخي د هغی یوی خبری اسماني کړی وم ځان می راته د اسمانونو په فضا کی ښکاریدو ده شبیر خبرو بیا د خیاله راووستم هغه ویل یار چی ته خوشحاله یی دا راته ده زړه نه خوښی رابښي نه

پوهیږم تا خفه نه شم لیدلی دی خبری یی لږ څه خفه کړم هغه ده زړه لګیا وو خو ما لا هغه خپله خوښی پټوله ، دی خبری می زړه لږ ناارامه کړو خو زر می ځان ته په دی قناعت وکړو چی کله می باور ومونډو چی هو هر څه سم دی تر ټولو ده مخه می دا راز مور او شبیر ته وایم ځکه په ژوند کی می دا دوه نفره د هر چا مهمه وه،

هغه ته می وویل ستا پیرزوینه ده لادی خبری دی احسان منده یم او یوازی ستا لپاره به تل هڅه کوم چی خوښ اوسم هغه وویل دغسی اوس دی ده سړیتوب خبره وکړه تل خوښ اوسی همچنان، لا دی څو خبرو وروسته می وویلی بس دی لاړ به شوو د ځای راجیګ شو او د کور په طرف رارواڼ شو تر عمومي سړکه یو ځای وو، بیا د مخه ښي وروسته د کورونو په طرف رارواڼ شوم، خو په لاره می په زړه خبری ګرځیدی خو دا خبری پټی وی نه مې غوښتل چې بیان یې وکړم. ځکه بیان د هغی خبری کیږ.ی چی دلیل او وجه ولری نو ماسره یی نه علت او نه یی دلیل وو، هغه څه چی ماته یی د زړه خوښی رابښلی وه د هغی سره زما اړیکه نامعلومه وه نو ځکه می هر څه پټ په زړه وساتل کورته د رسیدو سره می د مور غیږ ونیوه. هغه په لمانځه ناسته وه د دعا وروسته یي د خولی چوففف راباندی واچوو، په تندی یی ښکل کړم او وی ویل پخیر راغلې سترګی می پټی کړی او د سر په خورولو می وویل هو موری دا دی راغلم غیږ. می نوره هم کلکه کړه هغی وویل څنګه یی ؟

ومی ویل ښه یم خو ولی دی پوښتنه وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو دی رک روغ په غیږ کی پروت یم، هغی وویل شکر چی ښه یی دا څو ورځې دې زه نه وم یاده کړی، رابه غلی او په کوټه به دی ننوتی، ومی ویل موری دا څه رقم خبری کوی ؟

هغی وویل ځکه می وویل چی زما زوی ماسره ډیره مینه لري هغه هره ورځ زما په غیږ کی سر کیږدي او ماسره خوږې خوږی خبری کوی، مینه راسره کوی او د پوهنتون خبری راسره کوی چی څه وشو او څنګه وشو، خو دا څو ورځی دا خبری نه وې ومی ویل موری داسی کومه خبره نه وه او نه دی خدای نخواسته مینه کمه شوی، خو بس څه واویم؟

ووایه چی څه دی په زړه وی؟

خبره می تر خولی راغله خو بیرته می تیره کړه نه می غوښتل لا اوس نه ااعلان وکړم مخته خدای زده څه پیښیږي هغی می مخ ته کتل چی ومی ویل نا موری څه نشته هسی درسونو کی بوخت وم نور څه نشته ما لا دا خبری لا مور سره نه وی خلاصی کړی چی پلار می راغی،

چی کله یی زما سر د مور په غیږ کی ولیدو نو وی ویل ده مور او د زوی خوږی خبری روانی دي

مور می وویل زوی می دی کنه د زړه خبری مو کولی هغه په مسکا وویل د ښځو خو د غیبته بل کار نه وي او دی زوی ته دی ګوره په غیږ کی یی لکه د ماشومانو سر ایخی او ستا غیبتی اوري مور می وویل نا غیبت خبره نه وه. هسی د مور او د زوی خبری وی،

ما پکی وویل پلاره دی ته مینه وایی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار می په توشک کیناسو وی ویل ښځی داسی مینه خو دی ماسره نده کړې، لکه ځنگه چې دې زوی سره کوی. هغه لگه وشرمیده په مړاوی غږ یی وویل سړیا الک ناست دی، پلار مې وویل ناست دی وي نو لا ما پیدا دی زه خو تری نه یم پیدا چی شرم وکړم. دواړو وخندل مور ته می خوله نژدی کړه ومی ویل سړی خو دی ده مینی خبری هم کولی شي، هغی دی خبری سره په کړس کړس وخندل او په تندی یی ټک راکړو. وی ویل شیطانه زه نور تری جیگ شوم او خپلی کوټی ته لاړم. ده هغی خبرو سره می ځان مشغولوو چی موبایل می غږ پورته کړو پس د څو ورځو می لیلا ځان ظاهره کړو.........

پس د څو ورځو می لیله ځان ظاهره کړو چی کله می تلیفون ځواب کړو ده احوال وروسته یی دا ده څو ورځو پوښتنه وکړه نن سبا نه ښکاری او نه مو صنف ته راځی. خیرتي ده،

ومی ویل هو خیرتي ده، بس درسونه سخت شوي ځکه نشم کولی درشم خیر که کومه ورځ می وخت پیدا کړو در به شم. هغی وویل سمده زما هم ځینې پوښتنې دي هغه هم به راته ځواب کړی. ومی ویل په سترگړ نوری یی څو خبری وکړې او د خدای پاماني وروسته یې زنگ قطی کړو اوس نو شپه شوی وه. ډوډی هم تیاره وه ډوډی خوړولو وروسته خپل اتاق ته راغلم زړه می ده نورو ورځو په نسبت ډیر خوشحاله وو دا زړه به می د هغې نوم سره په درزا شوه نه می غوښتل خو بیا هم ما زړه بایللی وو،

هغی پرته د خبرو کولو زما زړه غله کړی وو په یو نظر یی د ځانه پردی کړی وم دا څو ورځی زړه نا زړه وم چی نشم کولی د هغه مغرورې زړه لاسته راوړم خو ده نن ورځي ښښنی یی راته ډیر امیدونه زړه کی پیدا کړل هغه خبره می په یاد شوه چی ویل به می زه بی منزله مسافر یم اوس راته منزل په ښکاره کیدو وو خو نه پو هیږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هم زړه نا زړه وم ځان می ده هغی د مینی قابل نه ګڼو، اوس هم راته ځان ډیر تیټ ښکاریدو ګمان می نه راتلو دا څنګه چی یم داسی به می قبول کړي؟

دی ګمان می په زړه کی سل شکونه راوچول یوه ښښنه ددی معنا نه لری چی تاته دی په زړه کی هم ځای درکړی تر هغی چی ځان دی ده هغی په معیار نه وی برابر کړی ورته د زړه حال مه وایه داسی نه ده اظهار د مخی انکار سره مخ شی نن شپه چی می څومره فکر کړی وو چی دا شپه به ارامه وی هماعمره راباندی غم شوه نن می ده نورو شپو زیات فکر وکړو، نن یی د ښکلا اثر نه وو نن یی د لاسه ورکولو ویریدم ، کله چی به می ده هغی د لاسه تګ خبره وکړه زړه به می ډیر ناارامه شو ده ډیر سوچ وروسته می په دی قناعت ځانته وکړو چی تر هغی به ورته ده مینی اظهار نه کوی چی تر څو یی په معیار نه یی برابر شوی او تر نظره یی ښه نه یی راغلی دلته می مینه هم وه خو د هغی د لاسه ورکولو ویره هم وه، چی په هیڅ صورت می هم نه غوښتل ده لاسه یی وکړم، تر ډیره داسی ناست وم فکرونه می کول همدی فکرونو کی ویده شوی وم. راتلونکی څو ورځی می په هم دی سوچونو تیری کړی چی داسی کوم کار وکړم چی ده هغی ده مینی قابل شم، ده هغی توجو خپله کړم او بیا ده همدی توجو ده لاری وکولی شم هغه خپله کړم، همدا وو چی ده هغی وړی وړی خبری ته هم ډیر زیر کیدم ده هغی د خوښی ده هغی قهر په هر څه می ځان پوهوو خو ده لری دا کار راته ډیر ستونزمن وو خو څه می کړی وی نژدی هم نه شوم ورتلی او ده هغی عادتونه هم داسی نه وو چی زر یی په طبیعت پوه شوی وی چی دا په څه خوشحالیږی په څه خفه کیږی درس ته به راتله بس په قراره به په خپل ځای ناسته وه، تفریح ته هم نه وتله، بس دا وه او ډایری وه نه پوهیږم چې څه یی پکی لیکل د هر څه به بی خبره وم.

کله کله به می سودا شوه چی دا دی کی څه لیکي چی د هره کاره یی ویستی ده، هغی ته به می هم کله کله پټ پټ په غله وکتل ده هغی لوستل هم ناشوني وو. خو ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هڅه نه پريخوده کوشش می کوو چی ده زړه يی خبرداره اوسم هره وړه وړه خبره به می ورته ياد ساتله کله چی به کورته لاړم نو دا خبره به می د يادابنت په کتابچه کی ځان سره ليکله او بيا به می کوشش کوو چی دی خبری سره ځان عادت کړم تر ډيره موده می دا کار وکړو ډيری وړی غټې خبرې می يادابنت کړی او لا هغو خبرو سره می ځان عادت کړو ورو ورو می ځان د هغی په رنګ رنګوو ورو ورو می د هغی ده زړه په خبرو ځان خبروو نن ورځي می هم خپل کوشش کوو هغی ته می کتل او ده هغی خبری می يادابنت کولې نن وروستی ساعت د ثقافت وو. استاد ده کومی ستونزی لا امله نه وو راغلی ددی پر ځای چی لکچر مو مس نه شی پر ځای يی بل استاد صنف ته راغی هغه ده درس په باب څو خبری وکړی خو نور يی وغوښتل چی ده دين په اړه اضافي معلومات يو لا بل سره شريک کړو ترڅو له هغه خبرو اګاه شو چی نور پری پوهيږی زما په شمول ټولو هغه معلومات شريک کړل چی نورو ته جالب وو نوبت ده حسينی وو ما تراوسه ګمان نه کوو چی حسينه دی هم ده دين په باب دومره وپوهيږی، زما د اندزې څخه زياته پوهيده هر مثال يی له ايات او حديث سره ثابوتوو، ډير ورته حيران شوم،ده هغی په دين دومره عقيده او باور بيخی ډير حيران کړم هره خبره يی نوې وې هر معلومات يی خوندور وو، رښتيا وايم دا هغه

شيبه وه چی احساس می وکړو زه رښتيا ددی قابله نه يم زه می ده خدای چی زه يی پيدا کړی يم او دومره ستر نعمتونه يی رابښلي دي هغه په قدر نه پوهيږم زه به يی ده بنده په قدر څه پوه شم، د حيسنی خبری د ټولو زياتی د عقيدی او د خدای سره د مينی ډکی وې، دی خبرو يی زړه لکه ده ژمي سړه واوره داسی دا اميدونو يخ کړو هر اميد می ساه په ورکولو راته ښکاره شو، حسينه د دين او په ايمان قوی انجلۍ وه، ما چی تر اوسه په خپله لمونځ هم نه کوو ☹ زما او ده هغی برابري ده څه شوه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده هغی قابل نه یم دا راته نن ده حیسنی خبرو په واضع توګه په ډاکه کړه، همدا خبری وی چی زما ده احساساتو حتمولو لپاره کافي وی په مړاوی ځان می کورته ځان ورسوو او سیدا خپلی کوټی ته لاړم سترړی وم بیګ می یو بغل ته کیخودو، ځان سره می په مړاوی غږ وویلې! حسینی دا ولی نصیب تا له ما لری ګرځوي نه پوهیږم ،

زه خپله هڅه کوم چی ستا قابل شم ته به نه یی خبره خو زه می خپل هڅه کوم، خو بیا هم کمی پاتی ده داسی نه زه همدا په کمي پوره کولو پاتی شم ....

دولسمه برخه

زه به کله ستا قابل شم که نه دا هسی خواری ده چی زه یی کوم، زړه می ماتیږي چی تر دومره کوښښونو هم شاته یم دا خبری می په زړه بار کیږي، هر چا می پټي کړی داسی نه همداسی می په زړه پاتی شي دا فاصیلی به کمی کړم که نه؟

زړه می دی خبرو وخوړو نه پوهیدم څه وکړم ده هغی لپاره می هر څه ته غاړه ایخی وه خو امتحان می ورځ تر بلی سختیدو او دا سختي تر اوسه نامعلومه وه چی سر نیسی او که نه حیران وم څه وکړم همدی سوچونو کی می ساعت ته وکتل د دوو تیری وی د ځای پورته شوم ومی ویل تا لپاره هر څه کوم هره سختی تیروم او دا خو لا هغه لار ده چی باید مخکی پری تلی وی خو اوس ناوخته نه دی ستا غوښتنه به ستا ده رب نه کوم ځکه هغه ورکونکی ذات دی ما به ده خپل دره نه نا امیده کوی، ستا په باور زما باور دی ستا په عقیده زما عقیده ده.لاړم اودس مې وکړو او په جاینماز ودریدم په لمانځه ولاړم وم، چی مور می کوټی ته راننوته زه یی لومړی ځل په خپلی خوښی او په رضا د خدای په عبادت ولیدم، نو دیوال ته یی تکیه وکړه او د خولی یی غږ وختو الله شکر چی زوی مې پرته د وینا په لمونځ ولاړ دی، ما می

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل عبادت قایمه ساتلی وو، هغه راته په دیوال تکیه وهلی ولاړه وه، تر څو چی می لمونځ خلاصه کړ او دعا می کوله هغه راغله او خواکی می کیناسته او وی ویل زویه دا څه ګورم چی نن دی زما او د پلار د وینا پرته پر جای نماز وینم ، نه پوهیږم څه وکړم زړه می د خوښی نور وار نه کوی دا هدایت د کومه درته وشو، چی د خدای او د هغه د حقه یی اګاه کړی ما لا دعا کوله دعا کی می خدای ته وویل چی خدایه زه ستا هغه بنده چی ټول عمر یی هوایي او بی پروا تیر کړی نن که دلته ده بل چا په عقیده راغلی یم خو غوښتونکی می هم دا ته یی هغه دی وسیله کړه،او زه دی تر خپلی سجدی راوستم خو خدایه دا چی زه یی تر ستا دره راوستی یم دا می د ژوند هغه برخه کړه چی ایمان می ورسره کامله شي. لاسونه می پر مخ راتاوو کړل او مور ته می وکتل هغی اوس هم هیرانی هیرانی راکتل پر سترګو کی می ورته سترګي خښي کړې ومی ویل موری څنګه ډیر ژور کاته کوی، څه شوی ؟

هغی وویل داسی شیبه زه هره ورځ نه وینم چی ته دی پرته د وینا عبادت وکړی، ومی خندل موری په یوی کی می هم نه پریدی، هره ورځ وایی لمونځ نه کوی چی نن می وکړو نن دا خبره کوی هغی وویل نا خبری نه کوم زه خو شکر وباسم چی تا په عبادت ګورم خدای پاک دی تل همداسی لره، خو دا ووایه چی دا ناڅاپي داسی کیدلو کی څه خبره ده، سترګی می مړاوی شوی ومی ویل موری ده خدای یادول هم دلیل غواړي؟

هو ولی نه بنده خدای تر ډیره هغه وخت یادوي چی کله ډیر نارامه وي یا هم مشکل کی وي،

زر می وویلی موری که ربښتیا ووایم ما ګمان کوو زما ژوند کامله دی خو داسی نه ده، زه نیمګړی یم زه غواړم کامله شم او اوس داسی عقیده لرم چی دا کار به ډیر ژر شونی شي هغی وویل هر کار چی پیل یی ده الله لا نامه وشي داسی فکر وکړه هغه کار وشو زړه می ده مور په خبره ډیر خوشحاله شو څو ورځي همداسی په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره ولاړ پاتی شوم، دا عهد می تر سبا همداسی قایمه وساتو ربنتیا ده لمونځ وروسته د هغی غوښتنه دی خبری زړه ته ډیر سکون راکړوو چی زه هغه له داسی چا غواړم چی ده پادشاهانو پادشاه دی زما ده زړه عریضه به ده خدای په دربار کی قبولي اخلي ډیر خوښ وم سهار لمونځ په ادا کولو می ده نن ورځی پیل وکړو او لکه ده نورو ورځو په څیر ده هغی دیدن لپاره می ځان تیار کړو نن می بیا هم د نورو ورځو په څیر ورته انتظار کوو کړکی ته می سترګی ګنډلې وی د هغی په منډه راتګ او ده سپین رخساره چتری ښکته کول دا می سم عادت شوی وو خو هغه ده خپل وخته ناوخته شوه ساعت ته می وکتل وخت پوره وو خو د هغی لا تر اوسه درک نه وو، همدی سوچ کی وم چی شبیر راباندی غږ وکړو هلکه هدایته څنګه داسی بل رقم یی؟

ومی ویل نا څه نشته هسی می زره نا ارامه دی، چی دا ولی هغه وویل ستا زړه په قراره نه شو، همداسی اوتره دی،خبره می خولی سرته راغله خو بیرته می خپله خبره بدله کړه ومی ویل شبیره ته ولی لا ما لاس نه اخلی ؟

هغه وخندل وی ویل هغه ځکه چی ستا کړنې بدلی دي،

دومره زر می نه غوښتل چی د زړه په حال یی پوه کړم په سر می ورته ټس ورکړو ومی ویل یو خو دی ستا دا فلسفې ورکې شي چی زه ورنه بیغمه شم هغه وخندل وی ویل زا بچو ته یی مه وایه خو زه به هتمن ځان خبروم چی کیسه څه ده، چی اخر دا ستا په زړه څه تیریږي چی تل ناارامه وی، ومی ویل ته ډیری خبری مه کوه همدی کی می بیا ده کړکی په لوری وکتل چی راړونه خو نده، خو ده هغی درک نه وو. شبیر وویلی نن داسی کړکۍ ته ډیر ګوری څوک خو به ولاړه نه وي د ځای پورته شو اخوا دیخوا یی وکتل ومی ویل افففف شبیره دا په تا څه شوي ولی تنګول کوی هیڅ نشته پام می دی بلی خواته کړو سترګی می د هغی ناستی ځای ته وګنډو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسی برګ وم کله به مې ساعت ته وکتل او کله به می د هغی ځای ته تش ځای او خالي چوکۍ هیڅ خوند نه کوو، د کړکۍ په لوری می هم نه شو کتلی انتظار می ډیر وکړو خو انتظار می سر ونه نیوو ده صنف نفر پوره شو ددی پر ځای بله صنفی کیناسته زړه می بل رقم شو سترګی می پټی کړی او مخ می راوړوو د هغی پر ځای د بلی ناستی هیڅ خوند رانکړو، شبیر وویلی نن لکه چی ستا دښمنه نه راځي ځای یی خالی دی دده خبری هم راباندی ښې ونه لږیدی غلی شوم څه می ونه ویل خو د زړه می یو الله خبر وو همدی کی د قدمونو غږ شو ټول خاموشه شول ما فکر وکړو اوس به د دروازی را دننه شي او انتظار به می خلاص شی خو نا داسی نه وو د حسینی پر ځای استاد صنف ته را داخل شو، زما یی فکر نور هم خراب کړو، چی زه د څه په تمه وم او دا څه وشو د استاد لکچر هم شروع شو، خو ما می انتظار ته د پای ټکی کینخود دروازی ته می غوږ نیولی وو، چی اوس به را دننه کیږي خو وخت زما نظر غلط ثابته کړو، زما د راتګ امید یی پای ته ورسوو ،

د استاد لکچر هم پای ته ورسیدو، لاری لاری ته کتل می هیڅ ګټه ونه کړه، زړه می یو رقم شو لکه خفګان چی پری غالبه وکړي او په خپل ځای بند پاتی شي، ساکته شوم پر له پسی استادان راغلل خپل لکچری یی ورکړی، خو د هغی پته ونه لګېده،ډیر د قهره به می لاس موټی کړو او د خولې به می اخخ وویستو ده هغی نشتون می زړه هیڅ نه قبلوو استاد لکچر پای ته ورسیدو وخت د تفریح شوو، ټول د صنفه ووتل د ډیره قهره می سر په میز کیخودو نن شبیر هم ده ځانه غماز جوړ کړې وو داسی خبری یی کولی چی په زخمي زړه کی به یی نور هم داغونه کینودل هغه د ځای نه د پاڅیدو په وخت کی وویلی یاره هدایته چی دا حسینه به ولی نه وي راغلې ؟

څه مشکل هو به نه وي ورته پیښ شوی، که داسی نه ناروغه شوی وي په دی خبرو راته د زړه سودا نوره هم زیاته کړه سر می بیا پورته کړو دهغی ځای ته می وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ده شبیر په مخ کی می ځان عادی وښودو ، ومی ویل ولاکه پوه شم هغه خبره عادی کړې وه ژر یی وویل درځه چی ورځو بیرون، ومی ویل پریدا می زړه می نه دی هغه بیا زور وکړو وط ویل راځه نو چی ووځو دلته به یوازی څه وکړی؟

ومی ویل نه ځم کنه ولی می ځوریوی، سترګی می سری شوی په غمجني غږ می بیا وویل نه ځم کنه مه شله کیږه زما داسی چلند ده حیرانیدو وو لکه شبیر چی یی په نن ورځ حیرانه کړو نورو ورځو به یی لا خبرو ښکاریده چی ټوکی کوي خو نن یو څه جدي شو هغه وویل ندی ځوروم خو داسی دی هم نه پریدم،

د لاسه یی کلک کړم او روان یی کړم ما یی ځای ته کتل تر څو چی ونه وتم بهر یی په بڼ کی د ونی لاندی کینولم وی ویل څه وشو ؟

ـ ومی ویل زړه می تنګ دی،

ــ ولی څه شوي ؟

ــ نه څه ندي شوي هسی می ځان راته جوړ نه ښکاري هغه وویل یو څه خو به شوي وي هسی خو څوک نه خفه کیږي،

ومی ویل څه نه ددی لپاره چی خپل احساس ورنه پټ کړم ومی ویل خا ته اوسه زه یو ځل لیلا خواته ورځم هغه ده لیلا نوم سره خبره په مسخری واخیسته وی ویل خو دا به دی مخکی ویلي وې زه هم لوده یم په خبره نه رسیږم راځه چی ودی رسوم ورته ، په نه زړه یی روان کړم هیڅ می ورته نه شو ویلی کله چی صنف ته ورسیدو نو اګاه شو چی هغه په صنف کی نشته شکر می وویستو چی شبیر د خولی نه خو خدای خلاص کړم خو زما نصیب نن هیڅ لا ماسره یاري نه کوله په دهلیز کی راسره مخ شوه شبیر ورته سلام وویلی او بیا یی ورته داسی وویلی! ده ته دی څه ویلي چی داسی خفه دی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه حيرانه شوه په ځای ددی چی څه ووايي ..

ومی ویل ته اوس مونږ پریدی که نه؟

شبير وخندل وی ویل خا دا دی لاړم درنه بی وفا انسانه! هغه له دی خبری سره روان شو، لیلا له ځیری خفه ښکاریده ومی ویل څنګه یی ؟

ښه یم ستا خیر غواړم پوهیږی ولی ځکه نن سبا خو دی احوال نه نه خبریږم، بس همدا خیر غوښتنه راته پاتی ده،

پوه شوم خفه ده ومی ویل خیر ښښنه کوه،

هغی وویل ده انتظار ده زوره خبر نه یی ځکه داسی په اسانی داسی خبره کوې، که خبر وی داسی به دی نه ویل ......

ده هغې دا خبری په داسی حساس وخت کی داسی وې لکه زما په زخم چی مالګی وشيندي دومره یی ودرولم خو درد می په زړه تیر کړ د هغی نه راتګ هسی هم خفه کړی وم اوس ددی خبرو نور هم بدتر کړم هغی ته می څه ونه ویل خو غلی تری راروان شوم، ځان می لری ځای ته ورسوو خپل درد می په ژړا واړوو ومی ویل خدایه دا ماسره څه روان دی، ولی هری خوا همدا زه ځوریږم ولی می درد هره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ زياتيږي او خلک پر ځای ددې چې دا درد راته راکم کړي تيری می نور هم ځوروي، ژړا می دی خبرو سره زياته شوه ده ليلا خبرو ربښتيا هم ډير ودردولم هغی خبره چی وايی تا ده انتظار زور ندی ليدلې نو دا اوس چی په ما تيريږي دا څه شی دی؟

ايا دا زور ندی؟ زما لا زړه خبره نه يی او خبری کوی، نه پوهيږم تر کومه به هغی ځای کی ناست وم چی د شبير زنګ اړ کړم چی بيرته صنف ته لاړ شم سترګی می ده اوښکو پاکی کړی او ده صنف په لوری روان شوم خو زړه می اوس هم ډک وو او تر کوره همداسی ډک پاتی شو نن می په زړه ډيری ګيلې وې نن راسره ظلم شوی وو او ورسره ده ليلا خبری ډيره بل ډول لانجه وه د شبير خبری می مخته کيدی هغه ماته لا اوله ويلی وو دا کار ښه نه ده هری خبری به می مخته زما او د حسينی مينی کيسه ودروله چی د شروع کيدو ده مخته پای مومی حيران دی ته وم څه وکړم هغی ته ستون شم چی لا مخکی می په انتظار وه يا هغه چاته لاړ شم چی زه ورته لاری څارم سترګی می ده اوښکو ډکی شوی ومی ويل زه ولی قربانی ورکړم او داسی انسان سره لاړ شم چی هيڅ ورسره مينه نه لرم ولی ده هغی حق کی ناحقي وکړم دا خو ګناه ده شبير می بيا مخته شو هغه خبره چی لا اوله يی ماته کړی وه چی زړه مه ماتوه، خو ما خو ده چا زړه ندی مات کړی ما خو نه وو ويلي ماسره مينه وکه ما خو تل ده يوی ښی ملګری په صفت ورته کتلي، دی کی زما ګناه څع ده خو نه قناعت کيدو راپاريدلی زړه وو سل دليلونه يی راته وړاندی کړل لا هری خوا يی ملامتولم حق حيران وم يو زړه می وشو ليلا ته زنګ ووهه هر څه ورته ووايه او بيا ورنه ښښنه وغواړه خپل ضمير دی ارامه کړه،

هممم همدا ښه خبره ده اوس هم لا سري وخت دی هيڅ ندي شوي پوه به شي هغسی وخياره ده تليفون می واخيستو کله چی می زنګ ته نمبر ده موبايل په سکرين راوستو نو زړه می بيا هم قبوله نه کړه هغه بيا نوی خبره راته وکړه چی ته څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی شی داسی ناځاپیري ده چا هیلی خاوری کړی ایا هغی به تاته هیلی نه وي زړه کی لرلی لکه ته چی یی حسینی ته زړه کی لری، ایا هغه به په یوه ښښه تا وښنیږي داسی نه کیږي اول یو چاته هیلی ورکول او بیا یی داسی په یو زنګ ځوابول دا ده کوم ځای انصاف شو خدای به هم تا دی لپاره ونه ښښي او چی خدای ونه ښښلی نو هغه هر څه هیر که چی ستا ده خوښی دي یا ته ورته اړتیا لری موبایل می لاس کی پاتی شو خیالونه می بدل شو دا خبری هم په خپل ځای وه، زه داسی نه شم کولی هسی که پام وکړم داسی ناځاپی هغه زما مینه رد کړی چی څومره احساس ورته زړه کی لرم نو پر ما به څه تیر شی سر می دی خبرو راوتوروو موبایل می یو کونج ته ښته کړو په بستره پریوتم خبرو ده اوریدو نه وم نور زړه می بی واره درزیدو په زړه می لاس کیخودو ځان ته می دلاسه ورکوله خو هغه به بیا ددی کړنو زور د حسینی او زما ده مینی ویستو ماته به یی ددی خبری اشاره کوله چی که زړه دی مات کړو ستا به هم زړه ماتیږي که ده بل هیلی دی ویجاړی کړی ستا هیلی به هم ځاله جوړه نکړي دی خبری احساس می وجود خاوری کووو ما ده هغې یوی ورځی جداي لیدلی وه، نه می غوښتل چی نوره لا دی زیاته جدایی وګورم، زړه باندی می لاس کیخودو ومی ویل نا داسی مه وایه زه بیشکه ګنهګار یم ما تیروته کړی خو ددی دا پایله نشي کیدی چی ما دی څوک ده حسینی جلا کړي، لیلا ده زه به یی پوهه کړم زاری به ورته وکړم لاسونه به ورته جوړه کړم پوهه به شی چی زه ده هغی قابل نه یم خو دا کار اوس نه کوم څه موده تیره شي، نه به یی زنګ ځوابوم نه به ورسره ګورم چی زړه یی رانه تور شو بیا به خپله حقیقت وپیژني همداسی به وکړم، زړه می لږ څه ارامه کړو که نه دی بدبخت نه پریخودم چی سترګی پټي کړم، ډیر په سختی می دا سترګی پټی کړی ویده شوم سهار بیا می دی غم لړلی زنده ګۍ ته سترګې وغړولی، هغه خبری می بیا په زړه شوی خو زر می بیا پام حسینی لیدو ته شو سترګی می وځلیدی خوښ شوم مسکا می پر مخ خپره کړه روښانه سترګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې بیا د هغې په نوم پټې کړې هغه مې بیا ځانته مخامخ کړه نو هغه بیت مې په یاد شو چې وایی

زما د زړه غمونه ده ګلونو نه ښایسته دی

زما زړګی ساتی باغ و بهار ستا بانه

رښتیا یی ویلی زما زړه کی زخم هم دې جوړ کړی وو او زما ده زړه ټکور هم دې سره وو، ژر د ځایه پورته شوم او د پوهنتون په طرف روان شوم، ددی ده دیدن تلوسه مې په زړه غلبه کوله خو نن دې لارې هم غمازتوب کوو هیڅ نه خلاصیده که هر څه مې وکړل بیا هم ډیر په ځوریدو خپل ځای ته ورسیدم بیا هم ټولګی خالی وو هیڅ څوک نه وو ساعت ته مې وکتل لا وخت وو شبیر هم زنګ ووهوو ده پوهنتون پوښتنه یی کوله که ورته مې ویلي وې چې راغلې یم شاید خفه شوی وی ورته منکر شوم ومې ویل زه لږ مصروفه یم نن یوازی لاړ شه هغه نوری پوښتنی ونه کړی زر مې بیک راواخیستو او صنفه ووتم ومې ویل که اوس یی ددی دروغو وروسته دلته ولیدی نو بیا به ډیر ورته کم راشی لا بیګ سره ووتم، بیرون چې لا دهلیزه ووتم نو په باغچه کی مې په سرو ګلانو سترګی ولږیدی په لیدو یی په خپل ځای ودریدم د حسینی هرکلی مې سترګو ته شو د ګل څانګی ته مې لاس کړو هغه مې وشکوو او بیرته مې ګامونه ده ټولګی په لوری ستانه کړل صنف ته چې ورسیدم نو د هغی خالی چوکۍ ته نژدی شوم په چوکۍ مې ورته هغه د خشبو ډک ګلاب ددی ده هرکلی په باب کیخودو کله چې ده کیخودو وروسته راوان شوم بیا مې هم زړه ونه منله چې داسی نه بله خبره جوړه شي بیرته ستون شوم او ګل مې د ځای راپورته کړو او د هغی ده پښو په ځای کی مې په ځمکه وغورځوو، او په بیړه د صنفه ووتم، ځان مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسی ځای ته برابر کړو چی زه وکولی شم د خپل ځای ده لری ننداره وکړم خو ما څوک ونه ګوری او بله دا چی ده ګل شک راباندی ونه کړي ده لری لری می ده صنف ننداره کوله په وار وار سره ټول ټولګیوال ده ټولګیړي په لور روان وو یو وخت می شبیر هم تر سترګو شو بیچاره زما پرته یوازی یوازی روان وو ومی ویلی حسینی زما ده مینی به دومره قدر وکړی که نه ما ستا لپاره څه څه ونه کړل خپل ملګری چی ماته ده وروره هم زیات دی هغه می یوازی پریخی ای هی نو څه څه دی ونه کړل خو خدای خبر ته چیرته یی ګلاب او دا ژوندی ګلاب دواړه دی سترګی په لاره یو راشه، سترګو ته می رپ ورکړو، ربښتیا می تر سترګو شوه، نازکه په لار روانه وه هغه چتری هغه چیپتر او ده هغی کاږه واږه قدمونه اخ له دی ننداری خو زه بی خبره وم ما خو به تل د کړکی نه ده تیریدو په وخت لیدی په لار خو می ده لومړي ځل لپاره ولیدی دا تګ خو دی لا خوند کوی ددی لیدو راته پرونی ټولی خبری او سوچونو هیر کړل همداسی می ده هغی په لوری ځو ګامونه واخیستل خو بیرته می ځان هسار کړو ودریدم هغه چی کله ټولګی لپاره دهلیز ته ننواته ده ځای راروان شوم په مدهوشه ځان می قدمونه واخیستل او د ټولګی په لوری روان شوم،ده هغی لا نژدو ننداری می سترګی روښانه کولی، زړه می بی واره په ټوپونو وو، هیڅ نه پوهیږم چی څه رقم ټولګی ته ورسیدم شبیر چی لا ورایه یی لیدلی وم راته سترګی په لار وو کله چی ننوتم نو لومړی می هغی طرفته وکتل نه پوهیږم څه خبره روانه وه هغی لا نرګس سره مرکه کوله خو چی زه یی ولیدم نو غشی بانه یی د سترګو پورته کړل او زما لوری ته یی وکتل بنو ته په کتو یی ده سندری بل بیت رایاد شو چی وایي

دا څوکې یی زما په زړه کی ښخی که چی سرې شی

سینګار دي خو لړ نور غواړيْ سینګار ستا بانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن یی بنو حد کړې وو نه پوهیږم بیا یی پری څه فساد کړی وو، نن ده نورو ورځو ډیر ګڼ ښکاریدل مسکی شان شوم هغی زر سترګی زما خوانه لری کړی، زه هم اوس ده شبیر خواته نژدی شوی وم هغه په بیړه وویلی ته چیرته وې چی نن دی یوازی پریخی وم نن می زړه جوړ وو په خندا ور غاړی وتم او ومی ویل یاره ښنه کوه ډیر اړین کار وو باید وخته می حرکت کړی وی هغه وویلی کار دی څنګه شو د اوړی بیګ می له اوږی ښکته کړو او ده میز په سر کیخودو سره می بیا ده هغی په طرف وکتل هغې زما ده لاس ګل په خپل میز ایخی وو او خپل سپین نازکه لاس یی ورته په سر ایخی وو نور هم خوشحاله شوم سترګی می شبیر ته واړولی ومی ویل بس داسی فکر وکړه لکه کار چی می خلاص کړی وي هغه بیچاره هم زر وویلی زا خدای دی وکړي چی شوی وي، په ځای کیناستوو استاد راغی او درس مو پیل کړو، خو زه به چا منی کړی وی ما پرونی تنده ماتوله هیڅ یی په لیدو نه مړیدم همداسی می ورته کتل په کتو کتو به می ځان ته خپله خواږه دنیا سترګو ته شوه، چی ډیره خوږه وه په مستئ به شوم، ځان به رانه ورک شو همدا وو چی ځان سره به په خندا شوم، دا ښه چوکۍ مخ می دیخوا وو کني دا خندا او هغی ته کتل به هم په سوال وی نن می ورته د عادي ورځو ډیر وکتل پرونی غځ می هم تیری واخیستو او هغه سودا چی شبیر راته په زړه کی جوړه کړی وه چی مریضه نه اوسي هغه هم یو څه ختمه شوه په وروستی ساعت کی زما ده زړه پوښتنه ورنه نرګس وکړه وی ویل وا جلی پرون نه وی خیرتي وه؟

هو خیرتی وه بس درس می ویلی ازموینی هم په سر دي ویریږم د انستیتوت ازموینی یو رقم وی ددی ځای شاید توپیر ولري ددی نازکه خبرو زړه کی لاری جوړولې هغه ولی دومره حسینه وه دومره حسن او دومره ښایست ده یو انسان سره نه ښایي، سترګی می تاوی کړی ځان سره می وویلی څه کوی داسی نه ده نظره یی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی اووففف می وکړل او سترګی می پنا کړی. نن ده حده زیات خوښ وم ځکه خو بعد ده پوهنتون نه لاړو پارک ته، ربښتیا نن مو پس ده ډیر وخته فوټبال هم وکړو، نن ده هری نګاه نه جوړ وم نن می ځان ډیر راحته احساسوو تر ډیره ورسره لیګا وم ماذیګر ناوخته ورنه ده کور په طرف راروان شوم خو دا چی ناوخته شوی وو په لار کی راباندی ده ماښام اذان وشو نه پوهیدم د اذان په اوریدو په خپل ځای ودریدم بیا راته حسینه مخته شوه زر می لاسونه دعا لپاره پورته کړل، لومړی می اذان تکرار کړو او بیا می ده خدایه خپله هغه دعا چی لا ټولو پټه وه وغوښته، ده امین ویلو وروسته می ګامونه د جماعت په طرف ورتاوو کړل او روان شوم دا به لومړی ځل وو چی پرته د پل چا خپله جماعت ته راغلم او په لمانځه ودریدم د لمونځ د خلاصیدو سره می ولیدل چی پلار می په صفت کی راسره ولاړ دی، کله چی می سترګی پری ولږیدی زر می وویل سلام پلار جانه ته هم راغلی یی؟

هغه په خندا وویل زه خو هره ورځ راځم ته څنګه راغلی یی؟

ومی ویل ولی نه شم راتلی؟

هغه وویل ولی نه، راتلی شی خو باور می نه راځي بل وخت به زما په وینا راتلې نن څنګه بې وینا راغلی یی، ګمان کوم مور دی رالیږلې یی ومی ویل نا پلاره د خدای عبادت وینا نه غواړي چی کله دی زړه وغواړي هغه وخت راتلې شی، هغه می خواته نژدی شو وی ویل خو زه غواړم تل راشی د خدای یاد دې هر وخت تر دی ځای را ورسوي او خپله بندګي دی ښکاره کړی، ومی ویل ولی نه پلاره هغه وویل راځه چې ځو کورته نن دی په لیدو خوښ شوم دا خوښي غواړم شریکه کړم، ربښتیا پلار کورته په راتګ مور جانی ته وویل چی هدایت په خپله جماعت ته راغلی وو، هغه هم حیرانه شوه او ماته یی وکتل وی ویل سړیا هلک مخکی نه په لمانځه راغلی، کور کی یی هم کوي پلار وویل ښه خبره ده، خو نن جماعت ته راتګ یی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خوښ کړم د پلار خوښي په نيک اولاد کی ده چی ورنه پاتی کيږی مور می وويل بيشکه زموږ اولادونه نيک دي خير که نېکه لار ورته لږ وروسته معلومېږي د انسان همدا ښه دي چی اخر هم خپل لاره او مسير معلوم کړي، سر ګردانه هر څوک وي خو تر هغې چی خپل منزل يی نه وي پيدا کړی،

چی منزل يی پيدا کړو بيا د خطا کيدو امکان ډير سخت وي. د مور هره خبره می ده ژوند حقيقت بيانوو نه پوهيږم دا ميندی ده اولادونو لا زړونو څنګه خبريږي زه خو تر اوسه ده هغی مغروری په زړه پوه نه شوم چی څه غواړي

ښه مين يم خو تر اوسه می دد ې جرعت ندی کړی چی ورته يو څه ووايم په سوچونو کی ډوب ناست وم چی غږ راباندی وشو ومی ويل همم سترګی می پورته کړی خور می وه د لاسونو مينځلو اوبه يی راوړې ومی ويل زما لاسونه پاک دی. هغه لاړه او ډوډی يی راوړه ډوډی می وخوړه ټول لا ناست وو، چی زه د ځای راپورته شوم ومی ويل نن ډير ستړی شوی يم غواړم ارام وکړم د اجازی وروسته بيا راغلم ، پر ځای می وغزيدم او وروستی فکر چی زما په ذهن کی وو هغه خبره می بيا ياده کړه، چی ولی تر اوسه ورنه لری يم ولی ورته ده زړه حال نه وايم ايا دومره ورنه ويريږم مسکی شان شوم ومی ويل نا ويري خبره خو نده اصلا لا انکاره يی ويريږم که نه وخته به می ورته ده زړه حال ويلی وې، څه وکړم تر څو به ورته داسی لری لری نه ګوری کله خو به يی خواته ورځی کله خو به يی ده زړه ده خبری ځان خبروی،

همممم غواړم خو ډير خو اوس نه اوس يی سم وخت نه دط دا ازموينی تيری شي چی کله پکی اول شوم او ده استادانو لخوا هم وستايل شم نو شايد هغه وخت می دا ده هغی قابل کيدو خنډ ده زړه ووځي، نوره خو می کومه کمی ځان کی نده پريخی،

ليلا کيسه می هم شاته کړی نور به کمط راکی نه وي بس دا اول نمرګي خپله کړم بيا می لار څوک نه شی نيولی دی خبری می زړه په مستی کړو زر می موبايل

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوخیستو او موسیقي می لړوله او په دومره اواز چې د هر څه بی خبره شم او همداسی وشو ځان می ښه ستړی کړو او نصیب ته ګوره هره سندره ماته زما د کیسې په څیر ښکاریده هغه که په هر انداز ویل شوی وه، خو ماته داسی ښکاریده لکه زما د مینی داستان ماته د ترنم په شکل غږوي، همدی داستان د ځان سره خوبي نړی ته یوړلم، دومره می وکړل چې اواز یی بند کړم او سترګی پټی کړم نوی سهار زما د ویخیدو انتظار کوو د لمانځه وروسته د کوټی کړکی ته ودریدم نن بیا کوچنی شهزادګی ښوونځي په لور روانې وی نه پوهیږم خو په کتو یی خوند اخلم، ښوونځې زده کړه او افغان ماشومان چې لا څه رنګی دوری څخه راتیر شوی خو بیا هم روانی دي، د نوی لټون په لور زړه ته سکون رابښي ډیر ساعت ورته ولاړ وم، چې مور می د چای غږ وکړو لاړم چای می وڅکو او ځان می د تګ لپاره اماده کړو، نن پوهنتون کی ده درسه زیات تشویش وو، هر چا غوښتل شل فیصده ازموینو لپاره خپل نوټونه پوره کړي هر چا خپله وسه کوله هغه هم بوخته وه دا چې په لومړیو ورځو کی نه وه نو هماغه نوټونه یی لټول ما هڅه کوله چې لا ما یی وغواړي خو ده هغی ګبر معلوم وو، چاته یی څه ونه ویل خو بوخته وه څو ورځو وروسته ازمونی ډیر په زخمت پای ته ورسیدی ماته بیا ډیره سخته وه هم دیدن او هم زخمت دا کار د نورو په پرتله ډیر ګران وو، خو دا چې ورته خوښه کړې می وه نو شپی به تر ناوخته درس ته ناست وم، سهار به می سترګی نه خلاصیدې خو چې کله به می د هغی نوم یاد کړو نو ده خوبه پاڅیدل به هم راته اسانه وو ده خوب نو بیا د هغی د دیدن په مقابل کی هیڅ نه و ورځی همداسی تیریدی سبا ته مو د شل فیصده امتحانونو وروسته نتیجه معلومیده هره ورځ چې به مو نتیجه کته نو لومړی به می د حسینی نتیجه وکته او بیا د ځان زما او هغی کی فرق نه وو دا چې ما د دواړو نمری ځان سره یاداشت کړی وی نو کله به هغه او کله به زه مخکی شوم نن وروستی نتیجه راتله، د هغی کوشش هم لا ما پټ نه وو ځکه که د چا ورته پام نه وو خو ما سمه سهي په نښه کړی وه او همداسی پټ رقابت می ورسره شروع کړی هم وو، خو دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سی خو یی نه شوم شاته کولی خو ددی بریا په حسن کی وو، کله چی به هغی ته په کتو شوم نو هر څه به رانه پاتی شو پخه توبه یی درباندی ماتوله همدا وو چی پرون می همداسی مخته مخته کیده درس می سم نه وو ویلی ځکه لږ سودایی وم چی داسی نه مخکی شی ځکه نمرو می ډیر کم تفاوت درلودو،د ټولو ځیری یو رقم وی شاید منتظر وو چی خپل وروستی نتیجه وګوری حسینی هم دواړه لاسونه په ورخطایی خورول، ځان سره می وویل ولی دومره ورخطایی یی؟

یا به اول شی او که اول نه شوی نو دویم نمرګي خو درنه چا وړی نده هغی خو نه کتل خو ما پوره تعاقیبوله چی څه کوی کله کله به یی راوکتل شاید ماته یی زړه کی څه وو خو خیر نمبری اعلان شوی او د تل په څیر زما نمره جیګه وه، زه خوښ شوم خو هغی څه عمل ونه ښود په ډیره کمه فیصدي له ما شاته وه ما یی ځیری ته ډیر وکتل خو څه می پکی ونه موندل تل په څیر خاموشه ناسته وه، شبیر می خواته وو ویل راکه شیریني تا خو بیا کار ویستی ومی ویل لا هغی یی ولی نه غواړی چی په انجونو کی تر ټولو مخکی ده خو بیا یی هم سر ټیټ نیولی شبیر وویل خیر ځیني انسانان ناشکره وي چی په دومره کی هم خفه ده بیا دی الله په بل څه خوشحاله کړي راځه بیرون خپله خوښي ولمانځو زمونږ خبرو کی صنف خالی شو شبیر ته می وویل ته ځه زه درځم هغه هم روان شو خو وی ویل زر راځه خا می وکړه هغه لاړو په صنف کی یوازی هغه د نورو ورځو په څیر په خپل ځای کی ناسته وه،

زر زر می وویل وبښه، هغی سر ښکته کړو او د ځمکی یی ساعت راوخیستو د ساعت شیشه ماته شوه خو ساعت یی په لاس کی پټ کړو، ومی ویل ډیر زیات وبښه زما په غږ دی د لاسه ساعت ولویدو، سترګی یی راواړولی وی ویل خیر مشکل نشته ،مهرباني څه دی ویل ومی ویل ما غوښتل درته ووایم چی تبریک دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي د ښو نمبرو لپاره هغی وویل ماته ولی تبریکي راکوې نمرې هو ستا لوړې وې، ومی ویل هو ډیری وی خو ستا هم ډیری وی، دې خاطره، هغی وویل کامیابي نیمګړې نه وي پوره وی، زما کامیابی نیمګړی ده نو تبریکي ته هم ضرورت نشته ستا کامیابي دی تاته مبارک وي، خبرو یی ساکته کړم غلی شوم، حسینی مخ واړوو په پستو ګلاپی شونډي یی مسکا خپره کړه لاس کی نیولی ساعت ته یی وکتل وی ویل خیر په هر حال مننه ژوندی اوسی، نور یی راونه کتل، ما غوښتل په خوښی یی خوشحاله کړم خو دی ته هر څه عادی وو تعجب شوم زړه می یو رقم خفګان ونیو فکر می لا پسی سوچونو ونیوو چی دا به څنګه رضا کوم هره موقه می ضایعه ځي، دا هم داسی شوه اخر څه وکړم چی پام یی خپل لوری ته کړم یو خو می نصیب ورانی کوو زما د زړه په خلاف کارونه یی کول ددیې موقی ته څومره په تمه وم دا دی دا می هم د لاسه ورکړه تللی وم چی خبره می یو څه مخته یوسم هغه خو می ونه کړل د پاسه می ورته ساعت هم مات کړو خفه د صنفه ووتم د شبیر خواته می ځان ورسوو پریشانه په بڼ کی ایخی چوکۍ کیناستم فکرونو کی ډوب وم چی شبیر راباندی غږ وکړو مخ می پورته کړو هغه لاس کی انرژی راکوله سر می نا لپاره وخوروو هغه می خواته کیناستو وی ویل څه خبره شوی ومی ویل څه نه هسی مخ یی ماته راوړوو وی ویل نا څه خو شوي هغی دی هم پوښتنه کوله سترګی می تاوی کړی ومی ویل چا؟

هغه وویل لیلا دی پوښتنه کوله دا دی اوس لاړه ویل یی چی ځواب نه ورکوي ،

څه خبره شوې جنګ خو مو ندی کړی؟

ومی ویل یار دا د کومه شوه خبره چیرته وړی هغه غږ لږ نیولی شو وی ویل دا څو ورځې دی طبیعت ګډ وډ دی ځکه می درنه پوښتنه وکړه ومی ویل هسی سرګردانه یم خپله پو هیږی چی امتحانونو کی بوخت وم هغی ته د ځواب ورکولو وخت نه وو شبیر وویل ستاسو منځ کی څه روان دی په دی خو نه پو هیږم خو دومره درته وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیکاره شوی ځواب ورته ورکړه ډیره خواشینې ښکاریده ومی ویل سمده ده. نن ورځ د نورو ورځو په نسبت ډیره خواشنې وه زړه می ډیر خفه وو تر ټولو زیات می خپل نصیب ته غوسه راتله ما تر اوسه ځان تر ټولو خوش نصیبه احساسوو خو شاید زما خوش نصیبي په مینه کی هم پاتی راغلی وه،سبا لا پسی جمعه وه تر ټولو زړه تنګونکې ورځ د ورځ په جریان کی می هم چاسره خبری ونه کړی یوازی می ځان کمبخته بللی وو خبرو می فکر ډیر خراب کړی وو چی موبایل می غږ پورته کړو پریشانه سترګی می موبایل سکرین ته کړی نمبر نامعلومه وو، زړه نازړه شوم چاسره می د خبرو توان ځان کی نه لیدو موبایل خپل غږ همداسی روان وو په اخره لخطه کی می تلیفون ځواب کړو لیلا په پریشانۍ کی می ده لیلا غږ واوریدو هدایته! اوری؟

ساکته شان شوم ځکه ما یی تیره شماره بلاک کړی وه، دا یی لا نوی شماری زنګ وهلی وو افقف کاش چی زنګ می نه ځوابولی اوس به څه کوم، هغی همداسی بلی بلی ویل اخر مجبور شوم ومی ویل هلو څوک ؟

اوس می غږ هم نه پیژنی ؟

ځان می همداسی بدل ونیوو ومی ویل ووایه څوک یی ؟

ښا پوهیږم خفه یی هغه ورځ می درسره سم چلند ونه کړو خو ما هم درک که هیڅ دی پوښتنه نه کوله او نه دی ځواب راکوو څه می کړي وې هغه تر اوسه په دی کی وه چی زه ورنه خفه یم ما هم دا خفګان همداسی وستو زر می وویلی هیڅ خبره نشته که نور څه نه وایی مصروفه یم ده خدای پامان زنګ می دی خبری سره بند کړو بله لار نه وه په همدی لار می کولی شو اړیکه ورسره پری کړم، ددی زنګ نن بیا سرګردانه کړم یو خو هغی سره می شته فاصیلې نه ختمیدې او بل دی سره می اړیکه نه پری کیده، حیران وم چی دا فاصیلی چی زما او د هغی تر منځ دی څنګه یی لری کړم همدی ته سوچ وړی وم نه پوهیږم څه وخت سهار شو سهار لمونځ می

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو او په تخت مې وغزيدم سترګې مې پټې کړې تر ډيره ويده وم چې کله پاڅيدم هم مې وجود ناارامه وو ځان مې ستړی احساسوو داستړتيا مې د وجود نه وه بلکی دا ستړتيا مې ذهنی وه او ذهنی ستړتيا يوازی په ارام کولو نه دمه کيږي، کوټه کی ناسته هم خوند نه راکوو، د کوره ووتم نه پوهيدم چې کوم پلو ته ځم بس نه مې غوښتل چې يوازی پاتی شم او دا ټول خبری مې ذهن ستړی کړي،همداسی په مزل مزل مارکيټ ته ورسيدم دا چې نن ګڼه ګڼو ډيره وه نو ځای خونده هم زياته وه مارکيټ کی مې د يو ملګري چې شوکت نوميده دوکان لرو ناڅاپی مې مخته راغی ورته ستون شوم، هغه مې په ليدو ډير خوشحاله شو خواکی يی کينولم شاګرد ته يی د چای راوړلو وويل ماته يی مخ راوړوو د ژوند پوښتنی يی رانه پيل کړی دا چې اوس د نورو ورځو په څير نه وم نو غلی شان وم هغه پوښتنه وکړه خو ما يی د خبرو ځواب ډير بی خونده طريقه ورکړی هغه به نوری پوښتنې کولی چې مشتريان راغلل شوکت هغوی سره مصروفه شو، زه د ځای پورته شوم بلی خواته لاړم دوکان کی هر رقم سامان موجوده وو همداسی مې کتل چې پام مې ساعتونو ته شو ټولو ته مې وکتل خو په ټولو کی يو ساعت ډير ښکلی په سپينو غمو پوښلې وو، لاس مې کړو او ښه مې نژدی کړو لا نژدی نور هم ښکل ښکاريدو، د حسينی سپين لاسونه مې مخته راغلل ساعت مې لاس کی کلک ونيوو په همدی کی شوکت هم خواته راغی چې ساعت يی راته لاس کی وليدو نو خبره يی داسی پيل کړه ياره انتخاب دی منم په ټولو ساعتونو کی قيمتی او ښکلی همدا يو دی چې لاس کی دی نيولی خو دا ده انجونو لپاره دی هغه ته مې وکتل ومې ويل کولی شم چې واخلم هغه حيران شو ژر يی وويل يار که خاله لپاره يی وړی نو نور به درته ښکاره کړم ومې ويل نا بل چا لپاره يی غواړم هغه مسکی شان شو وی ويل ياره بيا خو دی سم شی پورته کړی د ساعت پيسی مې ورکړی ست يی وکړو خو حق مې ورته وسپارو، همدی کی شاګرد هم راغلی چای يی راوړو هغه مې ورسره وڅکو هلک زړه وو چې د ساعت پوښتنه وکړي خو اجازه مې ور نکړه همداسی خبری مو وکړی تر ناوخته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره د زړه خوله وکړه، او بیا می تری اجازه واخیسته او د کور په طرف راروان شوم کورته راغلم خو د هر څه می مخکی ځان کوټې ته ورسوو زړه می درزیدو ویریدم که چا ساعت ولیدو نو پوښتنه به کوي چې دا دې چاته اخیستی؟
ولی دی اخیستی زر پوښتنی به کوي او په دی هم پوهیدم چې ماسره به ددوی د خبرو هیڅ ځواب نه وي نو ددې به ښه وي چې ځان غلی کړم او ځوک په ځان پوه نکړم همداسی می وکړل، په خاموشي خپلی کوټی ته راغلم او ساعت می زر زر الماری ته کړو نور د کوټی ووتم او عادی د نورو ورځو په څیر د ټولو سره په کیسو لګیا شوم، نن شپه هم تر ډیره د کورنی سره ناست وم، خو د زره می یو خدای خبر وو، چی څه وخت به ځم او یوائی کیږم به چی خپلی خوږی نړی ته ځان وسپارم او مشغول شم ځکه دی ساعت راته د بلی موقی اشاره راکوله لا زړه می دی یوی خبری ټول غمونه لری کړل په خوښې می دا وخت د کورنۍ سره تیر کړو بلا اخره د پلار سترګی خوب ته شوی هغه د شپه پخیر ویلی سره د خپل ځای پورته شو د هغه وروسته څوکه څوکه ټول د خپل ځای پورته شول او په خپلو خپلو ځاینو شول زه هم راغلم خپلی کوټی ته کوټه ارامۍ نیولې وه یوازی زړه می درزا کوله نور هیڅ غږ نه وو لومړی می د الماری ساعت راوخیستو او بیا په ناارامۍ خپل ځای ته راغلم او کیناستم ساعت ته می وکتل ډیر ښکلي وو ومی ویل ګوره ساعت هم ستا په څیر ښکلی دی او چاته چی می اخیستی دی د هغی هو د ښکلا اندازه نشته، خو بیا هم دا یو نا څیزه ساعت به دی ښکلا نوره هم زیاته کړي، په یو اړخ شوم ساعت ته می وویل ګوره ته خو پوهیږې چی ستا اخیستونکي ډیر خوږ انسان دې، خو ته پدی نه پوهیږی چی چاته می اخیستې یی هغه ډیره مغروره انجلی ده، ماته خو قدر نه راکوي خو خدای دې وکړي چی ستا قدر وکړي بیا می وویل خا نو ساعت خو دی واخیستو خو دا فکر وکړه چی څنګه به یی ورکوې، هغه دی تش د خولی خبری ته غوږ نه ږدي نو دا خو د عقل وتلې خبره ده چی ستا د لاس تحفه دی واخلي نو څنګه وکړم همداسی یی ځان سره وساتم که څنګه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااا ولی به یی ساتم دومره می اخیستی دی، باید چی په لاس یی کړي او وې ګورم چی څنګه پکی ښکاري شپه می په سر شوه، څه څه خبری می سره وجنګولې او ومی ویل کومه لاره به ښه وي، کله به می ویل چی په میز یی کېږده او حال مه وایه چی د چا لپاره دی او د چا لخوا دی، بیا می وویل خو که داسی وکړی نو امکان لريي چی ایسته یی ختا کړي په زره به دی څه تیر شي. ومی ویل نااا داسی خو نه غواړم خا بیا می وویل چې داسی نه غواړی بیا یوه سمه لار ولټوه ډیر فکرونه می وکړل خو نتیجې ته ونه رسیدم شپه په سودا کی تیره شوه، چی ددی ساعت سره به څه کوم سهار شو، خو د ذهن سهار می ونه لیدو هغه لا هم په تیاره کی وو. سهار می تګ ته ځان تیار کړو ساعت می راوخیستو او د پوهنتون په لوری روان شوم صنف کی لا ناست نه وم چی شبیر می تر شا راغی سلام وروسته یی وویل یاره څنګه داسی په خیالي نړۍ کی ناست یی؟څه خبره ده هغه ته می ځواب ته خوله برابروله چی حسینه صنف ته دننه شوه د هغی په لیدو می بیا خوله وتړل شوه شبیر می خولی ته کتل چی څه وایم خو زه په خپل ځای ساکته پاتی شوم. زړه می په تیزۍ سره په دربا شو.....

زړه می په تیزئ سره په دربا شو هغه په خپل ځای کیناسته ما هم سترګې ښخی کړی وې شبیر می په څټ ټک راکړو او د خیالي نړۍ یی وویستم پام می ورته وکړو ومی ویل یاره خو!

هغه زر وویل خبره دی کوله ووایه څه دی ویل ومی ویل رانه هیره شوه څو دقیقی یی د شک په نظر راته وکتل څه یی ویل خو استاد راغی، بیا درسونه پیل شو وخت تیریدو هغې ته به می وکتل او بیا به می جیب کی ایخی ساعت ته لاس کړو خو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

می کړي وی په هغی نه پوهیدم زړه نا زړه وم که ډیر می جرعت وکړو خو ونه توانیدم چی ساعت ورته ورکړم یا ورسره خبری وکړم نن ورځ هم تش په کتو پای ته ورسیده، او راتلونکې څه موده همداسی په کتو تیره شوه ورځی تیریدی او زما یو طرفي مینه ورځ تر بلی زیاتیده اوس نو دی حد ته راسیدلی وم چی د هره کاره وتلی وم، یو سمستر هم په ختمیدو وو دا ځل می د حسینی د خوښی لپاره ځان شاته کړو، د امتحان سوالونه می د خپلی مینی سوال په څیر تش پریخودل، رښتیا نتیجه می هم هماغسی وه، خو زه بیا هم خوښ وم ځکه زما ځای بل چا نه وو نیولی زما ځای زما ژوند نیولی وو، او ما خو یی خوښي غوښته، خو هغه په دی کار هم خوښه نه شوه، د نتیجی وروسته یی خواته ورغلم اوس نو دی یوی طرفي مینی دومره کړی وم چی یو څو خبری وکړم ورسره هغی ته می مبارکي وویلی هغی په مړاوی غږ وویل دا امکان نه لری باید ته مخکی شوې وی، زما باور نه راځي. ومی ویل بس کله کله معجزې هم کیږي دا دی وشوه ته مخکی شوی، هغی وویل خو زه ددې حقداره نه یم او دی خاطره خوښه هم نه یم ناځاپي می د خولی ووته ومی ویل باید خوښه شی ما څومره هڅه کړی چی دا خوښي وګورم هغی سترګی راپورته کړی چی زر خپلی خولی ته ودریدم ومی ویل مطلب چی ده بل په خوښی هم انسان باید خوشحاله کړی زه هم ستا لپاره خوښ یم نور می څه ونه ویل او مخ می راواړوو، زړه می کلک کړو چی هغی بیا غږ وکړو او د شا یی وویل که هر څوک مخکی شي لیاقت مهم دی او ته یی لیاقت لرې، دی خبری یی خوشاله کړم مخ می ورواړوو ومی ویل داسی به هم نه وي ستا نظر ښایسته دی، لږ ورته نژدی شوم ومی ویل نن لکه چی لمر دی بدل لوری راښتلی،

هغی وویل څنګه؟

ومی ویل بس څه نه او تری راروان شوم هغی په مخ خوره مسکا خوره شوه په دا دومره موده کی می لومړی ځل وو چی دا می په خندا ولیده، ما یی تل څیره په غوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مغرورتیا کی لیدلی وه خو نن داسی ونه شو هغی وخندل او ددي خندا سبب زه وم همدی خبری راته زړه ډیر خوشحاله کړو، اوس می زړه لکه تسلي وموندہ چی نا زما انتحاب به غلط نه وي هغه به هم زما په څیر زما او زما د مینی قدر وکړي لکه څنګه چی زه ددې او ددی ده مینی قدردان وم هغه به هم داسی وکړي اوس می زړه ډیر ډاډه شوی وو اوس چی به می کله ورته وکتل نو یوه خوږه مسکا به یی وکړه دی خبری یی زړه ډیر خوشحاله کوو او ددی خبری جرعت یی راکوو چی د زړه حال ورته ووایم ما هم د لیونتوب انتها کړی وه یا خو به می هغی ته کتل یا به می میز ته چی ددی نوم یو توری می پری لیکلی وو کتل د ورځو په تیریدو نور هم ډاډه کیدم اوس یوازی دی ته انتظار وم چی یوه ښه موقه وګورم او دی ته هر څه چی زما په زړه کی له دومره مودی بند وو هغه ورته په ډاګه کړم، زړه می وار نه کوو، په دا دومره وخت کی می بیا ده لیلا سره هیڅ ډول اړیکه ټینګه نکړه هغه بله شماره می هم ورته بلاک کړه کله کله به می ده صنف مخته ولیده خو لار به می بدله کړه نه می غوښتل چی زما او ددی په منځ کی کومه ستونزه پاتی شي ما می خپله اړیکه ښه په ایمانداری مخته وړه،نن می د هری ورځي په څیر ورته د سترګو لاندی ډیر دیدن وکړو، یو دا ده بی خبری دیدن هم بله مزه لري هغه چی هر څه کوي بی خبره وي او نه به یی نندره پرته د ویلو کوی، خو دی نندارہ کی سپین سترګي هم شته ځکه په مسلسل کتو کی هغه کس هم په ځان پوهیږی کتو کتو کی به یی په هیرانه نظر راوکتل،چی سترګی به یی ماسره ولیږیدی نو مسکا خو به یی وکړه خو بیرته به یی سترګی واړولی ددی خوږی مسکا به هوایی کړم فکر به می وکړو زه دی نړی کی نه یم ماته پرته د حسینی نور هیڅ خوند نه راکوو زه وایم یو هغه وې او یو زه پاتی نړۍ دی زمونږ. ده مینی ترانی غږوي نوری خبری چی هیڅ وانورم ښه به وي خو بیا هم نه کیدو زما نړی ته هیڅ چا نه کتل او نه یی په کیف پوهیدل ځکه خو به یی تل د حسینی د حسینې نړی راووستم او ده دنیایي کړاونو به یی خبر کړم، خو دا کړاونه به هم د لږ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره وو ځکه حسینه ډیره زوروره وه، ماته یی اجازه نه راکوله چی زه دی د بل خبره وکړم په هره خبره کی به یی ځان راته حاضر کړو شپی چی به کله ویده کیدم نو د حسینی په خبرو او یادونو کی به ویده شوم او چی کله به سهار پاڅیدم نو د هغی په نوم به پاڅیدم زما د ورځي پیل او د شپی پای وه، اوس له پخوا ډیره ښه شوی وه اوس یی راسره سمی خبری کولی اوس یی غوسه چیرته ورکه کړی وه ډیری خبری نه خو بس د خبری ځواب به یی سم راکوو اوس می نصیب هم پر ما مهربانه شوی وو د هری خوا خدای هغی ته نژدی کولم کله چی استاد ګروپي کار وویل نو تقدیر په دومره ټولګیوالو کی زما ګروپ د هغی سره برابر کړو، دی خبری د ځمکی پورته کړم د خوښی می حد نه وو په ګروپ کی ماسره د شبیر په شتون یوه بل هلک وو حسینه سره ده نرګسه مونږ ته درس راکړئ شو دا یوازی درس نه وو زما تقدیر یوه موقعه په لاس راکړی وه، چی ځان ورته یوه څو ګامه نور هم نژدی کړم، هغی که نه غوښتل خو اوس راګیر وه اړ وه چی ماسره نژدې اوسي او خبری وکړي ما هم نور څه د خدای غوښتل نورو به فکر کوو چی زه په کار بوخت یم او دا خبره هم رښتیا وه چی ما کار کوو خوو ما کار په حسینی کوو، چی څنګه یی زړه ته لار پیدا کړم همدی فکر کی د شبیر سره په بڼ کی ناست وم ما لا ددی په اړه سوچ کوو چی شبیر ناڅاپي وخوځولم،مخ می شبیر کتو ته کړو چی کوم لوری یی سترګی ښخی کړي، مخ می هماغه ځای ته کړو چی څه ګورم حسینی نن د مودو وروسته د صنفه راوتی وه، د لری راروانه وه ورسره نرګس هم په خوا کی وه، د لری ورته په کتو شوم، باور می هم نه راتلو چی دا دی د صنفه واوځي خو دا دی نن دا راوتی وه او زما خواته راورانه وه، چی ښه نژدی شوه نو زر می سترګی ښکته کړی شبیر سره لګیا شوم، چی نرګس غږ وکړو تاسی دلته یاستی مخ می ورواړو ومی ویل اووهووو نن څه ګورم نرګس حسینی ته وکتل او وی ویل ولی څه شوي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومی ویل دا څه ګورم نن څنګه د صنفه راوتی یاستی نرګس وخندل وی ویل زه خو هره ورځ راوځم که دا خبره حسینی ته وکړی نو ډیره ورسره جوړیږي، شبیر وخندل او زر یی وویل نو تاته څوک لګیا دي حسینی د شرمه اننګی ګلاپي شو، زر می وویل خا خیر څنګه مو وکړل څه درس مو وویل که نه دواړه راغلی او په لږه فاصیله کی کیناستی نرګس وویل درس خو به هله یاد کړو چی سره جوړ خو یی کړو ځکه می نن دا هم راوسته هغه هم ډیر په عذر و زاری، ومی ویل نو څه دی پری کول پریخی به دی وی هغه خو د صنف مسوله ده چی صنف ونه ساتی نو څه به وکړي په دی خبره غوسه شوه بیا یی اننګو رنګ واړوو، د ځای پورته کیده چی بیا می وویل اوس قهر خو مه کوه کنه، حسینی نزاکت مراعت کړو او په خپل ځای کیناسته خو غوسه یی د سترګو د ورایه ښکاریده ددی لپاره چی خبره بدله شي نو شبیر درس په باب خبری پیل کړی په دی کی هغه بل هلک هم راورسیدو اوس نو مجبور وم چی درس کی بحث وکړم، ما درس په اړه خبری کولی چی هغې ښکته کتل څه یی نه ویل او همداسی د درس تر ورستی ګړۍ پوری یی یوه خبره هم ونه کړه، کار مو یو څه وکړو اوس نور وخت خلاص وو نرګس ته زنګ راغلی هغی وویل حسینی ته اوسه زه زنګ ځوابوم شبیر او هغه بل هلک مخکی د نرګس د ځای پورته شوی وو حسینی چی دا حال ولیدو نو د خپل ځای پورته کیده چی غږ می پری وکړو، حسینی ....

،،،،،،،......................

ومو لیده څنګه وو هسی یوه خبره درته وکم دا انجلۍ راته یتیمه ښکاري خاا

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسینی! هغې مخ راواړو او سترګې یې ښکته وې ومی ویل ته دومره برداشت هم نه لری ټوکه می کوله ته بیا خفه شوی؟

غلی وه ومی ویل تاته وایم دا خبری چی نه ځوابوی نو سخته غوسه راځي، لومړی یی وکتل او بیا یی وویل نا غوسه خو نه یم ومی ویل نا غوسه خو کوی زه نه پوهیږم مور دی څه ترخه خوړلي وو چی بیا یی ته پیدا کړی،

هر وخت غوسې کوې، دی خبری سره یی حالت بدل شو او سترګی یی د اوښکو ډکې شوی داسی چی یی راوکتل نو اخخخ می وکړو وییی دا څه کوی ولی ؟

څه وشو ډیر ورخطا شوم ومی ویل څه می وکړل چی سترګې دی ډکې شوی سترګې یی یوی خواته کړی او زر زر یی د سترګو اوښکې پاکی کړی حق هیران شوم چی ما څه بد وکړل چی دا داسی شوه، خو څو دقیقی غلی شوم دا چی لږه ښه شوه نو ومی ویل حسینی هغی بیا راوکتل ومی ویل وبښه ما څه بد وویل، هغې په مړاوې غږ وویل نا څه خو دی نه دي ویلي زر می په بیړه وپوښتل نو سترګی دی ولی راډکې شوی؟ هغی وویل مور دی یاده کړه، ومی ویل دومره درته ګرانه ده چی تش په یادیدو دی هم سترګې ډکی شوی هسی خو مور می ماته هم ګرانه ده خو ولا تاته عجیبه ګرانه ده هغه نوره د خپل ځای پورته کیده چی وی ویل تاسره به ستا مور نژدې وي خو ما سره می مور نشته😭😭😭 نوره روانه شوه، چی زر ورپسی روان شوم د شا می ورپسی غږ وکړو حسینی هغی ونه کتل چی ښه ورته نژدی شوم ومی ویل ډیر وبښه ماته نه وه پته چی مور به دی نه وي، که نه هیڅ می دا خبره درته نه یادوله ما خو دا خبره ځکه وکړه چی ستا فکر بدل شی خو نصیب ته ګوره ته می بیا خفه کړی هغی وویل خیر کومه خبره نه ده، لومړی ځل می ورته د زړه دا خبره وکړه چی حسینی ګوره کنه زه څومره بد نصیبه یم چی هر څو غواړم چی تا خوشاله کړم بیا هم رانه یو کار وشي چی ته خفه شې او په ځای می ودریدم هغی شاته راوکتل وی ویل دومره مهمه نه یم، بیا دی خبری سره روانه شوه چی د شا می

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسی ورغږ کړو ومی ویل د مهم خبره مه کوه ستا د مهمتیا پوښتنه دی زما نه څوک وکړي چی ماته څه اهمیت لرې هغی زما د خبری سره حرکت کړی وو نه پوهیږم چی خبره یی واوریده او که نه بس صنف ته ننواته، زه لږ ساعت والاوړ وم او بیا زه هم د صنف په لوری روان شوم،هغی ته می بیا یو ځل وکتل هغه اوس عادي وه،

نه پوهیږم زما لپاره یی ځان عادي ښودو او که یا په ربنتیا هم عادی شوی وه، هغه به د خپل حاله ښه خبره وه خو زه تری خبر نه وم او همدی خبری می زړه وخوړو، نه ځای خوند راکړو او نه لاری او نه می ډوډی د ستونی تیره شوه خاموشه په خپله خونه شوم، ځان می تیاری ته کړو او خدای ته په زاری شوم ومی ویل:

خدایه! ولې داسی کیږي زه یی خوښي غواړم خو ولی زه یی هر واری خفه کوم مینه د خوښۍ نوم دی چی زه ورته خوښي نه شم وربښلې نو زه مین په څه شوم باید د نورو فرق ولرم باید د نورو ورته زیات نژدی اوسم هغه ماته د نورو ډیر نژدی فکر وکړی، اخر د یوی ورځي سوده ورسره نه غواړم زه یی مینه ژوند او خوښي غواړم د حسینی خفګان په زړه خفه کړی وم، او آن دی خفګان زه په ژړا سر کړې وم هغه به شاید نه وي خبره یا شاید هغی دا خبره هیره کړی وي خو ماته دا خبر عادي نه وه او نه می هیریدې شوه، هغی د حسینو سترګو اوښکو ارزښت ډیر وو دومره ډیر وو چی زه یی دې حال ته رسولی وم، شپه می په سرګردانښی تیره کړه بیا سهار شو، زره می اوس هم د سبا خبری نیولی وو، هیڅ می نه شو کولی چی بیا ورته ورګورم ویل می که بیا یی سترګی هغسی وګورم نو نه پوهیږم چی څه به وکړم داسی نه د خپلی پښتو نه ورته تیر شم او غیږ کی یی ونیسم، بس دا دعا می وکړه چی کله یی وګورم نو مسکا یی په څیره خپره وي، چی زړه می ارامه شي، او همدی فکرونو رانه وخت تیر کړو نن راباندی ډیر ناوخته شوی وو، چی کله صنف ته ورسیدم نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی می هغی ته وکتل هغی هم زما لوری ته کتل اجازه می واخیسته خو ومی نه کتل چی څوک ولاړ دی او څه درس ورکوي بس همدی ته می کتل هغی نن ماته سترګی راړولی وی او کتل یی په کتو کتو په خپل ځای کیناستم، هغی نوری سترګی واړولی درس ته متوجې شوه ما یی څه وخته پوری دیدن وکړو بیرته می مخ شبیر ته کړو هغه د استاد په خبرو کی ژور تللې وو، ماته یی ونه کتل ما هم څه ونه ویل درس ته می مخه کړه خو خپله نښه می هم نه وه هیره کړی هغی ته می هم یو نظر وکتل زا زړه می یو څه ارامه شو ځکه نن راته ښه ښکاره شوه، مسکا یی په مخ وه،د درسونو ورسته بیا تفریخ شوه، بیا د شبیر سره لاړم

ګروپی کار لپاره نن بیا نرګس حسینی سره یوځای زمونږ ځای ته راغله دوی د کار په اړه لګیا وو، خو ما نن د درس پانه هم نه اړوله نن می ورته همداسی کتل او زړه کی می ویل چی په څه یی رضا کړم همدی فکرونو کی ډوب وم چی شبیر وویل یار ته هم په کی ووایه یو څه همداسی غلی یی، مخ می ورته واړوو ومی ویل نن یی تاسی پوره کړی زه نن ښه نه یم رښتیا سترګی می ماښامني خفګان سری کړی وی نرګس وویل ولی څه مریض یی ؟

ومی ویل نه پوهیږم خو داسی فکر کوم د چا سترګو خوړلی یم .

ــ مطلب؟

ــ مطلب چی د چا سترګو داسی کړی وم، ما خبرو سره حسینی ته کتل خو هغی بیا پام ورقو ته وو، شبیر نه پوهیږم زما ده خبری وروسته په اوږو لاس کش کړو وی ویل الکه ناروغه یی ګډی وډي وایی ورته ومی کتل ومی ویل مریض خو یم خو ګډی وډې نه وایم شبیر وویل خا سمده اوس دا مریضي او سترګې پریدا ما او نرګس ته وګوره چی دی سوال ته به څه ځواب ورکړو ومی ویل یار فکر می جوړ نه دی کولی شی ددی په باب د اسلم نه پوښتنه وکړی هغه دا درس تشریح کړی وو هغه نرګس ته ووایل دا هلک ښه نه دی راځه چی د اسلم نه معلومات واخلو نن خو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل هم نه دی راغلی چی ورسره روان شم هغی وویل سمده راځه حسینی ته هم راځه شبیر وویل هغه پریدا خپل کار به خلاص کړي ته ماسره راځه په ناخبری شبیر زما د زړه کار وکړو نرګس مزاهمه یی لری کړه حسینی ځان غلی نیولی وو ورته ومی ویل اوس هم خفه یی هغی سترګې راپورته کړی وی ویل د څه لپاره ؟

ومی ویل پرونی خبری باندی اوس هم خفه یی ؟

وی ویل نا ولی ؟

ومی ویل ماته خو ښکاری چی خفه یی، هغی وویل نا ښه سمه یم ولی خفه شم ، ومی ویل چی داسی ده نو ته دا ووایه چی ولی داسی غلی یی خبری ولی نه کوی؟

هغی وویل پوښتنه نه ده راغلی چی په اړه یی تپوس وکړم ومی ویل ضرور ندی چی پوښتنه دی راشي او ته دی پوښتنه وکړی ته هسی هم پوښتنه او یا خبری کولی شی هغی وویل هغه ځنګه کیږی زه پری نه پوهیږم؟

ومی ویل صبر چی زه یی درته وښایم چی هسی خبری ځنګه وی هغی سترګی نوری هم ښخی کړی او متوجی شوه، ومی ویل دا دی لکه زه ستا بانه مثال کی راولم خپله هم نه پوهیږی چی بانه دی ډیر ښایسته دی هغه بیت سره سم جوړ راځي چی وایی

(یو پخ دی بل تیره دی بیا یو پخ دی بل تیره ،

سم چا دی تیره کړی وار په وار ستا بانه)

دی سره هغی بی واره وخندل نه پوهیږم نن یی د زړه د خلاصه وخندل خندا یی د نوم او ښکلا په خیر ډیره حسینه وه سم ورته پاتی شوم هغی خبره وکړه وی ویل دا هسی خبری دی هسی پاتی وي زما ندی زده په مسکا می ورته وویل خو زده یی که

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغی وویل ضرورت نشته دومره وخت نه لرم چی دا خبری به کووم، ومی ویل خا نو ته ووایه چی څه لپاره وخت لری؟

چی هماغه کار زه هم وکړم هغې وویل ته اول دا خپل کار خلاص کړه داسی نه وي چی استاد نه تاته نمری درکړي او نه مونږ ته ومی ویل زما خیر دی خو ستاسو پروا راځي نو سمده ده درس به پیل کړو خو ده هغی مخکی یو کار مهم دی هغی وویل څه ؟

د خوا موبایل می ورته راوخستو او د لاس عکس می واخستو هغی وویل څه کوی دا زما موبایل دی ومی ویل ما کله ویلی چی زما دی همدا ستا می پکار دی موبایل می ورته ورکړو هغی عکس ته وکتل چی ما می په لاس (sorry) لیکلي وو هغی وویل ددی مطلب ومی ویل ما خو درنه ښښنه وغوښته خو تا ونه ویل چی ومی ښښلي، دی خاطره می دا عکس واخیستو چی هر وخت یی ګوری نو زما ښښنه به درته دریادیږي او کولی شی ډیر په لیدو یی ښښنه راته وکړی هغی وویل ته هسی لیونی یی!! زړه کی می پټ وویل هوو لیونی یم خو هسی نه تا پسی لیونی یم هغی همداسی راکتل چی ومی ویل خا سمده چی اوس ماته لیونی وایی خو په دی باوري یم چی دا عکس کولی شي ماته ستا د خوا ښښنه وکړي، هغی وویل داسی به نه وي ومی ویل همداسی ده زما ازمایل شوی نسخه ده، هغی وخندل وی ویل خا سمده ده ګورو به چی څه کیږی ومی ویل نا داسی به نه کوی چی زړه کی دی ښښنه وی خو ددی لپاره چی خپله خبره پوره کړی او دروغ ووایی هغی سترګی کونځی کړی وی ویل ولی زه تاته دروغجنه ښکارم؟

زر می افففف وکړو ومی ویل حسینی خدای روی ته وګوره چی دا څه وایم د هغی مطلب چپه مه اوباسه ښه سمه وښیاره انجلۍ یی نه پوهیږم ولی زما په خبرو نه پوهیږې او یا زه خو وایم ته پری ښه پوهیږی خو ځان ننګاره اچوی، هغی له ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګی واړولی او کتاب ته یی لاس کړو. ومی ویل خا اوس ګوره کنه زه لګیا یم تا کتاب راوخیستو، هغی مخ ته کتاب نیولی وو چی غږ یی وکړو دلته درس ته راغلی یو نورو خبرو ته نه پریدا چی درس باندی ځان پوه کړو په اضافه خبرو نه ،ومی ویل زما خواره نصیبه زما په خولی لا دا خبره وه چی شبیر هم راورسیدو اوس پوه شوم چی حسینی ولی داسی کتاب مخ ته ونیوو، نه یی غوښتل چی زمونږ تر منځ شوی خبرو باندی نرګس یا شبیر پوه کړي نو ما هم نوری خبری ونه کړی کله چی درس خلاص شو او هغه روانیده نو په سترګو کی می ورته د لاس یادونه وکړه هغی تنکی مسکا په ځیره خپره کړه او د نرګس سره روانه شوه، ....

یوخبره درته وکړم دحسینی خومینه ورسره پیدا سوه ایاتاسی هم داسی دیوچا په مینه پوهیږی 😂

مونږ هم ورپسی صنف ته لاړو په خپل ځای کیناستو، شبیر خوله خوځیده خو ما یی غږ نه اوریدو ځکه اوس زه یو بل چا په ننداره وم هغې خو نه کتل خو ما د تل په ځیر ځارله، ما غوښتل هغه هم ماته وګوري چی د کتو خوند دوه برابره شي خو هغې داسی نه کول خیر اوس یی نه کتل پروا نه راوسته ځکه یو څه نژدې شوی وم ورته اوس می د بی زړه نه په خبرو پیل کړی وو، خیر که د مینی خبری نه وی خو بیا هم یو څه می پیل کړی وو، او همدا می زړه وو چی دا خبری می پیل کړی هغه به هم یوه ورځ ووایم کومی چی می زړه کی دي،خو د زړه خبرو ویل ویره لرله زړه به می یو رقم شو ددی لپاره نه چی زه یی ویلی نه شم خو ددی لپاره چی په ویلو یی د لاسه ورنکړم زه ورته دومره نژدی شوی وم چی اوس تری د لری والي تصور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وو کله چې به مې ددې په باب فکر هم وکړو نو د زړه نړی به مې ویجاړه شوه او بی رنګي به یی خپله کړه، ما نه غوښتل چې هغه نړی ځانته چې ما پکی ژوند غوښتو ځانته یی بی رنګه کړم ځکه مې وخت ورکړو تر څو ښه نژدی شم او دومره یی نژدی کړم چې زما نړی که وغواري هم لا ما لری لاړه نه شي،

غوښتل مې هغه چې ماته دومره اړینه ده باید هغی ته هم ځان هماغمره اړین کړم تر هغی چې دا ویره بیخي ختمه شي چې د مینی اظهار سره دی لا ما لری لاړه شی، همدی مې زړه ته دلاسه ورکوله او ددی ورځی انتظار مې کوو چې کله دا ورځ راشی او زه ورته په ډاډه زړه هر څه ووایم او هغه مې پرته د کومی بد ګمانۍ قبول کړي، همداسی کتو کتو کی یی وخت تیر شو درس خلاص شو او د رخصتی وخت شو هغه چې د خپل ځای پورته کیده نو یو ځل یی راوکتل ما هم د وار سره ورته د لاس یادونه بیا وکړه، هغي سترګی واړولی او د نرګس سره روانه شوه،بیا یی ونه کتل زه د شبیر سره راروان شوم مور مې د تل په څیر لاری څارلی ولاړه وه چې کله کورته لاړم نو زړه یی په زړه کی شو د ورځی پوښتنه یی وکړه همداسی څو کیسي مو سره وکړی، او د نورو ورځو په شان خپلی کوټی ته لاړم، او د هغی یادونو ونیولم، شپه مې په دی فکر تیره کړه چې سبا به څه وایي ایا هغه به زما ښننه قبوله کړي او یا نه، که قبوله یی نه کړي بیا به څه کوم او که قبوله یی کړي، نو بیا به څه کوم، زړه کی مې وویل که زما ښننه یی قبوله کړه نو دا به زما لپاره ګام وی چې زه به پری قدم اخلم او مخته به لاړه شم او ده زړه خبره ورته نوره په ډاګه کړم،،شپه په همدی فکرونو کی تیره شوه، سبا مې په بی صبری پوهتنون ته مخه کړه. او دی ته لیوال وم چې د هغی عمل به څه وي سهار خو عادي وه ما ورته ډیر وکتل خو هغی ونه کتل اوس مې زړه دا وو چې کله تفریح شي او بیا بهانه پیدا شي چې پوښتنه ورنه وکړم چې زما د ښننی په اړه یی څه فکر کړی، همدی انتظار کی د تفریح وخت شو د شبیر سره زر د بڼ په لوری روان شوم لاره کی شبیر ته سر په سر څو زنګونه راغلل ما د شوخی نه ورته وویل هلکه لکه چې څوک دی پیدا کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه تليفون دی نه بندیږي هغه وویل نه پوهیږم څوک دی نمبر راسره ثبت نه دی ومی ویل ته یی ځواب خو که چی څوک دی هغه رانه په لار کی پاتی شو زه د بڼ په لوری راروان شوم نرګس او د ګروپ هغه بل هلک نن بیا نه وو شبیر هم ځند وکړو یوازی ناست وم یو څه تمه می زړه کی راپیدا شوه چی کیدای شی د شبیر مخکی زما خواته راشي او د زړه خبره ورسره وکړم ښکته پورته می کتل چی د کوم لوری به رانازلیږی سترګی می د صنف په لوری وګنډلی رښتیا په یو ځای کی می تر سترګو شوه زړه می د هغی لیدو بی واره په دربا شو هغه می ګړی په ګړئ خواته نژدی کیده هغه زما په طرف راراوانه وه چی شبیر یی ناڅاپه مخته ودریدو فکر می کار ونه کړو شبیر هغه ودروله او خبری یی ورسره پیل کړی زما کشمکش لا پاتی ووچی خواته می د چا شتون احساس کړو څوک راغی او په کتاب یی په سر ووخلم چی پام می وکړو پس د ډیری مودی د کومه لیلا راپیښ شوه، سلام یی وویل او پرته د اجازی می خوا کی کیناسته او خبری یی پیل کړی ما د هغی خبرو نه پام حیسنی ته کړو د هغی مخته شبیر ولاړ وو خو د هغی پام اوس هم زما په لور وو لیلا غږ وکړو تاته لګیا یم اوری که نه؟

مخ می لیلا ته کړو په خبرو یی نه پوهیدم چی څه وایي ځکه زما ټول نظر حسینی ته وو، او د کومی خبری چی ویریدم هماغه وشو هغی که څه د شبیر سره کولی خو پام یی ماته وو شاید هیرانه وه چی دا څه روان دی؟

او دا څوک ده؟

چی داسی می خوا کی کیناسته او خبری یی پیل کړی،لیلا په ډکو سترګو خپلی خبری پیل کړی وی، ویل یی ما داسی غټه ګناه نده کړی چی ته لا ماسره داسی کوی زه ببننه غواړم ومی ښنه خبری یی خطرناکه وی نن په خپل پلان پخیمانه شوم شبیر ښه وو هغه یی ودریولی وه خو د هغی پام یی نه وو خطا کړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به یو څه کړي وی خو هغه هم نه وو لکه د وخیاری مرغۍ په دوه لمو کی ګیر شوم څه می کړي وی او څه نه فکر کی جام شو چی څه وکړم لیلا لاس راتیر کړو او د لاسه یی ونیولم ددی لاس لکه د برق شارت داسی وخوزولم زر می ورته وکتل هغی ده مخ اوښکی په لاس پاکی کړی او بیا یی خپلی خبری پیل کړی دی لاس نیول یی زما اینده د خطر سره مخ کړه زر می حسینی ته وکتل هغی د شبیر سره خبری ختمی کړی وی او خواته می راراونه وه یو طرفته لیلا بل طرفته هغه څوک چی شاید زما هر څه وه لاس می خولی ته ونیوو یو ځل می بیا لیلا ته وکتل هغه اوس هم په خبرو کی غرکه وه د لاسه می ورته لاس لری کړو نور خو څه پاتی نه وو بس ومی وویل لیلا هیله کوم غلی شه د چی صنفۍ می راروانه ده، همدی کی وم چی حسینه راته نژدی ودریده دواړه سره مخ شوی که څه هم یو بل یی نه پیژندل خو.د یو بل سره تړلی وی د حسینی راتګ سره لیلا غلی شوه، غوښتل می حالات کنترول کړم کوشش می وکړو پیل می داسی وکړو حسینی راځه، هغی څه ونه ویل لیلا ته می وویل دا می صنفۍ ده نوی راغلی شاید تا نه وي لیدلی هغی لاس حسینی ته نژدی کړو حسینی په مړاوی ځان خپل لاس وړاندی کړو او لاس یی ورکړو، زه بیا مخکی شوم ومی ویل مونږ سبا ته (presentation) لرو نو دی خاطره مو سره په هغی کار پیل کړی هغی وویل سمده تاسی مو کار وکړی زه به پسته خبری وکړم حسینی وویل نا هیله کوم ستاسی کار به اړینه وي تاسی مو خبری وکړی زه می خپل ورقی اخلم او ځم ماته یی لاس نژدی کړو چی ورته می وکتل نو وی ویل ماته زما هغه ورقه راکړه خوا کی ایخی ورقې می ورته ورکړی او هغه رانه روانه شوه، لیلا می خوا کی پاتی شوه او هغه څوک چی زړه ته می نژدی وه رانه لری لاړه زړه می لکه د لوی غر ولویدو د هر څه پاتی راغلم لیلا بیا خپلی خبری پیل کړی چی ناڅاپي می ورته وویل ته صبر چی مانه یی زما ورقی هم یوړلی هغی وویل خیر دی صنف کی یی ورنه بیا واخله زړه می بی واره په درزا شو حق هیران په ځای پاتی شوم نه پوهیږم نن می ډیر د شرم احساس کوو زړه می غوښتل چی وخت شاته لاړ شی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه داسی وکړم چی لا دی ځای لری وتختم، چی څوک می ونه پیژنی زما نصیب د تل په څیر ماسره وفا ونه کړه زه یی بیا کم راوستم او دا داسی کم راوستل وو چی شاید بیرته خپل ځای ته هیڅ کله هم رانشم، لیلا خپلی خبری وکړی او لاړه خو ماته یی کار وکتو په چوکۍ یخه داړی کیناستم خوله څه چی وجود می کار پریخودو چی دا څه وشو ما خوو ددی خبری تصور هم نه وو کړی چی داسی څه به پیښیږي ما ویل چی نن به هغه ما وبښي او ماته به لاره برابره شي چی زه ورته د زړه حال ووایم، خو دلته خو د زړه خبری هسی هم سر خوړلی وو نوره می هم د خوانه لری کړه د هغی ضدي څیره می مخکی شوه، او تر ټولو زیات د هغی خفګان ویرولم ومی ویل که د هغی زړه کی ما لپاره څه وي نو د هغی دا زما داسی د بل چا سره لیدل به هیڅ کله زړه قبول نه کړي سر می چوکۍ ته کړو او بی اختیاره می د سترګو اوښکی توی کړی چی ولی نصیب ماسره همیشه داسی کوي زه چی هر څو وغواړم چی نژدی شم زه ورنه په هماغه اندازه لری کیږی دی کار لپاره به ما هیڅ کله ونه ببني، ببنل خو لا څه کوی زما مخ ته به هم ونه ګوري او باید همداسی وکړي هر انسان غواړي ژوند کی یو با وفا انسان ولري داسی نه چی ناست یوې سره وي او زړه یی بلې سره وي خپل مین زړه او خپل تقدیر می پرتله کوو چی ....

ایا تاسی باندی هم کله داسی حالت راځی چی ناست یو ځای یاست اوزړه مو بل ځای وی اویا ته په بل چا مین یی او بل څوک په تامین وی

توبه زما خوسر سره ګرځی داسنګه قیصه سوه 😇

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل مین زړه او خپل تقدیر می پرتله کوو چی شبیر می په دی کی خواته راغی هغه د راتګ سره وویل الکه ځنګه چل دی، پوښتنی سره یی ماته پام شو چی د سترګو می اوښکی روانی دی حق هیران شو زر یی راپورته کړم وی ویل څه وشو څه خبره ده زه د خبرو نه وم هغه می اوښکی پاکی کړی وی ویل څه وشو ګوره دا بی ځایه اوښکی دی نه شم لیدلې زما هیڅ زړه طاقت نه کوی چی تا دی داسی وګورم زړه می چوی کنه حال ووایه بس د خولی می یوه خبره ووته چی هر څه خلاص شو هغه به نور ماته ونه ګوري هغه به نوره مانه کرکه ولري هغه می لاس زنی ته نژدی کړو وی ویل هلکه وار وکه څه ګډی وډی وایی صبر چی زه پوه شم چی څه شوي بیا درته وایم چی خبره څه ده. دا هر څه خو لا دی لپاره وو چی ته خوشحاله شی بیا ولی داسی وایی ما یی په اوږه سر کیخودو ومی ویل یار زما نصیب خراب دی ما هسی په بد ګمانې کی عمر تیر کړی وو چی زه د نړی خوش نصیبه انسان یم زما نصیب اوس ماته معلوم شو چی ځومره خراب دی وی ویل الکه ردې بدلې مه وایه حال ووایه چی څه وشو ما بس یوه خبره کوله چی زه می نصیب د داسی چا مخکی کم راوستم چی زما زړه ده زه ورسره د ځانه هم ډیره مینه لرم هغه وویل هیڅ نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته بس دا ووایه چی څه وشو، لیلا غږ می وکړو هغه سترګی د عادی حال نه وویستی وی ویل لیلا! سر می وخوروو ومی ویل نور څه به یی ویل چی د ځای پورته شوم هغه وویل تا صبر چی زه څه وایم ومی ویل نه یم د خبرو هغه وویل خا چی د خبرو نه یی راځه چی مخ ته اوبه واچوی د ځای یی پورته کړم او په بڼ کی د اوبو پیپ ته یی نژدی کړم مخ ته می اوبه واچولی لکه اوبه یی هم راباندی وڅکلی او بیا یی ځای ته راوستم پر چوکی یی کیناولم لږ ساعته پوری یی خبری ونه کړی څه ساعت چی تیر شو بیا می په ورخطایی ور غږ کړو شبیره هر څه خراب شو اوس به څه کوم هغه می د لاسه ورکړه او زه د هغی پرته نه شم اوسیدلی، هغه وویل ګوره ته لږ خبری ته غوږ شه چی زه څه وایم ومی ویل ووایه چی څه دی زړه وی خو داسی څه ونه وایی چی زړه می ورسره نور هم وران کړی هغه وویل ستا زړه خراب دی ؟

ومی ویل مه کوه پوښتنه چی څه حال می دی زه وایم دنیا ورانیږي زه خاوری کیږم هغه وویل دومره دی خوښه ده؟

هو ډیره می خوښه ده نړۍ می ده هر څه می ده دی خبرو می ستونی نیولی وو د خبرو ودریدم هغه زړه ته نژدی کړم او وی ویل زه درسره یم ته فکر مه کوه ستا خوښی د هر څه مهمه ده هغه می ټینګ ونیوو بیا می خپلی خبری پیل کړی هغه می خفه کړه دا ډیر درد هم ددی خبری دی چی ولی می خفه کړه مخکی به می د زړه ده حاله خبره کړی وی اوس به می

کولی شو چی پخلا یی کړم هغه وویل یار هر څه به سم شي نوری ډیری خبری وکړی د شبیر په وینا می ساه سازه کړه او ورسره د صنف په لوری روان شوم، کله چی صنف ته ښه نژدی شوم شبیر ته می بیا وکتل هغه وویل یار هیڅ نشته زه درسره یم ته راځه صنف ته یی ننیستم، سترګی می ورته نه اړولی همداسی په ځای کیناستم،سترګی می د لومړی ځل لپاره ټیټی نیولی وی د کتو همت می نه لرو چی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړګو ته یی وګورم ډیر ساعت شبیر لاس په لاس کی نیول وو د هغه شتون راته زړه ته ډاډ راکوو خو دا ډاډ زما هغه ورخطا زړه نه ښه کوو چی د حسینی په خفګان ورخطا شوی وو، خو زړه می بیا هم طاقت ونه کړو او یو ځل می ور وکتل هغی سر لاندی کړی وو خاموشه په خپل ځای ناسته وه ساه می واخیسته زړه می هیڅ وار نه ورکوو لاس می د شبیر د لاسه خلاص کړو ومی ویل ښه یم هغه هم په درس کی مصروفه شو تر رخصتی می ورته وکتل خو هغی نن هیڅ ونه کتل کله چی رخصت شو شبیر د تګ لپاره بیګ راوخیستو دواړه د صنفه ووتو چی ښه مخکی لاړو شبیر ته می وویل ته ورځه زه راځم هغه می پریخودو او د صنف په لوری روان شوم په صنف کی څوک نه وو هغه یوازی بی روحه ناسته وه لکه د هر څه چی بی خبره وی خواته یی وراغلم کله چی یی ولیدم نو هغی ځان جوړ کړوو چی د صنفه ووځي غږ می وکړو حسینی هغی ونه کتل او د صنفه ووته ورمنډه می کړه بیا می غږ وکړو تاته وایم هغه په خپل ځای ودریده په ارامی یی وویل مهربانی اوس یی ژبه کی پردیوالی وو خفګان یی د کتو را معلومیدو چی سترګی یی ښکته نیولی وې او ماته یی نه کتل زر می وویل څنګه د هغی ځای نه لاړې نن درس پاتی وو هغی وویل نه می غوښتل مزاهم شم خیر ته وایه څه دی ویل که ستا په وینا هسی خبری کول غواړی نو زما عمله منتظر ده خبره دی وکړه چی

ورځم ومی ویل نو خفه ولی یی ؟

هغی ځان وخوځوو وی ویل نا خفه نه یم ولی خفه شم ؟ ومی ویل ماته خو خفه ښکاری هغی سر وخوروو او نا یی وکړه بیا روانه شوه چی بیا می ورپسی غږ وکړو حسینی خو هغی ونه کتل او همداسی یی خپل ګامونه واخیستل په دومره وخت کی می شبیر هم خواته راغلی وی ویل هلکه چیرته ناڅاپی ورک شوې نظر می اوس هم د حسینی لوری ته وو هغه می په اوږه لاس کیخودو د هغی ځای می پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبیر ته کړو سترګی یی راکی ګنډلی وی ومی ویل یار کورته ځو هیڅ ښه نه یم وی ویل سمده اوس دی فکر جوړ که ده وسی دی وشوه نو بیا مازیګر کی راشه پارک ته هلته به سر وغږیږو ومی ویل یار زه د حال نه یم او پارک ته هم نه شم درتلی ته دومره وکړه چی هغه درس ووایه زه به ارام وکړم او که څه خبری مو کولی نو تلیفون خو شته په هغی به وغږیږو هغه وویل دا هم سمه خبره ده همداسی په خبرو مو لاره نیمایی کړه او بیا مو پوره کړه بیا مو لاری جدا شوی او یوازی د کور په لوری راروان شوم نن د نورو ټولو ورځو ډیر غلی وم غلی راغلم او پر ځای می پریوتم د مور راتګ می احساس کړو خو ځان می ویدو کی واچوو څه می ونه ویل هغی هم فکر وکړو چی ستړی یم څه یی ونه ویل تر ناوخته پوری همداسی په خپل ځای غزیدلی وم څه می نه ویل، اخر ماښام وو چی د مور می بیا زړه طاقت نه وو کړی بیا می تر اوتاقه راغله غږ یی راباندی وکړو زما نو اوس دا حال وو چی سترګی می اوښکو نیولی وی، او په دی خو هیڅ نه وم پوه شوی چی د سر بالښت می څومره لوند کړی هیڅ په ځان نه وم خبر د مور غږ سره می غوښتل ځان تری پټ کړم خو دا ځل هغی د غږ سره سم راته په مخ لاس کش کړو دا چی اوس کوټه کی تیاره خوره وه خو هغی می اوښکی په تیاره کی هم احساس کړی زر یی وویل بچی څه شوی؟

ما بیا هم غږ ونه کړو چی هغی یو ځل بیا غږ وکړو ما نور څه ونه کړل بس غیږ می ورته وینوه او سر می کیښودو سترګو می خپله کوله خو ما می غږ بند کړی وو په سختی به می ساه واخیسته هغی می لاس په ویښتو کی وهو بیا یی وویل زویه زړه می بی واره شو حال ووایه چی څه شوي؟

ما سترګی پورته کړی خو مخ می ورته نه لیدو زر می اوښکی پاکی کړی او غلی شان می وویل نا موری څه نه دي شوي بس زړه می خفه دی هغی وویل نو زړه خو هسی نه خفه کیږي یو څه وشي چی زړه یی ونه منی هغه وخت زړه خفه شي ماسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خبرې ځواب نه وو هغې بيا ووېل ګوره زويه څه موده مخکې دې هم يو څه ويلې وو چې درته وايم يې خو تر نن ورځې پورې دې ونه ويل ما هم درنه بيا پوښتنه ونه کړه خو دا داسې ستا خفګان زما د وسې پوره نه دې ما دې هر ارمان پوره کړې د هر څه مې لومړيتوب تاته درکړې ايا زما روزنه کې څه کمې ده چې ته اوس زما نه خبرې پټوې ومې ويل مور دا خبره مه کوه هيله کوم زما نړې په تا ودانه ده خو هره خبره هم نه شم کولې او يا داسې فکر وکړه چې دا خبرې مې په خوله نه راځي چې تا سره يې شريکې کړم هغې ووېل دومره لا لوی شوی نه يې چې خبرې دې له ما پټې کړې يا دې په کومه خبره کې شرم وکړې ووايه چې څه شوی زه هم پوه شم که نور څه نه وی نظر خو به درکړم لاسونه مې ورته سترګو ته نژدې کړل هغه تر اوسه لمدې وې ومې ويل ستا زوی د هر څه ګټونکی نن په خپله مينه کې پاتې راغلی نن داسې چاته کم راغلم چې زما زړه ته تر ټولو زياته نژدې ده د زړه درد مې د سترګو د لارې وبهيدو اوښکې مې د هغې به لاس توی شوی ولې څه شوي؟

خبره دې پوره کړه خدای دې هيڅ کله داسې ورځ نه راولي چې ته دې چاته کم راشې ، خو موری همداسې وشو نن يې وليدم په داسې ورځ چې نن مې ورته د زړه راز ويل سترګې مې پټې کړې هغې ووېل زويه ټوله خبره وکړه چې څه شوی ؟

زړه مې ډک وو لنډو ټکو کې مې ورته ټوله کيسه وکړه هغې مخ زما سر ته نژدې کړو وی ويل خبره خو ښه نه ده شوی خو اوس شوی داسې وکړه چې هر څه ورته ووايه بچې د دورغو هيڅ نه جوړيږي يو ځل يې په حقيقت پوه کړه نور يې زړه چې هر څه يې زړه غواړی هماغه دې وکړي ژر مې ووېل موری ايا په رښتيا ويلو به مې وبښي،؟

ولې نه که رښتيا هم غواړی په حقيقت ځان پوه کړی او يا ورته اهميت ولری نه پوهيږم چې ما لپاره زړه کې څه لری دا دومره وخت مې دا راز يوازې د ځان سره وساتو د هر چا مې پټ ځکه وساتو چې په زړه يې پوه شم چې ددې زړه کې څه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کله چې هغه ورځ ورسیده هغه بد وشو چې تصور مې هم نه وو کړی مور مې وویل خیر اوس هر څه شوي څه چې مې وویل هغه هر څه ورته وواېه لا دی حقیقته به یوه ورځ خبریده نو دا به ښه وي چې هر څه ورته خپله ووایی موری سخته ده اوس مې هغی ته کتل هم شرمنده کوي د هغی مخکی دا هر څه چې تیر شوي څنګه ووایم نه شم کولی،

کولی یې شی کوشش وکړه لومړی دی ځان پوه کړه بیا کولی شې چې په ساده ژبه هغه هم پوه کړی رښتیا اوس که زما منی نو اوس یې په خپل حال پریدا غوسه به وي خفه به وي په دی کی انسان یوه خبره هم نه مني یوازی ده خپله زړه او سترګو چې څه یې لیدلی هماغه کوي یو څو ورځې یې پریدا بیا به ورسره وغږیږه،موری ازموینی هم نژدی دی که اوس پخلا نه شوه نو دا ژمی نه پوهیږم څنګه به تیروم خیر به پیښ شی ته اوس لپاره ارامه اوسه خدای به یوه لاره ختمن وښایی

سترګی مې بیا پټی کړی د مور لاسونه مې نور هم کلک کړل ومې ویل سمده چې ته وایې خو شبیر ته به څه وایم،

....

د مور لاسونه مې نور هم کلک کړل ومې ویل سمده چې ته وایې خو شبیر ته به څه وایم،

خیر له شبیر هم یو څه وخت تیر شه یو ځل انجلۍ پخلا کړه هر څه به خپله سم شي،

د مور خبرو مې په زړه د تسلی څپه خپره کړه زړه مې یو څه په سکون کی شو ډیر وخت همداسی د مور په غیږ کی پروت وم پرته د حسینی او د پخلاینی مې ذهن ته هیڅ نه راتلل همدا خبری وی چې په ذهن مې خپری وی شپه مې تیره په سر وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګی می ډیری پټی کړی خو هیڅ خوب رانغی،سهار بیا پوهنتون لوری ته روان شوم د پخوانی وخت ارمان می کوو ویل می هغه هم ځومره ښه وخت وو چی باور یی وو راباندی هیله می وه چی د زړه حال به ورته وایم اوس هیڅ نشته د هغی نظر به څه خبری ځنګه معرفی شوی یم زما کړنو به ځورولی وي اوس خو یی راباندی باور پیدا شوی وو خبری یی پیل کړی وی شتونتیا وه چی ډیر زر می خپل کړی خو لیلا هر ارمان د یوی لوی خطر سره مخ کړو شاید دا می د ګناهونو سزا وه چی خدای ماته راکوي ، شبیر به تل ویل چی دا کار مه کوه ښه خبره نه ده خو ما به نه منله دا دی اوس په هر څه پخیمانه یم خو هیڅ نه شم کوالی همدی خبرو سره ټولګی ته ورسیدم خو هغه لا نه وه راغلی څه ځنډ وروسته د نرګس سره یو ځای ټولګی ته راننوته په لیدو یی د تل په څیر خوښ شوم د هغی په خوله مسکا وه خو چی کله یی زما لوری ته وکتل نو هر څه یی د مخه په یوه دقیقه کی لری شو مسکا یی په ارامتیا بدله شوه، سترګی یی واړولی بیرته په خپل ځای کیناسته نن می هم د نورو ورځو په څیر وڅارله خو هغې نن هیڅ ونه کتل د تفریح په وخت کی می هم ورته د تلو په وخت کی وکتل خو هغی یو ځل هم زما طرفته ونه کتل شبیر نن ټوله ورځ د سوالونو ځواب غوښتو خو دا چی وضیعت ښه نه وو نو هیڅ می ورته ونه ویل ما فقط هغی ته کتل او هغی مسلسل د نظره تیر راوستم ما فکر وکړو چی شاید نن یا د څو ورځو وروسته ددی دا بی روحي کمه شی یا بیرته عادی حالته راشي خو داسی ونه شو هغه مسلسل په خپل ضد ولاړه وه نه یی کتل او نه یی خبرې کولې کله چی به ماورباندی غږ وکړو ځان به یی ننګاره واچوو دی کارونو یی ځورولم د زړه خفه کیدم خو هغی زما خفګان ته نه کتل خپله یی کوله ډیر وخت ووتو خو دا هیڅ بیرته پخوا په څیر نه شوه پرون می ورته لار کی غږ هم وکړو خو ځان یی تیر راوستو نه پوهیږم خدای ولی داسې کسانو ته سخت زړه ورکوي چی د یو مظلوم زړه یی په واک کی وي ددې له لوری په دوام داره توګه رټل کیدلو زه ډیر خراب کړم حالت می ورځ تر بلی خرابیدو شبیر می په حال خبر وو تل به یی ویل څه شوي خو ما تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسه هغه ته هیڅ ونه ویل کله به خفه شو مرور به شو خو کله چی به یی زما حالت بد تر ولیدو نو هر څه به یی هیر کړل ډیره هڅه یی وکړه چی زما د زړه خبره معلومه کړي خو ما د هیڅ شي خبر نه کړو، اخر هم د بل سمستر ازموینی رانژدی شوی نور زما هم د صبر کاسه ډکه شوی وه، که د ژمی په راراسیدو سره هم دا پخلا نه کړم نو شاید دا می د ژوند وروستۍ ژمی وي ځکه نور می وجود د درد طاقت ختم کړې وو خو د هغی ظلم پای لا نه وه شوی په لومړیو څو ازموینو کی می ورته په سمه غږ وکړو خو هغی ځان تیر راوستو نور ماسره هم بله چاره نه وه پاتی فقط دوه امتحانونه نور پاتی وو سبا او بله ورځ که په دی دوه ورځو کی می څه نه وی کړي بیا به داسی وو لکه ځان چی مرګ ته تیار کړم نن می هم هغی طرفته ډیر وکتل په کتو کتو کی یی یو ځل زما لوری ته وکتل سترګې می ددی جدایی نمجنې کړې وې ښه پوه شوه خو بیا یی هم سترګې واړولې دې کړنو یی نن سخت وردولم ددې داسی کړونو راته شپه او پاتی ورځ د عذابه ډکه کړه سبا ورځی ته پتمه شوم ربښتیا څنګه چی می ویلی وو همداسی وو په سختی می شپه سبا کړه خو دی سختی می اراده قوي کړه چی نن به ورته هر څه ربښتیا وایم نن پس د ډیرو ورځو درد خاموشی او تکلیف تیرولو وروسته خو په قوی هوډ پوهنتون ته روان شوم، همدا ورځ وه چي هر څه سم کړم د مور په وینا مي دا څه موده صبر وکړو هغی زړه ته می وکتل خپلې هڅی مي هم وکړی تر څو عادي حالت ته راشی خو هغې خپله خبره کلکه کړی وه. په دی غوسی او په خفګان به یی یو څه هیله زړه کی پیدا کړه چی یو څه یی زړه کي شته زه ورته اړین یم دی خبری به نور هم هڅولم چي د پخلا کیدو لاری یی ولټوم دا دومره موده مي وکتل خو نور می نه شو کتلی نور می باید دې خفګان ته د پای ټکی ایخی وی په سوچونو کی صنف ته ورسیدم په صنف کی د ازموینې د مخی شور ما شور جوړ وو د هغی ځای تر اوسه خالي وو تشې چوکۍ ته په کتو می ورته وویل زا نن دي هره ګیله ختموم نن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته پخلا کوم یوازی ستا په خفګان مي ټول هیرکړی ختا د خوا ملګری شبیر هم که نن می پخلا کړی نو بیرته به په زړه جوړ شم رنځور کړی دی یم لیونی! دی خبری سره صنف ته راننوتله بکس د کیخودو وروسته خپله هم کیناسته دا څه وخت یی راته هیڅ نه کتل بیا به زه مجبوریدم چي تختی مختته په بهانه لاړ شم او د مخ دیدار یی وکړم. نن هم ددی راتګ سره بی واره د خپل ځای پورته شوم کله چی مختته ورسیدم نو لومړی می هغی ته وکتل ناڅاپي یی راسره سترګی ولږیدی خو زر یی نظر پنا کړو دیوال ته می تکیا وکړه او ددی دیدن په پلمه می بوټانو ته لاس کړو څو دقیقې می ښه ډیر ورته وکتل خو هغی هیڅ پام ونه کړو زه لا ولاړ وم چي استاد راننوتو زه هم ورسره په خپل ځای کیناستم. ازموینه پیل شوه خو زما دعا د ازموینی د ښه تیریدو لپاره نه وه بلکې د موقع دعا وه چی نن یی خدای راکړي او په زړه جوړ زخم تکور کړم نن د پښتو ازموینه وه د ازموینې لا شل دقیقې وتلی نه وي چی د خپل ځای پورته شوه شاید پارچه یی حل کړی وه زر می خپلی پارچی ته وکتل لا ډیر شې سوالونه پاتی وو خو ددی په وتلو می احساس وکړو چی همدا موقع ده ټول په ازموینه کی بوخت دی کولی شم خپل کار وکړم د هغی وروسته زه هم د ځای پورته شوم پارچه می استاد ته تسلیم کړه او د هغی شاته روان شوم هغه ده دهلیزه وتلی وه د سرک په لوری روانه وه چي ګامونه می نور هم ګړندي کړل ځان می ورته ښه نژدی کړو زما د قدمونو احساس چی یی کله وکړو مخ ته یی راته وکتل په لیدو یی بیا مخ رانه واړوو خو دا ځل می غږ وربانديې وکړو حسینی! خو غږ یی ونه کړو بیا می غږ وکړو

ـ حسینی تاته وایم ولی داسی کوی؟ په ځای ودریده او وی ویل

ـ مهربانی څه وایی؟

ــ غواړم خبری درسره وکړم.

ـ څنګه خبری ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خبری چی ته یی نه اوری بیا روانه شوه خو دا ځل یی مخته ودریدم ومی ویل حسینی زما خبری خو واوره چی څه وایم ته داسی قضاوت نشی کوالی ته ما داسی د ځانه نشی لری کوالی، سترګې یی تیتی کړی او غلی شان یی وویل هیله کوم لار خوشی که نه غواړم خبری راته جوړې شي له دی خبری یی معلومه شوه چی ده پیغوره ویریړی د لاسه می ونیوله او د ترکی پوهنځي په لور می روانه کړه په لار کی یی هڅې وکړی چی خپل لاس می د لاسه خلاص کړي خو دا لاس می نه پریخودو نیولی می د ټول عمر لپاره وو څنګه به می په نیمه کی پریخودو که هر څه یی وکړل اخر می هم د پوهنځي تر بنه ورسوله فضا د نور ورځو په څیر نه وه نن دلته د حده زیاته خاموشی وه، بس د سړې هوا څپه به د یو ځای نه بل ځای ته په شور خپره شوه په چوکۍ می کینوله مخته یی ودریدم ومی ویل دا دی لری می راوستی اوس خو کولۍ شي خبری وکړئ،

سر یی ټیټ ونیوو او وی ویل نا نه غواړم خبری وکړم او نه غواړم خبری دی واورم .

ظلم مه کوه راسره تاته می ډیر څه زړه کی دی په داسی خبرو دی زما هر ارمان قتلوې،

سر یی ټیپ نیولی وو د خولی یی غږ نه بنتو چوکۍ ته یی نژدی کیناستم ومی ویل چي یوی تیروتنې لپاره ما نشی ببنلی او هغه تیروتنه چی ما نده کړی سر یی پورته کړو وی ویل تا هیڅ ندي کړي هر څه ما کړي ولی می دربانډی باور کوو ولی می زړه کی هیلی پیدا کوالی چی بنه پوهیدم ته د چا زړه ساتونکې نه یی، غږ یی بدل شو زر یی سر بیا ټیټ کړو دی خبرو یی د زړه ودردولم سترګی می ډکی شوی لاس می ورته لاس کی ونیوو ومی ویل پوهیږم د چا زړه نه ساتم خو ستا زړه می ساتلی او تل به یی ساتم خو بعضی خبری برابری شی، لیلا صرف زما ملګری وه او هغه هم تر هغی تر کله چی ته نه وی او د هغی پښان نوری هم ډیری وی خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باور وکه هر څه می پریخودل چی کله می ته ولیدی هغی وویل نه غواړم دا خبری واورم د ځای پورته کیده چی لاس می ورته کلک کړو ومی ویل یو ځل وخت تیروتنه کړی دا ځل یی ته مه کوه دا ظلم مه کوه چی زما خبری نه منی هسی هم ډیر ځوریدلی یم نور می مه ځوروه هغی مخ

اړولی وو دا می ویل ته وګوره زما سترګو ته آیا په دې کی ته د ځان لپاره مینه او تلوسه نه وینی، دا زړه چی تل ستا نوم اخلي نه اوری، زما کړنې چی تل ستا لوری ته وي دا نه وینی، غږ یی نه ویستو ومی ویل حسینی تاته وایم دا دی ستا مین ستا مجرم ستا مخکی دی ووایه هر امر ته دی تیار یم سترګی یی پورته کړی خو زر یی بل طرفته مخ کړ وی ویل ازموینه به پای ته رسیدلی وي پریدا چی لاړه شم ومی ویل ازموینه پای ته ورسېده خو زما انتظار چی تاته می کړی هغه به څه وخت پای ته رسیږي،

غږ یی راغی د څه شي انتظار ؟
هغه کس چی ژوند کی ډیرخلک لری هغه د چا انتظار نه کوی د ځای پورته شوه زر یی مخته ودریدم ومی ویل حسینی ډیره مینه لرم درسره ډیره مینه می کړی او تر څو چی ژوندی یم دا مینه به ستا په نوم وي ....

جانانه ته خو داسی نه وی

ده چا خبری دی ضرور منلی دینه

😩👈

دمه...........

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره سومره زور غواړی ماته خو ژړا رازی 😢

هغې تګ لپاره لار مونده، اخر ځل می وویل حسینی که ودی نه ښنلم بیا می د ژوند تمه هم مه کوه زه ستا په نه کتو ځوریږم نو په لرې تګ به دی د نړی ځ پنا شم هیله کوم داسی بی ځوابه می مه پریدا ومی ښنه، موقع راکه دا می سوال دی درته وروستي ځل یی راته وکتل سترګې یی د اوښکو ډکی وی وی ویل ځم لار راکه او د مخی می تیره شوه د شا می ورپسی غږ کړو سبا درته په همدی ځای په تمه یم زما می په خپلی مینی پوره باور دی رابه شي وبه می ښني که رانغلی بیا می د ژوند تمه هم ونه کړی هغی هیڅ ونه ویل همداسی په ګړندی قدمونو می د مخی پنا شوه په ځای همداسی په ژړا پاتی شوم نن می اوښکو ازاده فضا لیدلی وه نن یی د رڼا کی د خپلو ځلیدو څاڅکو خوند اخیستو ډیر وخته پوری هلته ناست وم چی د شبیر زنګ د ځای پورته کړم هغه راته په تمه وو اوښکې می پاکی کړی او د هغه په لورې روان شوم پوهنځي مخته ولاړ وو په لیدو یی د ورایه غږ وکړو هلکه چیرته تلی وی غږ می تیټ وو خو هغه پوه شو خبره یی وغځوله وی ویل لکه چی نن هم کار ونه شو پورته می وکتل ومی ویل ته څه پوه شوی؟

هغه وویل یاره زه نه پوهیږم داسی څه وشو ستاسو منځ کې چی دا مو حال دي دواړه ښنه وخیاران یاستئ بیا هم داسی کوی مړاوی وم ومی ویل خیر سبا به هر څه سم شي هغه وویل خدای دی وکړي ستاسو په منځ کې زه وسوزیدم د خوا یی تیر شوم او د کور په لوری وغزیدم هغه په لار کی هم ډیری خبری وکړی خو که یوه می ورته اوریدلی وي چی څه وایی، اخر مو لاری جدا شوی او په خپله خپله لار شو

ډیرو فکرونو او خبرو می په عصابو درد راوستی وو، سر می شدیده درد کوو د کوټې دروازه می ځان پسی وتړله که راپسی هر څو غږونه وشو خلاصه می نکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تکیه بالښت مې په اوښکو لوند کړی وو هری خبری سره به می د هغی پرادې پرادۍ خبری رایادې شوی د هغی مړاوی څیره دی حالت مرګ سره مخ کړی وم ځان می د نوروو ورځو په نسبت ډیر ګنهګار احساسوو، هغه کس چی زه یی لا دی عذابه خلاصولی شوم هغه د ټولو زیاته مروره وه، ددی زړه کی هم مالپاره ډیر څه وو خو شاید هغه ویره چی زما زړه کی وه د هغی زړه کی هم وه کاش خبر وی چی ددی زړه کی هم ما لپاره مینه ده نو ډیر وخته به می ورته هر څه ویلي وی دومره وخت به می جدایی کی نه تیروو، خبری ډیری وی خو زه یو وم خاموشي وه او د شپی تیاره، نه می یادیږی چی شپه می څنګه تیره کړه هغه شپه به می د ژوند د سختی ورځو په حساب راځي، سهار می بیا دی نا غوښتلی نړۍ ته سترګی پرانسیتی، بیا هماغه خبری چی شاید زغم یی زما د وسی نه وو، ساعت ته می وکتل لا وخت وو د ساعت په لیدو می د هغی اخسیتی تحفه هم یاده شوه زر می راوخیسته په کتو می وویل دادی وخت که نن می وبښی شاید دا می د ژوند وروستۍ سختي وي که داسی ونه شي شاید دا می د ستونزو پیل وي ساعت ټایم می جوړ کړو او په جیب کی می واچوو او د یو نامعلومه منزل په لوری روان شوم خپل رښتیا مینه او هغه یقین چی پر خپلی مینی می وو راسره وو نن وروستۍ ازموینه وه شور د حده زیات وو نه پوهیږم چی څه روان وو شاید د ازموینی وروسته پلانونه روان وو چی وروستۍ ورځ به څنګه پای ته رسویږي د انتظار پای شیبو ته انتظار وم چی دا می تر سترګو شوه، نن د نورو ورځو په نسبت ډیره ښه ښکاریده د کوبایی جمپر چی ددی د حسن رڼا یی نوره هم زیاته کړی وه په تن کړی وو د بکس سربیره خپله ډایری هم په لاس کی نیولی وه، راننوتو سره یی سم زما لوری ته وکتل خو په سترګو کی یی پخوانی مزه نه وه نن د نورو ورځو په نسبت ډیری مړاوی وی ګمان می وکړو لکه زما له وجی ډیره ناارامه شوی خو کاش چی ددی ځواب ما ناارامه نه کړي که داسی وشوی نو بیا به وکولی شو دواړه خوشبخته ووسو نور به مو ژوند د خوښی ډک شي د هغی ټولی مینی تشی به ورته ډک کړم چی لا می یی وخت تیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی، همدی سوچونو کی وم چی د شبیر تلیفون وشرنګیدو هغه ته می پام وکړو د نورو ورځو په نسبت بل رقم وو تلیفون سره د ځای پورته شو او د صنفه ووتو زه بیا د هغې په ننداره شوم هغې هم یو ځل راوکتل سترګی پریشانه ښکاریدی ډیر څه می پکی ولیدل خو نژدی نه شوم چی پوښتنه ورنه وکړم چی ددی زړه کی څه دي چی ددی سترګی یی داسی مړاوی کړي سوچونو می ژورولی کوو ډیر ساعت پکی تیر شو نن هر څه غیر عادي وو ازموینه هم ناوخته پیل شوه ډیر انتظار می کړی وو نور می صبر نه کیدو، غوښتل می لا دی ځای زر زر فرار وکړم او ځان خپل مقام ته ورسوم، هیڅ شی خوند نه

راکوو، همدا وو چی د پارچی په اخیستو می ټولی لس دقیقی هم تیری نه کړی پارچه می تسلیم کړه او اخري ځل می هغی لوری ته وکتل او ترې روان شوم زر لاړم ځان می پروني ځای ته ورسوو عجیبه احساس سره په جنګ وم هر څه راته بدلیدونکي ښکاریدل فکر می کوو ژوند می د بدلون په طرف روان دی نن نه پس به هر څه بدل وي کله به خوښی ونیولم او کله به عجیبه ویری خو د ویری نه می د راتلونکي ته هیله زیاته وه په چوکی ناستې هم خوند نه راکوو، همداسی ګرځیدم زړه کی می نوی هیلی پیدا کیدی د ګلانو ډکی باغچی کی ګډ لاس په لاس روان یو هغه راته په سرو شونډو خاندی او زه یی سترګو کی غرک یم دا داسی فکرونه وو چی هره لحظه می مخته راتلل همدی فکرونو کی تر ډیره بوخت وم خو کله چی به د فکره ووتم نو زر به می هغی لاری ته وکتل چی هغی ته په انتظار وم، په کتو کتو می پام یو نفر ته شو چی په بیړه می خواته حرکت کوي سترګی می ښی ښخی کړی په لیدو یی هیران شوم د حسینی پر ځای لیلا دی لوری ته راروانه وه زړه می بی واره په درازه شو تیر حالت می بیا تر سترګو شو بیا می هر څه وسنجول ویری ونیولم زر می ځان د ونی شاته پنا کړو هغه راغله ښکته پورته یی وکتل لکه څوک چی لټوي زه نه وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر څه کار يی دی خو همدا سوال می وکړو چی ددی دا کار لا ماسره نه وي هغی کتل وکړل خو څه يی ونه کړل همداسی روانه شوه، اخخخ خدايه شکر چی لاړه که بيا يی داسی له ماسره ليدلی وی نو نه پوهيږم چی څه به يی کول يو ځل خفگان يی لا تر اوسه ساتلی، دی سره به يی څه کول خدای خبر دې، د ليلا تگ وروسته بيا می هغی لوری ته سترگی وگنډلی چی په دی لار به راځي زما سترگی هغی ليدو ته بی قراره وی هغه هر څه می په زړه بار وو چی دی ته می ويل غوښتل خو د هغی درک نه وو ساعت ته می وکتل ناوخته شوی وو د ازموينی وخت خو به پای ته رسيدلی وي نو دا بيا چيرته ده، سودا می شوه زړه می يو څه د خطر احساس وکړو خو بيا می زړه ته په دی دلاسه ورکړه چی نرگس به نيولی وي داسی ظلم ماسره نه شي کوالی داسی بی ځوابه په نيمه لار کی می نشي پريخودی د ځای لږ بيرون ووتم لاری باندی لږ څه مخکی لاړم خو هغه څوک می ونه ليده چی ورته په تمه وم لخظه په لخظه ورخطا کيدم اوس وخت ډير ناوخته شوی وو، بايد راغلی وی په لاس کی بند ساعت می باور ونه شو زر می جيب ته لاس کړو د هغی په نوم اخسيتی ساعت چی سهار می ورته ټايم سم کړی وو وکتو رښتيا ناوخته وو زړه می يو رقم شو وخت تيريدل او ددې نه راتگ می په زړه د توری گوزار کوو ډير می لاری لاری ته وکتل چی رابه شي هغی ته پته چی زه ورته انتظار يم لخظه په لخظه می ساعت ته کتل خو د هغې تر ډيره درک ونه لږيدو بيخي زړه می بی واره شو دی ځای نه نه خوځيدم په دی ويره داسی نه زه لاړ شم او هغه راشي خو چی تر ډيره رانغله نور می طاقت ونه شو د ليونو په څير می منډه کړه ځان می تر خپل پوهنځي ورسوو تيزی منډی می زړه تر خولی ر اوستو خو بيا هم په ځان نه وم، خو کله چی صنف ته ورسيدم نو پوه شوم چی دا می د اميد وروستۍ سلگۍ دي صنف خالی وو هيڅ څوک پکی نه وو............!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کله چې صنف ته ورسیدم نو پوه شوم چې دا می د امید وروستۍ سلګۍ دي صنف خالي وو هیڅ څوک پکی نه وو خالي صنف می وجود ته ټکان ورکړو په سترګو می تیاره شوه، بیرته بیرون ووتم بیرون مو د صنف څو هلکان تر سترګو شو زر می وپوښتل دا د صنف نفر چیرته دی ؟

هغوی په خندا وویل خو ازموینه خلاصه شوه، نور به یی څه کړی وی، زر می وویلی ټول لاړل یو پکی وویلی هو کنه ټول لاړل زړه می درد وکړو، سترګی می ډکی شوی د هلکانو ځای می پریخودو بلی خواته می منډه کړه ګمان می کوو چې شرارت راسره کوی لکه ما چې ځورولي اوس ما هم ځوروي، سترګی می اخوا دیخوا تاوی راتاوی کړی خو پیدا می نکړه زر می بیا هغی هلکانو پسی منډه کړه په نژدی کیدو می ورنه بی واره پوښتنه وکړه، حسینه هم لاړه.؟ دوی کی یو وویلی هو هغه می ولیده فکر کوم پلار یی ورپسی راغلی وو هغه سره روانه وه، دی تګ خبری یی وجود راته بی ساه کړو، بی واره په ژړا شوم هلکانو په حیرانو سترګو راته وکتل د هغوی ځای می پریخودو بل لوری ته روان شوم موبایل می غږ پورته کړو خو زه دومره دی نړۍ کی ورک وم چې هیڅ می ددی توان ځان کی نه لیدو چې ځواب ورکړم همداسی په منډو سر وم ځان می زر د پوهنتون بیروني دروازی ته ورسوو، تر اوسه می امید وو چې شاید ویوینم لاره کی شبیر په مخه راغی په بکس کی یی څه ایخودل همداسی ورنه تیر شوم سړک ته می ځان ورسوو اخوا دیخوا می ډیر وکتل خو هغه می پیدا نکړه سترګو می بی واره اوښکی کولی په نمجنو سترګو می هغه لټوله چې شاید زه یی ډیر شاته پریخی وم له شا راپسی شبیر غږ وکړو، دده غږ ته تم شوم په بیړه می خواته نژدی شو وی ویل هدایته! چې مخ می واړوو حالت می بدل وو، زر یی وویلی څه دی شوي بس ومی ویل هر څه ختم شو اوس می ژوند ختم شو، هغه وویل څه بد وایی حال ووایه د خبرو نه وم دومره می وویل کور ته ځم هغه ټکسی ته لاس ونیوو او تر کوره یی راوستم ډیری پوښتنی یی وکړی خو ده یوی خبری ځواب می ورنکړو ځکه د هغه یوه خبره می وانوریده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چی څه وایی تر کوره یی ورسولم حالت می لخظه په لخظه خرابیدو بس دومره می په سختی وکړل چی تر کوټي می ځان ورسوم د شبیر خدای پاماني هم رانه هیره وه د کوټی دوازه می کلکه کړه خو د زړه دوازه می هغه ځان پسی پوری کړی وه زه یی تیاری ته یوازی پریخی وم سترګې می ډیری وموخلی په دی می ځان خلاصوو چی دا زه بد خوب وینم

خو داسی نه وو زه په حقیقت کی وم دا هر څه ماسره شوی وو هغې مغرورې زما د زړه هر ارمان قتل کړی وو، هغه له ماسره داسی نه شي کولی پرون خو یی ویلی وو چی هغی ماته امید وو د امید په ماتیدو خو پوهیده کنه نو هغه څنګه کولی شي زما امیدونه داسی ویجاړ کړي ما په نیمه لار کی یوازی پریږدي هغې ته پته وه ما ورته ویلی وو چی که دا رانغلې زه به ختم شم آیا هغې زه داسی ختمیدو ته پریخودم.؟

دی خبری می زړه ودروو، ساه اخیستنه می سخته شوه،اخ خدایه هغه له ماسره داسی نه شي کولی دا هغه خبره وه چی تر ډیره می ځان سره کوله وخت د قیامت وو سترګو می تیاری ته غاړه ورکوله په ځان نه یم پوه شوی کله چی پاڅیدم نو د سهار رڼا په لمر بدله شوی وه د ځمکی پورته شوم سر می ډیر درد کوو، فکر می سم کار نه کوو چی ماسره څه تیر شوي او دا اوس څه روان دي بیا می پام پرونی ورځی ته شو هغه د غمه ډک وخت می بیا په یاد شو، بیا می سترګې لمدی شوی بیا په ځای کیناستم، جیب ته می لاس کړو د هغی بی وفا مغرورې ساعت می راوخیستو زړه می ورنه ډیری ګیلې کوالی خپل سوالونه او ددې داسی په نیمه لار کی پریخودل راته زړه کی سوری کوو، لومړی څو ورځې می بیخي هر څه پریخودل تلیفون می بند کړو ټولو سره می اړیکه پری کړه د دنیایی هری رشتې می زړه بد شو هرې خبری سره به د هغې مغروره سترګې مخکی شوی. ورځی می ډیری په خفګان تیری کړی ددی کړنو می په وجود کی پټ دردونه وپارول که هر څه می وکړل هیڅ می

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه ښېله ځان مې مظلوم او دا مې ظالمه وبلله خو ددې دومره ظلم و ستم وروسته بیا هم زما زړه کې وه زما مینه وه، زه یې درد او فریاد ته پریخې وم خو زما په بدو نه پیرزو کیده خو چې کله مې درد د حده زیات شو د هرې خبرې به ووتم ګمان به مې کوو اوس ماتیږم اوس مې ژوند ختمیږي خو کورنۍ او په خاصه توګه مې مور جانې مې نه غوښتل مات شم او خپل ژوند داسې عبث تیر کړم هغوی هم ملامته نه وو له ما یې د قوي انسان تمه کوله خو زه قوی نه وم زه

د هغې مغرورې انجلۍ هرې کړنو په زړه رنځور کړی وم د نړی هر خوند یې بې برخې کړی وم هر څه راته بې رنګه پیکه پیکه ښکاریدل نن مې ډیر وخت وروسته موبایل روښانه کړو پوهیږی د موبایل په لیدو مې بیا د هغې کیسه سترګو ته شوه هغه چې خفه وه او ما یې د پخلاینې لپاره د لاس عکس اخیستی وو سترګې مې د تل په څیر ډکې شوې زړه مې په درد شو احساس مې وکړو ددې کړی ظلم ډیر دی دومره چې زه به یې په عمر هم هیر نکړم همدی فکرونو کې وم چې د زنګ غږ پورته شو بیا نامعلومه شماره وه زړه نا زړه وم خو بیا مې هم زنګ ته ځواب ورکړو زما د تلیفون ځواب سره مې ده لیلا خبری تر غوږو شوی هدایته! تلیفون مې بندوو چې غږ یې وکړو هدایته هیله کوم خبری وکړه بس دی کنه څومره مې ځوروې، نور یې غږ ژړا ونیوو، ومې ویل څه وایې ووایه زه یې اورم؟

وی ویل ومې ښه جدایي دی راته ډیره ګرانه ده، دی ده جدایی خبره کړی وه، ماته زما حال ودریدو، په ډکو سترګو مې وخندل ومې ویل دومره مهم نه یم چې څوک مې دی دومره پروا وکړي دی خبری سره مې په سترګو کی پاتی اوښکې توی شوی هغې په ځواب کې وویل داسې نده . پوهیږی د شبیر هم درته اندیښنه وه. ــ شبیر؟

ــ هو شبیر، ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا هسی ما ویل د شبیره څه خبره شوی ؟ ستا له وجی تا خو زنګ نه ځوابوو مجبوره شوم د هغه نمبر پیدا کړم او پوښتنه دی تری وکړم خا خا پوه شوم خیر ستا د پوښتنی ډیره مننه ژوندی اوسی، او بس دی نه یم خفه ته دومره اندیښنه مه کوه،

هغی زر وویل ته می ده ژوند یوازینی هیله یی ډیره خفه کیږم درپسی هیله کوم لا ما لری مه ځه!

خبره یی د مینی وه احساس یی زما په څیر وو هغه احساس چی ما یوازی د حسینی په شتون احساسوو خبره یی د برداشت نه وه خو بیا می هم تیره کړه ومی ویل سمده ده چی ښنګه وایی د خندا غږ یی په واضح توګه اوریدل کیدو دا می په خوښی کی پریخوده او تلیفون مي بند کړو. د لیلا خبرو فکر ته اړه کړم هغه ماسره دومره ښه نشی اوسیدلی ما تر اوسه دی ته دومره اهمیت ندی ورکړی چی دا دی ماسره ښه وکړي دا ټوله تمه می د حسینی څخه وه هغې ته ما خپل زړه مینه او سر ټیټ کړئ وو زه ورته د ژونده تیر وم هغې ولی ددې خبری احساس ونه کړو یو څوک چی هیڅ می هم نه کیږي ما زړه ته نژدی کوي ددی خو خپل وم دی ولې داسی وکړل دی خبرو می بیا په سر درد راوستو ددې خبرو او کړنو می روح نارمه کړی وو هیڅ می زغم نه وو چي خبري یی تیری کړم.ددی لپاره چي عادی حالت ته ورشم بیرته ورغیږم .لیلا ته می پنا یوړه هغه ډک زړه چی ما حسینی ته ساتلی وو لیلا ته تش کړو ډیری خبری ده زړه خبره هر څه می ورته په ډاډه زړه وویل د حسینی په باب می هم ورته په ازاده توګه وویل هغه سربیره پر دی چي زه یی خوښ وم ماسره یی مینه وه خو زما د احساس قدر یی وکړو خفه نه شوه یا که خفه شوی هم وی زه یی پوه نکړم، ورځ تر بلی می زړه ته نژدی کیده ددی هری خبری چی ما یی تمه د حسینی نه وه لا دی خولی اوریده ددی هری خبری به هغه بدبخته مخته کړه زړه به می بی واره شو په ژړا به شوم او بیا به می زړه د واکه ووتو په ساعتونو به بیا ځای ته نه راتلم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسینی غم بیخی ډیر وو یوازی مینه نه د هغی غرور د هغی بی پروایی او خپلی عاجزۍ به هر وخت ژړاولم ډیر وخت مي داسی په ژړا تیر کړی وو نور راته ځان بی ګناه ښکاریدو ما پر ځان ددې مغروری دلاسه ډیر ظلم کړی وو نور مي نه غوښتو پر ځان ظلم وکړم همدا خبره وه چی لیلا می وتاکله هغی هم په مینه قبول کړم که څه زړه می اوس هم نه منله که سل بد یی کړي وو خو بیا می هم یادېده خو ما څه کړی وی هغې په نیمه لار او مرګ ته پریخی وم دومره یی بی قدره کړی وم چی په ځان بی باوره شوی وم او همدې بی قدره انسان " لیلا" ډیر قدر کوو ډیره مینه او توجو یی راکوله په دی خبرو می زړه ته ډاډ ورکوو خو بیا هم نامعلومه وم. لیلا سره مخته تګ هم راته ناشونی ښکاریدو همدا وو چی پس د ډیری مودی می شبیر پارک ته راوغوښت هغه هم راپسی خفه شوی وو په لیدو مو ښی ډیرې خبری وکړی په خبرو خبرو کی می د لیلا ډیر صفت وکړو او شبیر ته می داسی ظاهره کړه چی هغی سره نور مخکی ځم هغه په خندا وویل زا ښه شو ستاسي مشکلات پای ته ورسیدل زه مو په اندیښنه کړی وم. څومره هڅه مي وکړه دواړه سره پخلا کړم خو بیا هم ګوره هغه څه چی ما زړه کی ویل هماغسې وشو تر څو چي خپله مخ په مخ ستونزه حل نکړی بل به تر څو وکړي، د شبیر خبری بل رقم وی زما او د لیلا ستونزې دا د څه وخت خبره وه غوښتل می پوښتنه یی وکړم خو نه پوهیږم ولی څه می ونه ویل غلی پاتی شوم تر مازیګره مو کیسې وکړي چی لمر مخ په ډوبیدو شو نو بیرته د خپلو ځالو په لوری راروان شو. کورته په راستنېدو لږ ساعت می کورنۍ سره تیره کړه بیا د نورو ورځو په معمول خپلی کوټی ته لاړم ستړی وم ځای ته می تکیا وکړه د نن ورځې په اړه مي سوچ وکړو خپلی خبری می یادی شوی نن مي څه وکړل هغه څه چی په زړه می نه وو شبیر ته می لیلا یاده کړه منم لیلا می د سختی ورخ ملګری وه خو هغې ته ما تر اوسه زړه کی ځای نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ورکړی منم ماسره یی د مختته تګ کی ډیره مرسته کړی وه او کوله یی خو څنګه کولی شم په دومره کم وخت کی هغه هر څه هیر کړم هغه تولی وعدی هیري کړم چی ځان سره می د حسینی په باب کړی وی هغې ډیر بد وکړل اوس څنګه کولی شم د هغی په څیر مغروره شم او ورنه لاس واخلم هغه مغروره بی پروا ښه ده ځکه مینه یی نده کړی خو ما خو مینه کړی څنګه کولی شم هغی سره خیانت وکړم ....

....

ما خو مینه کړی څنګه کولی شم هغې سره خیانت وکړم نه پوهیږم نن می هر څه مختته شو نن می احساس بدل وو ما غوښتل هیره یی کړم او مختته ژوند په اړه سوچ وکړم خو نه پوهیږم زړه مي دا خبره نه منله، زړه می اوس هم د هغه چا په تمه وو چی هیڅ یی ورته پوښتنه نه وه کړی داسی ورنه تلې وه لکه زه او زما د زړه چی هیڅ ارزښت نه وي فکرونه می نور هم راباندې غالبه کوله زړه می حسینه غوښتنه خو برعکس عقل می د لیلا یادونه کوله د هغی ښه او د هغی مینه چی په دومره سخت وخت کی یی ماته راکړی وه یاودله د زړه او د عقل په منځ کي بند پاتی وم پریکړه مي نه شوه کولی چی کومه یوه انتخاب کړم هغه چي زه یی قدردان وم یا هغه چی زما قدردانه وه ستونزه می ګړۍ په ګړۍ سختیده شپه هم لکه زما د ستونزې پخیده خو زه په خپل ځای وم هیس تحلیل می نشو کوالی په زړه مي لاس کیخودو سترګی می پټی کړی د هغی مغرورې څیره مي بیا پر مخ راغله د هغې سترګې او مسکا زما حال بیا بدل کړو زما کړې توبه یی ماته کړه همداسی ورسره په خبرو شوم نه پوهیږم څه وخت وو چی ناڅاپي د خوبه پورته شوم زړه می بی واره درځیدو په تندی می یخه خوله راغلی وه. فکر می ګډ وډ وو سترګی می پټی کړی غوښتل می فکر یو څه ارامه کړم همدا وو چی هغه لیدلی خوب می په یاد شو حسینه می په خوب کی ولیده هغه خفه وه ماته په خپلو حسینو سترګو یی اوښکې تویوی او وایی ته بی وفا یی زما پوښتنه دی ونه کړه اخوا دیخوا مي وکتل خو پیدا می نکړه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب کی لیدلی خلک هماغه خوب کی پاتی کیږي ساعت ته می وکتل لا شپه پاتی وه پر ځای می بیرته پریوتم زړه می یو څه ښه کړو سترګی می پټولی چي بیا یی مخ زما په وړاندی څرګنده کړو ناارامه شوم ومی ویل ته څه غواړی، پریدا می یوازی چی لا ما تیره شوی اوس ما هم پریدا چی درنه تیر شم ته خوشحاله یی ځکه خو دی داسی په بی ترسی مرګ ته پریخودم اوس څه غواړی دی خبرو سره می د جذباتو حالت هم بدل شو په مخ می غبرګي اوښکې توی شوی ګیلی خبری او عاجزي هر څه می ویل خو خبر نه وم دا هر څه د ځان سره وایم نور څوک نشته همدی خبرو راباندی سهار کړو سر درد مي نور وژلم ټوله شپه مي په سر شوی وه فکر می کوو لکه یو دروند پیټی چی راته چا په سر ایخی وي. همدی سخت حالت کی وم چی د لیلا مسج راغی سلام سهار پخیر موبایل می مسج سره غږ وکړو ښه پوه شوم مسج می هم ولیدو چی کله می غوښتل ځواب ورکړم هغه می بیا تر سترګو شوه د هغی کړی خبری چی بی وفا یی راته په غوږونو کی په شور شوی. موبایل می همداسی په ځای کیخودو سترګی می پټی کړی او تر ډیره می همداسی پټی کړی وی تر هغی چی خوب د ځان سره وړی وم تر ناوخته ویده پاتی وم کله چي پاڅیدم نو احساس می وکړو جی وجود مي یو څه ارامه شوې همدی کی می مور کوټی ته راننوتله د ځای یو څه پاڅیدم هغه می خواته کیناسته زر می سر ورته په غیږ کی کیخودو مور می دا څه موده ډیر ناارامه لیدلی وم زما د اوښکو زیاتی اوښکی د هغی توی شوی وی یو رقم ویره یی موندلې وه بی وخته وخت به هم راغله وبه یی کتم او بیرته به روانه شوه نن چی کله راغله نو د پخوا په څیر می ورته غیږ کی سر کیخودو هغې زما په ښه لیدو شکر وویستو ورته موسکی شوم ومی ویل څنګه شکرونه وباسی؟

هغې وویل نادانه ځوی می ارامه ولیدو دا زما لپاره د شکر ځای دی. زر می وویل ته څه خبره یی زه ارامه یم ؟

ولی نه یی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا موری ارامه نه یم غواړم ارامه شم د تیر وخت په څیر خوښ اوسم خوشحاله اوسم دا می حق هم دی خو نه پوهیږم دا حق نشم اخیستلی دا هر څه راته ډیر ګران بیه ښکاري سترګې می پټی کړی شاید خپلی ډکی سترګې می د موره پټولی هغې وویل داسی مه وایه هر څه کوالئ شې بس ته یی د کولو نیت وکړه،

موری نیت نشم کوالئ څومره چي سوچ وکړم په هماغه اندازه په دوه کی کیږم مشکل مي زیاتیږي د زړه او د عقل په منځ کي ښتی یم څه وکړم هیڅ نه پوهیږم هغی لاس زما په سترګو کیخودو وی ویل که داسی وي نو د زړه خبره دی ومنه هغه تل د احساساتو ډک وي که ته سل د عقل ومنی خو زړه دی د خپلی خبری نشي اړولی نو دی نه ښه ده د زړه دی ومنه هغه چی څه وایي هماغسې وکړه د مور خبری نور هم اندیښنه زیاته کړه که د زړه می ومنم نو بیا خو هماغه مغروره غواړي چی هیڅ د مینی لیاقت نلري د مور خبری می تر ډیره واریدی او په خوښی می ورته غوږ ایخی وو خو

هغه د زړه خبره یی لکه ستن په زړه کلکه ولاړه وه. ورځ هم نیمی ته ورسیده یو وخت می موبایل ته پام شو د لیلا ډیر زنګونه راغلي وو ډیرې مسجې یی کړی وې، خو څه می کړی وی ماسره ده یوی خبری ځواب نه وو، که زړه می حسینه غوښته نو بیا می دا ظلم لیلا سره نه شو کوالی هغه می فقط ددی لپاره چی خپل ساعت پری تیر کړم دا کار به بیخي بد وي ماته زما پښتو ددې کار اجازه نه راکوله تر ډیره می سوچ وکړو خو د مور خبره می ګټونکی شوه ما که هر څه وویلي وې ډیری پلمې می وکړی ډیره می بده معرفی کړه خو زړه می د هغی پرته په بل څه قانع نه کړ، همدی کی وم چی د لیلا زنګ بیا راغلی زنګ می اوکی کړو لا می غږ کړی نه وو چی وی ویل ته دا زنګ ولئ نه ځوابوې هممم څه ستونزه لری، غلی وم چی بیا یی غږ کړو تاته وایم اوری کنه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومی ویل اورم وایه هغې وویل بس ومی ویل کنه نور به څه ووایم ته وایه ځنګه یی ؟

ومی ویل ښه یم خو ډیر نه، ولی ناروغه خو به نه یی نا هغسی کومه خبره نده خو ،

خو څه ؟

وایه چی څه شوي؟

ومی ویل که وی وایم ویریږم داسی نه خفه شی، خا داسی ده نو بیا خو یی ختمي ووایه چی پوه شم چی اخره خبره څه ده ومی ویل لیلا ته ډیره ښه یی دومره ښه یی چی زه یی نه نشم وویلی خو نه پوهیږم،

اوفووو ووایه نو اندیښنه دی راته ډیره کړه ومی ویل لیلا هیله کوم خفه نه شی ما خپله خفګان لیدلی نه غواړم زما لا وجی بل څوک هم خفګان ووینې،

ته خبره خو وکه چی زه پوه خو شم ومی ویل لیلا ډیر کوشش می وکړو هیره یی کړم خو نه می هیریږي د هغې ځای د هغې دی، بل چاته یی نشم ورکوالی دی خبرو سره نیولی شوه څوکه خا یی وویل زر می وویل نه غواړم هغه هیلی درکړم چی بیا یی پوره کولو نه اوسم، غلی وه بیا می غږ وکړو اوری لیلا،! هیله کوم مه خفه کیږه زما په خپل زړه هیڅ اختیار نشته د هغی مینه ماته اجازه نه راکوي چی د بل شم نه پوهیږم دا څه ډول لیونتوب دی خو زه فکر کوم همدا لیونتوب می ژوند شو،

غږ یی تر ډیره غلی وو بیا می وویل اوری!

په نیولي غږ یی وویل هوو اورم بیا هیله کوم یو څه ووایه زه څه وکم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه یی بنده شان شوه وی ویل بس چی څه دی زړه وي هماغسی وکړه، دی خبری یی هیرانه کړم ومی ویل ته نه خفه کیږی؟

ولی نه خو څه وکړم ته په زوره خپلولش هم نه شم هسی خدای ډیر مهربانه دی شاید زما لپاره په همدی پریکړه کی ښیګڼه وی او خدای دی وکړي چی ته دی هم په خپله پریکړه پخیمانه نه شی،

امیین وروسته می ویلی نه پوهیږم څه ووایم خو دومره به وروستي ځل وایه ته ډیره ښه یی هر څوک چی ستا په څیر همسفره ولري ډیر به خوش نصیبه وي هغې نری شان خندا وکړه وی ویل څه خبری نه پوهیږم ومی ویل نا رښتیا وایم بس خدای دی وکړی چی تاته ستا قدردان پیدا شي امیین یی وویل وروپسی می خپله خبره داسی اوږده کړه چی تر اوسه چی راسره وې ډیر سخت وخت وو او شاید اوس هم دی له دی احسان په بدل کی تاته مننه ویل دا به ډیر کوچنی لفظ وي هغې وویل نا کومه خبره نده خو !

خو څه؟

خو دا چی شاید نوره ونه اوسم،

نا داسی مه کوه، کوالی شو چی ملګری پاتی شو هغی وویل هغه انسان چی زمونږ خوښ وی هغه هیڅ کله ملګری نه پاتی کیږي او زه زړه کی ستا لپاره ډیر څه لرم نو هیله کوم اجازه راکړه دا به زما او ستا وروستۍ خبری وي، نه پوهیدم چی څه ووایم خاموشه شوم وی ویل خا زا نو خدای پامان!

غږ به می کوو چی غږ یی بند شو زما خدای پاماني ته یی صبر ونه کړو زنګ یی قطع کړو،

.........00000

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاید زما په څیر یی خپل مین د لاسه ورکړی وو اخخ می وکړو ومی ویل هی هی حسینی څه کوی ستا مینه پر ما څه نخری کوي ته نه یی بیا هم ستا په سر خلک ځوابوم، زما د ژوند به اخرینی انجام څه وي، د لیلا داسی په خفګان تلل ربښتیا د زړه خفه کړم خو څه می کړي وی هغه می تیاره کی نه شوه ساتلی زما زړه پرته د هغې بل څوک نه قبلوي څه می کړي وې همدا یی لار وه، همداسی بیا پریوتم ده خفګانه د وتو یوه وسیله وه هغه می هم ځواب کړه،همدا وو چی راتلونکی ورځې می د غم په لړلی شوی پرته د دلاسی بیرته د لومړیو ورځو په څیر شوم هره دقیقه ځوریدم هره دقیقه می زړه درد کوم کله به می ځان او کله هغه ملامته بلله هغه نه خو همدا زه ملامته وم ولی په داسی چا مینیدم چی د کبر معیار یی ډیر اوچت دی، لا کومه سره چی می پیل کړی وو هماغلته بیرته راغلم حالت می ورځ تر بلی خرابیدو هیلی می مړاوی کیدی او ژوند راته ناشونی ښکاریدو د ژوند شته نعمته به راته بی معنا ښکاریدل وخت همداسی تیریدو او هری ورځ په تیریدو می حال بد تریدو په لور روان وو رخصتي هم فقط درې ورځې پاتې وې دې خبرې می بی تابي نوره هم زیات کړه نه می شو کوالی هغه چا سره په یو ...

سلامونه نیکی هیلی احترامات ملګرو

په دغه ځای کی د ناول یو څه برخه نشته ډیر پسی وګرځیدم خو پیدا می نه کړه .

نو ډیره ښښنه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مخ راواړوو وی وی هدایته ! په ما باور لری که نه ؟

ومی ویل ولی نه د ځانه زیات باور درباندی لرم خو دا خبره داسی وخت نه پوهیږم څه شوي.

بیا یی وویل هدایته ما دی تل خوښي غوښتی ستا خوشحالی می د ځان خوشحالي ګڼلی خو نه پوهیږم ولی خطا شوم پر ځای ددې چې تاته خوښي درکړم تاته می خفګان درکړو ستا خوښي می واخیسته دی خبرو یی اړ کړم چی ښه ورته نژدی شم ومی ویل شبیره د سختۍ وس نه لرم پوهیږی کنه هغې بی وفا می وجود د کاروه ویستۍ ته نورې خبرې ولی کوی د هغه غږ نور هم پورته شو په لوړ غږ یی وویل هغه بی وفا نده ، دی خبری یی راته فکر ګډ وډ کړو ومی ویل بی وفا نوره څنګه وی په دار د انتظار یی ځړیدلې پریخودم او لاړه، شبیر راته وکتل وی ویل ګناه زما ده هغه ګناه نه لري هر څه ما کړي او هغه هم په تیروتنه کی، ما فکر کوو ته له لیلا سره مینه لری ځکه خو دی هغه ورځ چی کله لیلا ستا لیدو ته درغلی وه ستا احساس بدل وو تاته ما مخکی هم ویلي وو زه د چا اوښکې نشم لیدلی،

لیلا ستا ده مینی اوښکې زما مخکی توی کړی وی زما نمبر یی لا چا اخیستې وو تاسره یی لیدل غوښتل ما فکر وکړو د هغې سره په لیدو به هر څه سم شي خو ته بیا هم ښه نه شوی ورځ تر بلی بدتریدې ستا په داسی حالت زه له زړه ځوریدم که څه هم تا څه نه ویل زه درباندې پوهیدم همدا وو چی د وروستۍ ازموینې په ورځ لیلا ته ستا ځای چی شاید په انتظار وی ما وښودو خو نه پوهیږم په هغه وخت کی حسینه هم ستا په طرف روانه شوه په بیره وه ځکه ځوک ورپسی د کوره راغلي وو ما ودروله نه می غوښتل ستا او د لیلا په منځ کی لکه د تیر ځل خنډ شی. پلمه می ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وكړه چي ته تللې يى دې خبرو يى زړه د سينې راويستو ومی ويل ته دا څه وايى، شبيره هيله كوم د هغې طرفي مه كوه زما مشكلات نور مه زياتوه ما منلى هغه بى وفا ده زه يى په انتظار هلته ولاړ وم هو هغه هيڅ رانغله ورته ويلى مى وو چى نه راتګ به مى مړ كړي خو هغې زما د ژوند پروا هم ونه كړه او ته لګيا يى پلمې جوړوى مه وايه چى هغه ملامته نده هغه ملامته ده ما خبرى كولى چى د حسينى ډايرى چى تل به ورسره وه راته مخته ونيوله په ځاى ساكته پاتى شوم يو ځل مى شبير ته وكتل او بيا مى ډايرى ته چى ښه زير شوم رښتيا دا هماغه ډايرى وه چى هغې به تل په لاس كى نيولى وه ما تل ددې لوستو ارمان كوو زر مى هغه د شبير د لاسه واخيسته ومي ويل دا تاسره څه كوى؟ دا خو د حسينى ده هغه وويل

دا يى ماته راكړى وه چى تاته يى دركړم ، هغه ورځ ډيره ورخطا وه غوښتل يى تاسره وګوري خو زه دومره بى عقله شوى وم چى ګمان مى وكړو دا ستا او ليلا په منځ كي راځي او له تا او د ليلا ستاسو خوښي اخلي ځكه مى تاته څه ونه ويل خو زه څه وكړم ماته هيڅ پته نه وه چي ته دى د ليلا پر ځاى حسينى سره مينه لرى تا هم كله څه نه وو ويلي د غم څپې مى لكه د ژور سيند په خوريدو شوې د شبير خبرو مى په زړه د غم زلزله راوسته ومى ويل يو ځل خو به دې ويلي وى كنه، ولى دى ونه ويل ؟

وى ويل غوښتل مى چى هر څه درته ووايم خو ته خوښ وى تا د ليلا سره د مخكى تګ وويلى څه مى كړي وى احساسات مى اوج ته ورسيدل نه پوهيږم څه څه مى وكړل خو دومره مى په ياد دى چى شبير ته مى ډير په بد انداز وويل زما ژوند دى تباه كړ ولى دى ماسره داسى وكړل يو ځل خو به دى ويلي وى خو اوس كه مى ډير څه ويلى وى فايده يى نه كوله د حسينى ډايرى مى ورنه واخيسته او د كور په طرف روان شوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لا شا ډیر غېږونه وکړل خو مخ ته مې ونه کتل زړه مې بې واره دربار کوله د ملامتیا احساس زړه پوری نیولی وم په ډیره سختی مې ځان کورته ورسوو د هغې لیکلی ډایری مې زړه ته کلکه نیولی وه کله چې اتاق ته ورسیدم خپل بیرونی احساس مې بدل شو ژړا مې په سلګو بدله شوه هغه انجلۍ ما ملامتوله د چا چې هیڅ ګناه نه وه ډایري مې زړه پوری نوره هم کلکه کړه همدا یوه خبره مې کوله، حسینی ته بې وفا نه یی، ته راغلې وې خو دا زما نصیب وو چې زه یې له تا لرې وساتلم ډیر ساعت مې خپل نصیب ته وژړل خو که ډیر مې ژړلي وې بیا هم زما د وجود احساس خپل عادي حالت ته نه راتلو ما خبری غوښتې داسې کس خبری چې زه پری بیرته رغیدم ارامیدم هغه نه وه خو لیکلی ډایري یی زما په لاس کی وه د زړه مي ډایري لری کړه او سترګو ته مې مخامخ کړه خو د ډایري خلاصول راته د یو لوي

بار په څیر ښکاریدو نه پوهېږم ولی خو ډیر په سخته مي ډایري خلاصه کړه د الله په نوم پیل شوی ډایري په لیدو ډیره ښکلی ښکاریده نه شم ویلی چې په لیکلو یی ورته څومره زحمت ویستی و خو زړه کي مې همدا ویل کاش ددي ډایری په څیر ماته لیکلی پیغام هم خوږ وي ښکلی وي او زما ژوند کول اسانه کړي د پیل نه مې شروع وکړه خو اخر ځای ته مې سودا وه خو نه پوهیدم څه وکړم هغې ډیر څه لیکلي و د سره مې یوه یوه کلیمه ډیره په غور ولوسته په لوستو یی حیرانیدم داسې خبری چي زما د اعتقاده وتلی وم د حسینی لیکلې هرې خبرې لیونی کوله هغی د زړه هر درد راز د بی کسې له امله په دی ډایري کې لیکلی وو هرې خبرې او هری ورځی لیکل یی د سترګو اوښکی په ګریوان غورځولی ناڅاپي مي د سترګو په وړاندی تیاره شوه سر مې پورته کړو ګروپ خپله رڼا د لاسه ورکړی وه بریښنا تګ برق زما د وجود په څیر بی ساه کړو زما زړه طاقت نه کوو زر زر مې جیب ته لاس کړو او تلیفون مې پیدا کړو د هغی رڼا مې روښانه کړه او ډایري پاتی برخې ته مې ونیوله لیکلي توري یی په سختی لوستل کیدل خو زما زړه پرته د لوستلو نه قانی کیدو په سترګو مې فشار راوستو او په لوستلو مې پیل وکړو د ډایري پاتی برخی مې یو څه ولوستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نه پوهیږم د لوستلو می احساسات زیات وو زه هیڅ نه پوهیدم چی زه یوازې دا ډایري لولم که له خپلو احساساتو سره لوبې کوم ښه پوه شوم ددې خبری زما زړه کي بیلا بیل غبرګونونه راوپاروي بیا هم لګیا وم کله چی می ډایری نیمه ولوسته نور موبایل هم ځواب راکړه هغه د بی چارجې لا امله بند شو د حسینی خبرو نور هم اغیزه کړی وه سر می پورته کړو خو برق لا تر اوسه نه وو راغلې هر ځای لکه زما د ژوند په څیر له تیارو ډک وو ډایري می بنده کړه او د هغی کړې خبرې می یادې کړی د هغې د لومړی ورځی خبری ما فکر کوو زما لپاره یادګاره وو خو نا د هغې په وینا هغه ورځ هغې لپاره هم د خاطرو ډکه وه دا چی مخکی هم خبر وم چي مور نه لري خو له دې خبری اوس خبر شوم چی پوهنتون پوره کول دا یی د مور هیله وه چی حسینی اوس پوره کوله لومړی ورځی د مور سره د خبرو کولو په څیر لیکلې وه د هغې الفاظ چی ویلی یی وو

"موری تاسره کړی وعده ستا هیله زه پوره کوم نو دا خبره می ډیره دردوی چی ته نه یی پرته له تا نیمګړې یم هر ځای ستا کمی احساسوم خو په خولې هیڅ نه وایم که لږ څه ووایم تنداره غوسه کیږي هغه وایي داسی ژړا او غم کور نیستمنوي زه خفګان هم نشم کولې ځکه غواړم خپل فریاد د لیکلو له لاری کم کړم "

بیا هغه چي زما ذکر یی کړی وو، لیکلي یی وو

" یو هلک چی راسره یی ولیدل یو ځای کي یی خندلي وو موری هغه هلک ماته لیوني ښکاره شو خو نا کله چی ټولګي ته لاړم نو پوه شوم هغه زموږ د ټولګي اول نمره دی "

وخوځیدم بیا می تیاری کوټه کی ګروپ ته وکتل نا اوس هم تیاره وه برقونه لا تر اوسه نه وو راغلي، تخت غاړی ته می تکیه وکړه ډایري می زړه ته نژدی کړه او سترګی می پټی کړی هغې لیکلي خبری چي کړی یی وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

" موری نن د کوره هم غوسه وم دا چی تنداره نه خوشحالیږي پرته د کار خلاصیدو د کوره ووځم دا راباندی ناوخته کیږي خو دا خبره استاد ته څنګه ووایم ځکه خو راته نن د ټولو مخکې غوسه شو څه یی ونه ویل خو ما لپاره ډیره سخته وه او ما یی قصور د هغه هلک ووېستو نه پوهیږم ولی داسی کوم هغه بد نه دی خو زه خپله له ستونزو ډکه یم او پر ځای ددې چی خپلې ستونزې حل کړم په هغه غوسه شوم خو هغه هیڅ ونه ویل ارامه کیناستو خو زه یی خفه کړم په کتو می ورنه ښنه وغوښته خو شاید دا بسنه نه کوي باید خپله ورنه ښنه وغواړم چی د زړه بار مې کم شي د هغې هغه ورځ ښنه می سترګو ته ودرېده چی وی ویل ښنه غواړم شاید ما تیری وکړ.............

.... ________________________________

هغه هیرانیدل می اوس هم په یاد دي چې څنګه حیران حیران می ورته کتل زړه می همدی شیبه کی بند پاتی شي سترګې مي خوب وړی وې یو وخت پورته شوم شپه ډیره تیره شوې وه خو په لاس کی نیولی ډایري می همداسی په لاس کی پاتی وه، د خوبه ډکی سترګې می رڼا ته ونیولی اوس رڼا راغلی وه خو اوس شاید زه د لوستو نه وم هڅه می وکړه خو ومی نه شو ویلې چی نور یی څه لیکلي.

ډایری می بیا زړه ته نژدی کړه او ځان می ارامه کړو د هغې فکر بیا غلبه وکړه نه پوهیږم هم حیرانه وم او هم می زړه کی خوښي وه دا خوښي شاید ځکه وه چی ګمان می غلط شوې وو د هغې بی وفایی چی زما زړه نه منله هماغسې شوی وو خو حیران په دی وم چی هغه څه چی هغې زړه کی د لومړی ورځ وو هغی ولی ماته نه ویل د راتګ سره یی سم زما ذکر کړی پاتی ورځی یی هم زما د کړنو یادونه کړې. سترګې می ومږلې او پاتې برخه مي پیل کړه زما یې اخر ځای ته سودا وه خو دا برخه مي هم نشوه پریخودې، هر ځای کې یی د زړه خبرې کړې وې هره خبره یې داسې وا چې باید زه پری مخکی پوه شوې وی خو زه تل بد ګمانه وم زما د تصوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره څه بدل وو زما ګمان غلط وو خو زه هم ملامته نه وم زړه يې پټ او خوله يې تل چوپه وه زه به څنګه پوه شوی وې، د سهار کيدو نه مخکې مې ډايري پای برخې ته رسوله زړه مې بې واره درزيدو ماته يې د زړه هره خبره د ډايري له لارې راکړې وو، هغې هر درد ماته په ډاګه کړې و، هغه به ماته په تمه وه خو هغه شايد نه پوهيده چې زه هم بې خبره يم دا هر څه زما د علمه لرې وو، ډايري وروستۍ برخه وه لاسونه مې لړزيدل څکه نن به يې د زړه وروستۍ خبره کوله، هغې زما د پوښتنو ځواب ليکې و هغې لا زړه خبريدم زړه مې بې واره وو، تر اوسه زما په خير په دوو کې وه کله به يې زما مينه منله کله به يې خپلې ستونزې زما د مينې زياتې ګڼلې او زړه خبره به يې بيرته په زړه کې پټه کړه خو دا چې ما ورته هر څه په ډاګه کړي وو اوس يې حالت بدل وو د ډايري ورستۍ پاڼه مې واړوله هغې لوستل ستونزمن وو يو لاس مې په زړه کيخودو او لوستل مې پيل کړل کله چې د ډايري وروستې برخې ته ورسيدم د لاسه مې ډايري ولويده د حيرانې احساس دومره وو چې د اوښکو پر ځای ساکته شوم د سهار اذانونه مې تر غوږو شو د ځای نه وخوځيدم د هغې ډايري مې په لاس کې ونيوله او د ځای نه پورته شوم،يخ وو خو پرته د ګرم څه اغوستوو د کوره ووتم دروازه مې خلاصه پريخوده او روان شوم، نه پوهيدم چيرته ځم او ولې ځم هر څه نامعلومه و، خو زما پخې رواني وې تر لږ مزله وروسته مې موټر ته لاس ونيوو، او د پوهنتون مې ورته وويلې، موټر هم مزل پيل کړو زړه مې هيڅ ارامه نه وو د هغې وروستۍ تصميم او زما نه ورتګ هر څه يو نامعلومه حالت او پريکړې ته وروړي وو، زه نه پوهيدم چې څه به شوي وي هغې پريکړه ماپورې معتله وه او زما نه ورتګ به هغې د کومې پريکړې ته اړ کړی وه، سوچونو ليونې کولم نه يم پوه شوی چې څنګه ځای ته ورسيدم يو وخت غږ شو پوهنتون سترګې مې واړولې د پوهنتون دروازه مې تر سترګو شوه د موټره ښکته شوم خوا و شا مې وکتل ارامه رامي وه هر ځای کې خاموشي وه، نه پوهيدم چې لاړ شم که نه بې واره وم. که دننه تلې وې نو امکان چې هغې سره مې ليدل هم په ځنډ شوي وی ګامونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې شاته کړل او د دروازې شا لوری ته روان شوم، ځان مې لږ لرې کړو داسې ځای کې ودریدم چې دوازه راته ډیره واضع ښکاریده په انتظار شوم سترګې مې لارې ته ګنډلې د هغې راکړل شوې ډایري مې زړه پورې نښلولې وه، د هغې ویلې خبرې مې فکر ته تلې راتلې او د هرې خبرې یاد سره به مې یوه خبره کوله، نا بس چې هغه کار یې نه وي کړی چې د کومې ویرېږم که هغسې یې کړي وي نو بیا مې ټول ژوند بی معنا کیږي بیا یې لیکلې هغه خبره چې وایي:

"هدایته ستا مینې ددې جرت راکړې چې دی ستونزو ته د پای ټکی کیږدم زه داسې ګمان کوم خدای ماته زما د خلاصون لار راکړې "

سترګې مې ډکې شوی بیا مې لاری ته وکتل رڼا یو څه خوره شوی وه رنګي رنګی محصلین هم په نظر راتلل سترګې مې بیا د پوهنتون دروازې ته کړې هغه نه وه د راتګ هره لار مې ورته وڅارله ټولې موټرې چې د پوهنتون انجونې به یې تر پوهتونه راوستې دنظره تیرې کړې خو هغه مې بیا هم ونه لیده که رښتیا ووایم ستړی شوې وم ددې ژونده ددې کړاونو نور د طاقته ویستې وم په ځای کیناستم د هغې خبره مې بیا د نظره تیره شوه

"هدایته مینه شاید زما د ژوند هر کمۍ پوره کړي"

په مخ مې غبرګ لاسونه کیښودل ومې ویل لیونۍ ستا ژوند به څنګه کمۍ لرې ماته وګوره زه یوازې زه ستا په نشتون خومره نیمګړی یم که یوازې ستا شتون زما ژوند کامله کوالې شي نو ته ستا شتون ستا د ژوند کمۍ څنګه نه شي پوره کوالې خو که ته بیا هم وایې زما شتون به ستا کمۍ پوره کړي زه تیار یم ستا هرې کمي ته ولاړ یم ژوند مې درته په نوم کوم بس ته راشه هغه یوه تیروتنه وه هیله کوم چې تا به دومره زر پریکړه نه وي کړې هیله کوم زما د لیدو مخکې داسی نه شې کوالې چې دومره غټه پریکړه وکړې دا قضاوت دې د قبولو وړ ندې د ځان سره لګیا وم نه پوهیدم دا خبرې ولې کوم ولی داسی کوم هغه خو نشته په اوږو مې لاس کیخودل شو سر مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زر پورته کړو سترګې مې په شبير ولګيدې د ځای پورته شوم هغه وويل هدايته خو پام مې ونه کړو شاته مې ونه کتل د پوهنتون په طرف روان شوم هغه د شا همدا زما د نوم اخيستو غږونه کول خو هغه طرفته مې هيڅ ونه کتل پوهنتون په دروازه ننواتم هغه بی واره غږونه کول خو د هغه غږ مې هيڅ نه غوښتل چې واوروم يې، ما مې ګامونه نور هم ګړندي کړل خو هغه هم ضدي و په منډه مې خواته راغلي او د لاسه يې ونيولم، هدايته! هيله کوم ماته ودريږه هيله کوم زما غږ واوره ، ومی ويل نه غوارم نور ستا غږ واورم ما يوازې پريدا غوارم خپل ژوند بيرته سم کړم هر څه خراب شوی هغه سمول غواړي.

هر څه به سم شي ته صبر خو وکه هدايته، شبير مخ ته مې په ډکو سترګو وکتل ومې ويل شبيره هر څه به سم شې خو ګمان نه کوم سم به شې زما د ژوند پريکړه وه چې هغه ورځ کيده خو زما بدبختی ته ګوره زه د خپله ځانه ناخبره وم شبير خواته نژدی کړم وی ويل خا ته صبر وکه د تن کرتې يې ويسته وی ويل لومړې دا په تن که ساړه ډير دې د مخې يی راروان شوم هغه بيا غږ وکړو هدايته مه کوه داسې ګوره ماته زما د تيروتنې دومره لوی سزا مه راکوه هيله کوم داسې مه کوه، په ځای ودريدم او مخ مې واړوو ومې ويل دا زه چې سزا ګورم دا د چا ګناه ده چې زه يې تيروم ماته ولې خدای داسې سزا راکوي چې مخکې ددې چې منزل ته ورسيږم خپل هدف نه بی لارې يم هر ځل زه پاتې راشم هغه مې خواته نژدی شو دا ځل به داسې نه کيږې ته به بی منزله نه پاتې کيږې يو ځل مې هغه سړک چې ماته يې لار وه وکتل ومې ويل شبيره که هغه رانغله نو پوه شه زما ژوند هم خپله وروستی پريکړه کوي.

هغه وويل راځی رابه شي سترګې مې پټې کړې ومی ويل شبيره زه ولې ګمان کوم زما د ژوند بدبخته پريکړه شوی زه بدبخته شوې يم خو بيا هم زه دلته د دروغو په اميد ولاړ يم هر څه مې د لاسه وتلي خو بيا هم زما زړه د دروغو اميد لرولي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه به سم وي، هغه وويل نا خداى دې نه کړي هر څه به سم وې ساه مې بنده بنده شوه يو غږ مې وکړو هر څه خلاص شويږي، زه بيا هم ولاړ يم د حسيني د لاس ليکلې هغه وروستۍ خبرې مى شبير ته مخامخ کړې ومى ويل ته وګوره څه يې ليکلي ددې لوستو وروسته بيا هم ددې اميد لرم چې هر څه به سم شي شبير مې د لاسه ډايري واخسيته په بند بند غږ مې دومره ورته وويلې ولوله خو په دومره غږ چې زما دا د دورغو اميد هم ورسره پاى ته ورسيږي هغه لوستل پيل کړل.....

"هدايته ستا اقرار بيرته زړه کې مړې هيلې را ژوندى کړى نه پوهيږم ولې خو ډيره زياته ناهيلې شوم کله چې مې هغې انجلۍ سره وليدى زما زړه کې ډير څه وو د ډيره وخته وو ستا کتل مې هره ګړى ځارلې لومړې مې باور نه راتلو خو نه پوهيږم د څه وخت نه ستا ځارل ستا مينه ستا پام هر څه سره دى عادت شوې يم ما دلته د راتلو نه مخکې هيڅ ګمان نه وو کړې چې زما ژوند ته به ته راځې، هدايته ستا راتلو نه مخکې زما نړې محدوده وه زما پرته د مړى مور نور هيڅ څوک د زړه درد نه وو د هغې وروسته ما د مينې تمه د هيچا نده کړى ژوند هم تر هغې خوږ وو د هغې تګ سره هر څه د منځه تللي که هغه مينه ده خوښي ده که د زړه خبره ده د هر څه لاس په سر شوى وم خو ته راغلې دومره ناز دې راکړو چې ګمان مې وکړو زه د نړۍ تر ټولو اړينه کس يم خو زه ويريږم خداى لا ما هر هغه انسان اخلي چې شايد زه مې ورپسى زړه تړم کله چې مې ته له هغې انجلۍ سره وليدې نو هغه ويره مې په زړه کې رښتينى شوه خو نا شايد زه غلطه وم زما خداى تر اوسه پر ما مهربانه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې شته او غواړې مې خو هدایته کورنۍ مې زما لپاره داسې کس ټاکلی چې شاید زما مناسب ندې او نه مې په زړه دې خو دا هر څه مې تاته نه شو ویلې ځکه فکر مې کوو زه بر تا هیڅ حق نه لرم، خو ستا اقرار پوهیږۍ زما د زړه لوی بار سپک کړو زما مړی هیلې یې راژوندې کړې اوس رښتیا ګمان کوم ژوندې یم او ددې دلیل یوازې ته یې. موده پس مې زړه ارامه شو موده پس احساس کوم زما وجود شته یو څوک شته چې لا زړه پر ما مبین دې او پوهیږې هدایته ستا میني ددې خبرې جرعت راکړې چې ټولو ستونزو ته د پای ټکې کیږدم هر هغه چا ته وویلې شم چې زه هم د انتخاب حق لرم هدایته په خپله کړې خبره دې همداسې قایمه اوسه همداسې مې په سر ودریږه غواړم ددې بنده ازاده شم که ته خپله کړې وعده پوره کړې نو زه به هم وکولې شم ټولو ته ووایم چې زه هم غواړم داسې کس سره ووسم چې په رښتیا یې زما زړه غواړي ستا شتون به زما هره کمې پوره کړې زه مې خپله شماره لیکم ستا اړیکه ته به ډیر په بې صبرۍ انتظار یم ستا پیغام به زما د هر غم کیلي وي"

بې د اوښکومې قسم که شپه تیریږي

د خندا چل رانه هیرشو ستاپه یاد کې

😘👈

"حسینه "

د حسیني نوم سره یې غږ په بندیدو شو ومې ویل ودې لوستو زما د دورغو امید زما عبث هیله هغه مې خواته نیژدې شو وې ویل نو دمره زر پریکړه نه شې کوالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان لرې چې ستا لیدو ته یې انتظار ویستی وی ومی ویل مه راکوه دا بی ځایه تمې هغه ولې ماته انتظار وکړي هغه ماته په واضع الفاظو لیکلي ته راشه ستا په شتون به وکولې شم د هرې پریکړې بغاوت وکړم خو ما څه وکړل پر ځای ددې چې د هغې تر شا ودیریدلی وی هغه مې د بی وفا په نوم یادوله د هغې حق می کې ظلم کړې هغه به ماته په انتظار وه خو ما یی هیڅ پوښتنه ونه کړه هغې رښتیا ویل زه بی وفا یم یمه زه بی وفا.......

نور مې وسه نه وه شبیر د غیږ تیکه راکړه غاړه مې وکړه او په خپله بدبختۍ مې د زړه نه وژړل هغه دلاسه راکوله خو شاید زه د هغه دلاسه نه وم ما نه شو کولې په خپل حالت شم زما د داسې په بد حال شبیر ماته مخ مخامخ کړو زما لاس یی پورته کړو او خپل مخ ته یی نژدی کړو وی ویل هدایته دا هر څه ما کړي ما ووهه ماته جزا راکه زه ستا ګنهګار یم هیله کوم ما د وجدان ملامتیا نه لرې یوسه هیله کوم ،

بس یو خبره مې وکړه شبیره ستا ګناه هم نده ګناه زما د نصیب ده که نصیب مې وای نو دا هر څه چې زه یی ګورم دا به نه وې نور ورنه روان شوم د صنف لاره مې ونیوله صنف ته په ننواتو مې د هغې ناستې ځای ته وکتل خواته یی نژدې شوم هغې یو ځای کې یی لیکلې و "

هدایته دا نوم او زما د نوم حرفونه په انګلیسې کی یو شان دې زه پلمې کوم دا نوم زما دې خو نا دا مې د ستا نوم لیکلې چې هر وخت ماته ګوري"

چوکۍ ته یی نژدی شوم رښتیا د میز په سر یی د انګلیسې ایچ تورې لیکې وو چې د هغې په وینا زما نوم وو ګردونو وهلې نوم مې په لاسونو پاک کړو د خولې می یوه خبره وویسته ومی ویل حیسنی ګوره دا پروت ګرد مې پاک کړو خو زمونږ په منځ پروت د بی باورې ګرد به څنګه پاک کړم ته راشه زه به هر څه درته ووایم لکه څنګه چې ته بی ګناه وې زه هم بی ګناه یم خو بس چې دومره زر زما په مینه بی

(c) ketabton.com: The Digital Library

باوره شوې نه اوسې هیله کوم، لا هغې د لاس جوړه شوې چوکې مې خپل ځای ته راوړه او پری کیناستم سر مې په میز کیښودو او ورته سترګې په لار شوم

یوه ځان مې خبرې پیل کړې پوهیږم حیسنې تیروتنې شوي خو ستا لیدل به هره تیروتنه ختمه کړېي، بس ته راشه زه درته په تمه یم یو ځل راشه خو دا شاید زما انتظار وو چې هغې ته مې کوو، نن مې ټوله ورځ انتظار وکړو خو د هغې درک ونه لرېدو هغه رانغله د رخصت په وخت کې په خاموشۍ د ځای پورته شوم او د کور په طرف روان شوم په دی پوهیدم چې شاید رانشی خو بیا هم زړه کې هیله وه خو هیله د تل په څیر زړه کې هیله پاتې شوه پاتې څو ورځې هم هغې د راتلو په انتظار کې تیرې شوې خو هغه رانغله د هغې غوسه او قهر په حقه وو خو د هغې قضاوت غلط وو یو ځل یې کوالئ شو ماسره یې لا نژدی لیدلې وی بیا یې چې هر څه زړه وو کولې یې شو د هغې پریګړه به هغې لپاره ښه وه خو ماته د هغې انتظار کول ډیر سخت وو نه مې شو کولې هغې ته نور انتظار وکړم غوښتل مې دهر څه ځان خبر کړم غوښتل مې لا هغه څه خبر شم چې زما په نشتون کې ترسره شوي و،خو هر څه حسینې ته معلوم وو او هغه نه پوهیږم څه شوی وه زړه به مې ډیری خبرې کولې خو حقیقت یوازې خدای ته معلوم و، خپله هڅه مې وکړه،هغه نمبر چې هغې ماته لیکلې وو بند وو، هغه عمله چې دا به پکې راتله د هغه کس مې هم پوښتنه وکړه نرګس هم ورنه احوال نه درلودو، د هرې خوا بی ځوابه کیدم، او دا بی ځوابه کیدل زما زړه خوړو شبیر به هر څه کې راسره وو خو زما نه د هغه حالت بدتریدو هغه به تل یوه خبره کوله زه ګنهګار یم خو زما په اند هیڅ څوک هم ملامته نه وو قسمت او حدیثه ددې لامل شوې وو چې د دواړو ژوند د نامعلومه بربنلیک سره ملګرې کړې، د هرې خوا ناهیلی شوم د هغې هیڅ درک ونه لرېدو، او دې ناهیلې زما د وجود ختمول پیل کړل د هر څه لاس په سر شوم یوه ورځ دی ته اړ شوم چې صنف مې پریخودو او د کور په طرف راروان شوم ماته هلته پاتې کیدل هغه هر څه لیدل ناشونې ښکاریدو دا چې حالت مې عادې نه وو نو پلار مې هم اړ شو د پوهنتون نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعجیل واخلې او د څه مودې لپاره په کور پاتې شم زما په اند هر څه پای ته رسیدلې وو زه ختم وم، تیاره مې ملګرې شوې وه، زه تیاره او د هغې خبرې زما یوازیتوب وو چې تل به یې زما ملتیا کوله، تر ټولو یوې خبرې ډیر ځورولم چې د هغې امید مې مات کړې وو د هغې هیلې چې ما پورې یې تړلې وې او زما مینه هر څه ته مې د پای ټکې ایښي و، همدا ځوریدنه مې نصیب وه خو بیا هم امید وو چې یو ځای به وي چې ما لا هغې سره لیدنه وشي هغه به په هر څه پوه شي خو نه پوهیدم چې هغه وخت به څه وخت وي او کله به دا وخت راځي هره ورځ به مې همدا دعا کوله چې یو ځل یې وګورم یو ځل ورته هر څه ووایم پوهیږم د هغې لیاقت نه لرم خو بیا هم د زړه نه ورنه بښنه وغواړم،یوه ورځ.........

یوه ورځ مې د زړه دا دعا هم قبوله شوه د شبیر زنګ راغې او خبر یې کړم چې حسینه پوهنتون ته راغلی، هغه لحظه بیا نه یم پوه شوې چې ځان مې څنګه تر پوهنتونه ورسوو کله چې پوهنتون ته ورسیدم نو پوه شوم ساه مې لنډه لنډه کیږي نور دومره ستړی شوی وم چې ځای ته د رسیدو مخکې په ځمکه ولویدم،

شبیر مې د لرې د راتلو په انتظار وو کله چې په ولویدو ولیدم نو زما خواته یې رامنډه کړه ساه مې لنډه لنډه شوه یوه خبره مې کوله ، حسینه، حسینه.

هغه د لاسه ونیولم او ځای یې پوره کړم یو خواته یې کینولم او همدا خبره یې کوله ته ساه راجوړه کړه همدلته ده ته ارامه اوسه د چوکۍ پورته شوم او بیا مې وویلې چیرته ده؟

هغه وویل ته صبر خو وکړه درته وایم یې بیا مې وویلې چیرته ده په صنف کې ده که بل ځای کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی ويل نا صنف ته نده راغلې خو نرگس ليدلې وه د هغې د خولې خبر شوم اوس تللې ادارې ته نه پوهيږم چې څه کار يې دې شبير مې شاته پريخودو او د ادارې په لورې روان شوم،شبير بيا هم زما شاته راروان وو کله چې ادارې ته نژدې شوم، نرگس مې وليده هغه بيرون ولاړه وه پوه شوم تر اوسه لا نده راوتلې ورته تم پاتې شوم شبير هم په دومره وخت کې زما خواته را نژدی شو هغه بيا خبرې پيل کړې هدايته ته صبر وکړه اوس به بهر راشي، خو دا ځل ورته هر څه ربنتيا ووايې اجازه مه ورکوه چې بيا درنه لرې لاره شي زه هم خپله گناه قبلوم هر څه به سم شي د هغه خبرې مې واوريدې خو زړه مې ډير ورخطا وو غوښتل مې وی گورم خپل درد ورسره بيان کړم د خپل انتظار نه يې خبره کړم خپلې هغه سختې چې ددې پرته پر ما تيرې شوې ورته ووايم ډير څه مې په زړه و خبرې مې وار په وار ذهن ته راتلې خو نظر می د دروازې په لورې گنډلې و زړه مې دربا کوله سترگو مې د ديدن شيبې شمارلې چې هغه د ادارې را بهر شوه، په ليدو يې د ځو شيبو لپاره ساکته شوم نه پوهيدم چې دا خوب ليدل دي که دا هر څه حقيقت لری خو بيرته ژر بی اختياره د ځای نه روان شوم او خواته يې نژدې کيدم چې هغه مې د خوانه داسې تيره شوه لکه هيڅ چې مې نه پيژني، تکنې شان شوم مخ مې ورپسې واړوو ژر مې وويلې. !

حسينې! خو هغې زما د خبری ځواب رانکړو، نرگس يی شاته پريخوده او خپلو گامونو ته يې نور هم حرکت ورکړو، ما هم ورپسې منډه کړه همدا غږ مې کوو حسينې وا حسينې تاته وايم خو هغې هيڅ غږ نه کوو، خپل گامونه مې تيز کړل او مخته يې ودريدم ژر مې وويلې حسينې هيله کوم واوره چې څه وايم هيله کوم ته ماته غوږ شه چې څه وايم بی واره ورته لگيا وم خو هغې مې هيڅ سترگو ته ونه کتل بس ډير په سختې يې وويلی لار مې خوشې که، ومې ويل حسينې واوره خو څه وايم همدا غږ يې بيا وکړو وايم لار مې خوشې که، چې بيا مې ورته نوم واخيستو خو روانيده چې د لاسه مې وينوله، هغې زما د لاس نيولو سره مخ راواړو زما په لاس يو څه ولږيدل😢 چې لاس ته مې ورته پام شو نو د حرکته ووتم د هغې سترگو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستي ځل لپاره وکتل نور هيڅ د ويلو نه وو بی روحه لاس مې د هغي د لاسه خلاص شو هغي بيا شاته ونه کتل او روانه شوه زما تر شا شبير هم راورسيدو زه همداسي په هماغه ځاي کی کيناستم، شبير ماته وکتل او بيا يې حيسنې تګ ته وکتل زه يې په خپل ځای پريخودم هغي پسي روان شو نه پوهيږم هغي څه وويلې څو شيبې وروسته شبير بيرته زما خواته نژدي شو زه هماغسي په خپل ځای ناست وم چې خواته مې راغې هدايته! څه مو سره وويل .ما خو ورته ټول حقيقت وويل خو نه پوهيږم په هغي څه شوی يوې خبري ته يی هم غوږ ونه نيوو او نه يې څه وويلې راشه ته يې هم ورته ووايه هغه به پوه شي، هغه لا خبرې کولې چې ورته ومې ويل شبيره تا هغه څه وليدل کوم څه چې زما سترګو ماته ښکاره کړل؟ مطلب څه؟

شبيره تا به هم ليدلې وي کنه ؟

هغه د لاسه ونيولم او خپله خبره يې پيل کړه هدايته هغه به لاړه شي زر کوه پورته شه هيله کوم بيا به درنه لاړه شي ومې ويل هر څه پای ته رسيدلي.

مطلب دی له دې خبرې څه دی؟

څه پای ته رسيدلي؟

په لرزيدلي غږ مې وويلې شبيره هغه نامزاد شوی، 😭😭😭😭

د هغې لاس کې د بل د نوم ګوتې ده دا خبره نه پوهيږم څومره ستونزمنه وه چې ومې کړه سر مې په زنګون کيښودو او خپل بد نصيب ته مې بی واره چيغې کړې

زړه مې په هيڅ نه راټوليږي💔

مادبايللی يار يادونه ژړوينه😰

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه زما دې خبرې سره بې ساه شو باور يې نه کيدو بيا ځلې يې دا پوښتنه وکړه هدايته دا به رښتيا نه وي داسې نشي کيدلې نور مې د خبرو توان نه درلودو خاموشه شوم لکه ژبه او خوله مې د واکه وتلي وي د ځای پورته شوم او راراوان شوم بيرته مې شاته ونه کتل شبير ډير غږونه وکړل خو د هغه

يو غږ ته مې هم ځواب ونه ويل .

زما د دې کيسې د تيريدو څو مياشتې شوي خو زما درد تر اوسه هم تازه دې يوه شپه هم داسې نده تيره شوې چې ما د خپل نصيب څخه ګيله نه وي کړې زه دومره بد نصيبه وم چې هغه انسان چې ماته د هر چا مهم وو د هغې د لاسته راوړو دعا وکړم هغه دعا هم لا ما خدای اخيستې وه بل ته په حق رسيدلې کس ما ځان لپاره څنګه غوښتی وې د يوې غلطی سزا ماته د هجران په شکل راکړل شوه ، هر څه به بدل وی که هغه ورځ زه د صنفه وخته نه وی تللې يا که هغې په تمه پاتې شوې وې يا که د خپل زړه خبره مې شبير ته وخته کړې وې او يا چې پر ځای ددې چې ليلا ته نيژدې کيدم د حسينې د زړه خبره اوريدلې وې ملامته څوک وو که هر څه مې کړي وې زما ګنهګار زما ګوتو ته نه راتلو هغه د بل وه دا خبره زما زړه خوري زما په ليدلې خوبونو په هر څه خاورې اړول شوي دي خو بيا هم ژوندې يم زه ژوند نه غواړم خو بيا هم خدای ژوندې ساتلې يم نه پوهيږم ژوند چې د زهرو ګوټ دې ورته اړ يم چې وڅکم اخ خدايه دا درد مې ارامه کړې زما سکون نشته زما د دلاسی څوک نشته يوازېتوب او درد دې چې پر ما تيريږي خو د خلاصون لار مې نشته هره ورځ دعا کوم چې هر څه بدل شي خو ورځ تر بلې بدتريږم کله چې درد ډير شي په غوږونو لاس کيږدم د شور د زغلمو نه يم دا درد د زغمه وتلې دې خو دا زړه اوس هم درځيږي په دې کې اوس هم ساه شته اوس له مخکې ډير بدل شوې يم اوس چاسره بحث نه کوم اوس مې غوسه ورکه کړې اوس له مخکې ډير خاموشه شوی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې د درده ډکه شاعري خوښيږي اوس سندرې اورم خو بس د وخت اړولو لپاره اوس مې ژوند ډېر بدرنګه او خاموشه شوې مور مې هره ورځ مړاوې ځيره ويني څه نه وايي خو پوهيږم هغه زما دا حالت نشي ليدلې همدا چې د پخوا په څير شم مور مې خپله هڅه کوي خو کله چې ونه توانيږي خوښ مې کړي په نمجمو سترګو مې د خوا نه پنا شي زما اراده نه وې چې زه دې هغه خفه کړم خو اصلا زه په خپل واک کې نه يم دا ټول کارونه بې اختياره دي ما مې په ځان باور کول پريخې دی، زما زړه خوشحالي کول پريخېږي دي زما ګناه نده زه د تل په څير بې ګناه يم خو نه پوهيږم ولې بيا هم سزا ګورم زما دردونه ورځ تر بلې تازه کيږي خو هيڅ مرهم نشته چې دا درد مې ارامه کړي.

شبير راته تل نصيحت کوي خو پر ما يوه خبره تاثير نه کوې هغه وايې هر څه به سم شي خو ما داسې ګمانونه د حسينې د تګ سره پريخي دي، د سهار اته بجې دې چې د تل په څير د شبير زنګ راغې غواړم تليفون ځواب کړم خو نه غواړم د هغه تکراري خبرې بيا واورم د زنګ پسې يې بيا بل زنګ راغې هغه هم ما پيژنې ځکه خو تر څو چې ځواب ورنکړم همداسې زنګونه وهي ځواب مې ورکړو شبير وايي څنګه يې،؟

ښه يم ته خپله ښه يې؟

زما روغتيا تا پوری تړلې ده هيله کوم بيرته راشه ستا پرته هيڅ شی کې خونده نشته ومې ويل زه پخوانې هدايت نه يم اوس زما روح له ماسره تنګيږي ته خو لا بيل انسان يې،

په دې خبرو سره دې ماته زما نه جبرانوکې تيروتنه يادوې چې هيڅ ښنه نه لري شبيره هيله کوم هغه خبرې مه يادوه هيله کوم د اوريدو توان نه لرم هغه خبرې زما وجود د کاره نور هم وباسي او زما دا حالت مور نشي ليدلې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم دا وايم کنه ستا په داسی ليدو ستا مور خفه کيږي زه خفه کيږم که نور څه نه وي مونږ لپاره خو هڅه وکړه تا دې مينه بيللي پوهيږې چې هغه کس چې مونږ وسره مينه لرو خفه يې نه شو ليدلې مونږ هم ستا مينه وال يو هيله کوم مونږ مه خفه کوه بيرته ښه شه که ته وغواړې هر څه به سم شي ومې ويل شبيره

واراني ميني هيڅ کله بيرته نه رغيږي هڅه مه کوه چې زه هم ورغيږم زما زړه هغه کنډر دی چې بيرته به هيڅ کله جوړ نه شي هغه غوسه شو په تيزه يی وويل ولی داسې کوی ته يوازې ځان ته نه بلکی مونږ ته هم سزا راکوې او ته هيڅ حق نه لرې چې د ځان په داسې حالت دې مونږ ته سزا راکړې ومې ويل شبيره ښه نه يم کنه مه کوه دا خبرې هيله کوم،

شبير په مړاوي غږ داسی راته وويل ښا نه يی کوم خو په دې شرط چې بيرته ښه شه هيله کوم مور جانې لپاره هڅه خو وکړه ايا ته د هغې داسې خفګان ليدلې شئ؟نا مې د خولې وخته هيڅ کله نا ښا چې داسې ده نو بيرته پخوا په څير شه ومې ويل امکان به ولري ؟

ولی نه هر څه په اراده کيږي ما لا خبرې کولې چې مور مې مخامخ وليده هغه ماته ولاړه وه خبرې مې شبير سره لنډې کړې خدای پاماني مې وکړه مور مې خواته نژدی شوه هغې سترګې ډکې وی ورته په کتو مې وويل مورې زه هيڅ ښه زوی نه يم اصلا زه هيڅ ښه انسان نه يم له ما يو کار هم سم نه کيږي ما ونه شو کولې يو زړه هم وساتم سترګې مې دی خبرې ډکې کړې هغه په تندې ښکل کړم وې ويل بچی حادثې د ژوند سره ملګرې وي زه دا نه وايم چې هر څه هيريدل اسانه دي خو دومره خو سخت هم نه دي چې ستا د وسې پوره نه وي هڅه وکړه، ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره خو سخت هم نه دې چې ستا د وسې پوره نه وي هڅه وکړه، زر مې وویلې موږې څه وکړم ته ووایه هغې ژر وویلی زه مې زوې پخوا په څیر غواړم هماغسې د خندا او د شرارته ډکه څیره هر هماغه شوخې، مسکې شوم ومې ویل ته خوشحالیږې چې هغسې شم زر یی سر وخوروو وی ویل هو ډیره به خوشحاله شم ما ډیر نزرونه منلي چې بیرته مې زوی ښه شي د لاسه مې ونیوله ومې ویل موږې زما د ژوند مقصد هسې هم ما د لاسه ورکړې زه د هیڅ شي تمه نه لرم ګمان کوم زما ژوند عبث شوې خو نه پوهیږم تاسې ته دا زما بیکاره ژوند ولې دومره ارزښمن ښکاري ما خو مې ټولې هیلې د ځمکه دننه ښخې کړي خو چې تاسې غواړې هڅه به وکړم چې بیا د ژوندیتوب احساس وکړم هسې فکر خو نه کوم خو بیا هم کوشش خو کولې شم مور مې دې خبرې سره ژر وویلې ته رښتیا وایی ته غواړې بیرته جوړ شې، سر مې وخوروو ومې ویل هو کوشش کوم خو که ونه شو بیا به نه خفه کیږې هغې ډیر د خوښې نه وویلی هر څه کیږې بس اراده دې قوي وساته مور سره مې بیرته د ښه کیدو وعده وکړه خو نه پوهیږم د نورو کړو وعدو په څیر دا هم ماته نه کړم شپه مې په سوچونو سبا کړه سهار وخته د خوبه ویښ شوم لمونځ او د دعا وروسته مې ځان هغې وعدې ته چمتو کړو کومه چې مې مور سره کړې وه ځان مې جوړ کړو او د هغه میني په طرف روان شوم چې زما د مات زړه ګواه و هغه ځای چې ټولې هیلی مې هم پکې پیدا شوې وې او هم یې د سپین رنګ کفن په تن کړې وو ما اوریدلې که څوک غواړې نوې ژوند پیل کړی لومړې باید هغه ټول ماضي چې ستاسې د نوې ژوند خنډ ګرځي، لرې کړو.

زه هم روان وم له هغه ماضي مې ځان راخلاصوو چې زه یې راتلونکې ته نه پریخودم، همدې فکرونو کې پوهنتون ته ورسیدم، کله چې داخل ته لاړم نو هغه ټولې کیسې مې تر سترګو شوې چې پر ما تیرې شوی وې هغه هره خبره چې زما د ژوند ملګرې وه راته مخامخ شوه سترګې مې د هرې کیسې سره ډکیدې ټولې خبرې مې وار په وار په زړه تیرې کړې بیا مې هغه خبره چې رښتیا ورپسې راغلې وم روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم لا محصیلین کم وو د لیلا د ټولګې لار مې ونیوله د ټولګې ته په رسیدو مې تر سترګو شوه هغې یو نظر په کتو سره بیا راوکتل ډېر شوه شاید باور یې نه راتلو ژر مې خواته نژدې راغله نه پوهیدم چې څه ورته ووایم هغې سلام وویلې په ارامه غږ مې وعلیکم سلام وویلی پس د سلامه مې وویلی لیلا کولای شې څو خبرې وکړې همدې لپاره راغلې یم، هغې سر د ښنا په باب وخوروو وی ویل سمده دواړه د بڼ په لورې راروان شو هغې په لاره کې څو ځلې زما مخ ته وکتل مخ مې ور واړوو ومې ویل څنګه داسې ګورې لکه چې ډېر تغیر مې کړې،

د هغې غږ داسې وو وی ویل هو ډېر توپیر درکې راغلې په لومړې ځل په لیدو مې هیڅ ونه پیژندې ولی داسې شوې یی؟

ومې ویل ژوند داسې کړم په خبرو خبرو کې بڼ ته ورسیدو خواکې ایخې چوکې کې کیناسته وی ویل ژوند هره لحظه بدلیږي ومی ویل لیلا پر ما خو بدل نه شو زه اوس هم په هماغه پخوانیو کیسو کې بندې یم لیلا خپله خبره بیا پیل کړه وی ویل هر څه په بدلیدو بدلیږې ومې ویل خو ستا په شمول ټولو راته دا خبره کړې خو نه پوهیږم زما دا زړه بدبخته هیڅ نه پوهیږې هره لحظه ناارامه وي سکون یې نشته غواړم سکون ولرم، لیلا وویلی نو څه فکر کوې سکون به دې په څه کی وي؟ ومی ویل نور نه پوهیږم چې زما سکون به چیرته وي خو دومره پوه شوې یم چې هغه سکون چې زه یې غواړم دلته نشته او د وروستي ځل لپاره راغلم چې له دې هر څه سره خپله اړیکه پریکړم هغې وویلې اړیکه خو دی وخته پریکړی وه اوس څه غواړې کومه اړیکه پریکړې، ومی ویل لیلا پوهیږې زه هره شیبه ځوریږم زما زړه زما فکر زما روح هر څه ناارامه دې ځان مې بوخت کړو ځان مې بی پروا حساب کړو خو هیڅ ونه شو اخرنې هیله مې ته یی..

هغه څنګه ژر یی وویلی ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې لیلا ته واړووو ومی ویل لیلا کله چې ډیر وځوریږم کله چې می ډیره په یاد شې نو ته می همیشه سترګو ته کیږې هره لحظه دا ګمان کوم زه ستا ازار وهلې یم ما ستا زړه مات کړې شاید ځکه نن زه دا سختې وینم دا ژوند مې دومره ګران شوې زما دې خبرې سره یی سترګې ډکې شوی مخ یی یو طرفته کړو د څو شیبو لپاره غلې وه بیا یی وویلی داسې به نه یي ومی ویل زړه ماتول دوزخي انسان کار دی او زه هم خدای په دې دنیا دوزخي کړم د هغه چا مینی نه یی محروم کړم چې ماته یی مینه د جنته کمه نه وه دې خبرې په سترګو کې د خپلې ماتې مینې سیلاب راوستو

اوښکې می بی واراه په مخ روانې شوی بیا می هغې ته وکتل ومی ویل لیلا زه نه پوهیږم چې هر څه چی ما کړي هغې کې زما ګناه څومره ده په دی هیڅ نه پوهیږم، خو زه دومره وایم که رښتیا هم زمونږ اړیکه خدای غوښته نو هیڅ کله به یی په بلې نه مینولم زه مخکې لا تاسره وم هیڅ کله به د بل شوی نه وی خو نا خدای داسې نه غوښتل زه یی په هغې مین کړم هڅه مې وکړه چې ژوند مې تاسره پیل کړم خو لیلا زما زړه یی نه منی څه وکړم ستا مات زړه بیرته رغولې شم خو زما زړه دا خبره نه منې اړیکې په مینې پالل کیږي او زما مینه اوس هم هغه ده، هغه می هیڅ نه هیریږي او ګمان نه کوم کله به می هیره شې یوازې دا بی حیسې ستا په وړاندې نده د نړې ټولو انجونو په وړاندې داسې شوې یم زه اوس شاید کامله انسان نه یم او نه کوالې شم بل کس کامله کړم په خبرو کې می بیا د هغې مخ ته وکتل ساکته شان شوی وه ومی ویل لیلا اورې څه وایم؟

سر یی وخوړوو وی ویل هو اورم د مخ اوښکې می پاکی کړې ساه مې واخیسته ومی ویل لیلا ما له دی عذابه خلاص کړه ما وبښه دا مات ژوند چې غواړم د مور لپاره یی ترسره کړم لږ ارامه اوسې، دا خبره چې ته به ماته بښیرې کوې دا خبره ما تل ځوروي لا دې غمه مې خلاص کړه دا ځل مې د لاس په جوړه کولو ورته سوال وکړو د سترګو ډنډ اوښکې یی په مخ توی شوی، وی ویل هدایته دا څه کوی مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله کوم ما هیڅ کله تاته ښیرې ندي کړي او نه یی کوم هو رښتیا تاسره مې ډیره مینه کړې خو زه هم ستا په خیر د خپل قسمته دا ګیله کوم چې زما نه وی ولې دربانډې مینیدم دی کې ستا ګناه هم نشته هر څه د زړه په اختیار وي چې ستا زړه یی نه غواړي ته بی ګناه یی د هغې خبرې می په چپه خوله اوریدې مخ مې ورواړوو ومې ویل لیلا یعنې ښنلې دې یم هغې سترګې ډکې وی سر یې وخوروو وی ویل هو هغه څوک چې زړه ته نژدې وي هغه په بدو نه پیرزو کیږی بی غمه اوسه زما هم په بدو نه یی پیرزو خدای دې ورته ورسوه ومې ویل هغه.... لږ غلی شوم بیا می وویل هغه د بل چا امانت ده که هر څه وکړم نشم یې خپلوې او ددې ټولو کړنو مسول زه خپله یم خیر هغه خبرې کوم سر نه نیسي دا چې ښنلې دی یم مننه کوم خدای دې تل خوشحاله لره هغه بیا نیولې شوه وی ویل هدایته بیا هم ورسره مینه لری؟

ددې پوهیدو وروسته چې ورته نه شې رسیدلې، هو لرم ورسره، مینه اړینه نده چې تر رسیدو دې وی کوالې شو زړه کې یی یاد د تل لپاره تازه وساتو همدې ته شاید رښتینې مینه وایی هغې زما خبره بیرته ماته تکرار کړه وی ویل نو زه به هم تاته په انتظار شم ومې ویل لیلا داسې مه وایه ته چې څه وایی هغه خبره ناشونې ده زه ستا هیڅ کله نه شم کیدلې ژوند دې ما لپاره مه خرابوه عبث انتظار مه کوه، هغې بیا وویل خیر که تاته زما مینه نه ښکاري خو ما مینه کړې او ستا د راتلو په انتظار به خپله مینه ثابتوم خدای دې تا خپل منزل ته ورسوي یا دې خدای ما تر خپل منزله ورسوی دواړو کې خو دې د یو زړه ارمان پوره شي. ومې ویل لیلا لیونتوب مه کوه دا هر څه چې وایی هغه یو خیال دی ....

ومې ویل لیلا لیونتوب مه کوه دا هر څه چې وایی هغه یو خیال دې هغه زما کیدلې نه شي او د هغې پرته زه بل چا کیدلې نه شم هسې ځان مه خواروه همدا زه بس یم چې ځوریږم نه غواړم بل څوک دې زما په خیر وځوریږي، هغې وویل خیر ته دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې پریدا وخت ټول عمر یو شان نه پاتې کیږي خدای به هر څه سم کړي ژر مې وویلې لیلا که خپل ژوند مې جوړ کړو او یو کس مې د ژوند لپاره وټاکو نو بیا..،

هغې وویل بیا هم نه خفه کیږم چې ته خوشحاله وې او ژوند دې پیل کړو زه به هم په خوښې سره د نوي ژوند تړون وکړم خو تر هغې به درته په تمه یم د ځای پورته شوم وروستي ځل مې ورته وکتل ومې ویل د داسې لیونتوب تمه مې درنه هیڅ نه وه دا چې ته څه وایې په هغې یو ځل فکر وکړه هغه د ځای پورته شوه وی ویل فکر مې کړې خپله دې وویل کنه چې اړیکې په مینه پالل کیږي زه هم د زړه منم ته کولې شئ خپل ژوند دې په خپله خوښه تیر کړې او دا ژوند زما دې زه یې په خپله خوښه تیروم ماسره د هغې د خبرو ځواب نه وو دلته زما د زړه مشکل نور هم ډیر شو ومې ویل سمده ښنګه چې دی خوښه وي هغسې وکړه بیا مې ورته ونه کتل روان شوم فکر مې ډیر خراب وو شبیر سره لیدنه مې هم پریخوده نه مې هغه ټولګې چې زما د او هغې د مینې مینه وه ولیده د کور په طرف راروان شوم څه چې مې زړه وو هغه مې پلار ته وویل چې نور نه غواړم دلته د درس لپاره پاتې شم ډیر وخت مې هسې تیر کړو نور نه غواړم داسې پاتې شم هغه وویل سمده که ستا همدا اراده وي نو همداسې به وکړو ننګرهار ته دې تبدیلې وکړه هغه ځای نژدې دې په اسانۍ به تګ راتګ کولې شې ما فقط غوښتل له دې ځای بدل شم هر ځای ته چې یی لیږلم هغه ماته اړینه نه وه د ننګرهار پوهنتون ته مې تبدیلې وشوه هر څه مې خلاص کړل او د خدای پامانې په اخیستو د کابله د ننګرهار په لورې روان شوم، داسې منزل په لور چې نا معلومه وو ماذیګر ناوخته ننګرهار ته ورسیدم هلته مو نژدې خپلوان وو چې شپې هلته پاتې شوم او سهار وخته د پوهتون او لیلې د پوښتنې په باب د کوره ووتم لومړې مې د شمولیت کارت واخیسته او بیا مې د اوسیدو ځای هم معلوم کړو دا چې زما لومړې پنځم سمستر محصل وم نو اړ وم د لیلې بهر ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګورم هغه لټول هم ګران نه وو د خپلوانو په مرسته مې وکولې شو زر ځانته د اوسیدو اتاق پیدا کړم د دوه ورځو ځنډ وروسته مې خپل سامان واخیستو او د اتاق په لورې روان شوم، اتاق کې مانه پرته دوه نفر نور اوسیدل چې یو یې نصیر او بل یې رضوان الله حیران و کله چې اتاق ته ورسیدم نو نصیر په اتاق کې موجوده و، روغ بړ یې راسره وکړو د طبیعته ښه ټوکي ښکاریدو په لومړي ځل یې داسې خبرې پیل کړې چې اړ یې کړم وخاندم هغه زما د خندا وروسته وویل یاره دا ښه دې چې ته راغلې که نه لړ پاتې وو زه له دې ځای تیښته وکړم لیونې شوې وم ومې ویل ولې ؟

هغه وویل یاره مکوه پوښتنه زړه مې تر خولې رارسیدلې وو خو زا ښه وو چې ته راغلې ومې ویل بیا هم ووایه نو څه خبره ده ایا کومه ستونزه ده دې اتاق کې اوس نه یې ووایه چې سر یې وخت دې هغه وخندل هر څه به ووایم خو لومړې ووایه عشق معشوق خو نه یې که ته هم په دې مرض اخته یې چې زه مې خپله غوټه وتړم، مسکې شان شوم ومی ویل ته هم!!! له دې خبرې دې څه مطلب واخلم هغه وویل دا خبره مې ځکه وکړه،چې رضوان هغه بل نفر چې دلته اوسیږي هغه په دې مرض اخته دې کله کله مې ورته غوسه راشي خو کله کله بیا پرې د زړه خفه کیږم ولې انسان داسې شي چې خپله خوښې هر څه هیره کړې د نصیر خبرو راته خپله کیسه مخکې کړه خو دا چې هغه لګیا وو ځان مې غلې کړو مونږ لا دا خبرې کولې چې رضوان اتاق ته را دننه شو په ونه دنګ وو ویښته یې د اندازې یو څه لوې و له مخه داسې ښکاریدو لکه د ژونده چې ډیرې ګیلې لرې،بصیر د رضوان په لیدو خوله وتړله ژر یې وویلې هدایته دا دې راغې هغه رضوان چې مونږ سره په اتاق کی اوسیږي،ورته نژدی شوم غاړه مې وکړه هغه راته ښه راغلاست وویلې خو نور یې څه ونه ویل په خپل ځای کیناستو بصیر راته په اشاره وویلې چې ډیرې خبرې مه کوه ما هم څه ونه ویل شپه همداسې تیره شوه سهار مې لومړې ورځ وه چې پوهنتون په لورې روانیدم زړه مې بل رقم وو دا ډیر وخت د درسونو لرې وم او بل دې ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره هم نا اشنا وم نه پوهیدم صنف به څنګه وې همدې کې وم چې د سهار چای بصیر تیار کړو هغه په ټوکو

کې وویل ځوانه نن دې میلمستا خو نور به کار په نوبت کوو دا د مهاجرۍ شپې دي چې په دې یې تیرې نه کړو نه کیږې همدې کې رضوان هم راغې هغه بیا هم څه ونه ویل چای ته کیناستو په پټه خوله یې چای وڅکو او د ځای پورته شو...........

په یو اړخ شوم ومی ویل نا زما او ددې مینه فرق کوې زه د لیلا هیڅ نه کیږم نو هغه انجلې ددی خپله ده که زه هغې ته د مینې په بدل کې مینه نه ورکوم هغه خیر دې خو که هغه انجلې دی رضوان د دومره مینې وروسته هم ده ته مینه نه ورکوي دا خبره ده منلو نه ده یو انسان ازاده پیدا شوې او خوښې مینه او سکون د هر څه واک باید ولرې خو دا چې یو انسان خپل ټول احساسات بل ته په اختیار کې ورکوې باید هغه مقابل کس یې قدر وکړي مینه ورته ورکړي او دومره یې ونازوي چې هغه کس په خپله کړې مینه پښمانه نه شی د رضوان کړو خبرو بیا سوچې کړم هڅه مې کوله په مشکل یې ځان پوه کړم دا چې زما ژوند برباد و نه مې غوښتل د چا د مینې مینه دې ړنګه شي ډیر سوچ مې وکړل خو هیڅ نیتجې ته ورنه رسیدم ځکه زه یوازې په دومره خبره پوهیدم څومره چې ماته رضوان کړې وه او دا خو واضع خبره د چا د خولې چې کوم داستان اورو د هغې داستان مظلومه کس هغه خپله وي که ما هغه انجلې لیدلې وی او ورسره اشنا وی کولې مې شو چې اصلي هدف یې معلوم کړم خو اوس ما هیڅ نه شو کولې سترګې مې پټې کړې خپل غمونه مې تر سترګو شو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضوان غم رانه هیر شو د ځان په غم اخته شوم کله چې ښه ستړې شوم سترګې مې
خپله پټې شوې وی سهار د ملا اذان سره د خوبه ویښ شوم زما د پاڅیدو مخکې
رضوان د خوبه ویښ شوی وو په جاینماز ناست و ماته ښکارې غم یې اوس هم تازه
دې او غواړي د زړه سکون پیدا کړي غږ مې پرې وکړو مخ یې راوړو خو نور یې
څه ونه ویل د سهار د چای وروسته یو ځل بیا پوهنتون پو لورې روان شو هغه په
لاره کې هم د نورو ورځو په څیر خاموشه وو صنف کې هم غلې وو خو د تفریح
ساعت کې ناڅاپې د ځای پورته شو څه مې ورته ونه ویل او نه مې غوښتل ورپسې
روان شم ځکه د کله نه چې دلته راغلې یم یوه ورځ هم بیرون نه یم وتلې پرته د
رضوان اوس زما هم ارامې خوښه ده نن هم په ځای ارامه پاتې شوم هغه لاړو د
تفریح وروسته مې هلک تر سترګو شو خو زړه مې په سکون کې شو ځکه اوس یې
خندا په مخ خپره وه مسکې شان یې راته وکتل په لیدو یې لا زړه خوشحاله شوم
خواته مې نژدې راغلې ژر مې وویل څنګه خاندې لکه چې بیا مو سوله وکړه هغه
وخندل وی ویل یاره دا جنګ خو زه نه کوم ومې ویل خفه خو تل یې هغه وویل یاره
تا به مینه کړې وی که نه که چیرې په رښتیا مین شوی نو هله به درته پته ولږي چې
دا یو کس څه معنا لري هغه زما ټول جهان دې زه یې په سر ټوله دنیا خفه کولې شم
خو د هغې په خفګان بیا ټوله نړې هم ما نه شې خوشحالوې دې خبرې یې ټکنې کړو
ژر مې ویل یاره مینه خو ما هم کړې خو دا ستا مینه څه عجیله شان ده هغه مې
څیرې ته وکتل وی ویل رښتیا وایی تا هم مینه کړې ومې ویل دې ته مینه مه وایه
چې محبوب دې تر څنګ نه وي هغه وویل ولې خیر شه څه چل دې ومې ویل بس
یار چې په زړه مې وه هغه د بل شوه او څوک چې ما غواړې هغه زما په زړه نه ده
هغه خواشینې شان شو وی ویل پرته د هغه کس چې پر تا ګران وي اوسیدل څومره
سخته ده کنه هغه ماته تل درد راکوي ما خفه کوي خو بیا هم هغې تر څنګ اوسیدل
ماته راحت راکوي زما زړه په ارامه وی او کله چې په خوشحاله راسره برخورد
وکړې بیا خو مه کوه پوښتنه ومې خندل بس یار خدای دې تا ورسره خوشحاله لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماته دی خدای د زړه صبر راکړې هغه وویل ولا یاره امیین خو یوه خبره کوم که په ربښتیا می وروړ ګڼې او په خولې می باور کوې نو له خپلې تجربې به یی درته ووایم هغه کس چې پر تا مین وي او ته ورته اړین اوسې هغه کس هیڅ کله مه پریده ژوند د مینی نوم دی او مونږ د مینې په معنا یوازې هغه کس پوهولې شي کوم څوک چې مونږ سره له زړه نه مینه کوي په زړه مې لاس کیخودو او ورته ومی ویل چې دا زړه دی ونه منې بیا ورسره څه کوې هغه په خنده شو وی ویل یاره دا زړه هسې لیونې شی دی که ددې په طبعه لاړې نو بیا خو زما ژوند ته وګوره داسې به دې زندګي وی خبرې مو ډیرې خوړې وی خو د استاد راتګ مو مشغوله ته د پای ټکې کیښودو درسونو کې بوخت شو ورځ هم همداسې پای ته ورسیده او همداسې پاتی څو ورځې هم په ارامې پای ته ورسیدې خو بیا هم ژوند عادې نه وو او د رضوان ژوند خو هیڅ عادي نه وو هغه په ستونزو کې راګیر وو سبا جمعه وه ټول په ډاډه زړه پراته وو خو هغه نن شپه بیا نارامه وه نه پوهیږم بیا څه چل شوې چې دا بیا داسی نارامه دي خو اوس شپه پخه وه نشو مې کولې پوښتنه وکړم په بل ارخ شوم دده داسې حالت مې نه شو لیدلې په زړه مې لاس کیخودو او سترګې می پټې کړې د خدای مې پس د څه

لالیه سخت راباندې زور دی

د خپلې ساه سره مې زړه خولې ته راځینه

مودې یو سوال وکړ ومی ویل خدایه نیمګړې مینه انسان بدبخته کوي زه بدبخته یم خوو رضوان مه بدبخته کوه هغه ته نصیب شوې انسان ددې د خوشحالې سبب وګرځوه ما مې خپلې مینې لپاره هیڅ هم ونه شو کړې خو دده مینې سوال زه تاته کوم ته یی ژوند ارامه کړه بیچاره هیسې ځوریږې نن مې پس د څه مودې سوال کړې وو ما د حسینې پس د سوال خبرې پریخې وی خو نه پوهیږم نن مې د رضوان لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه دعا وکړه او سترګې مې د رضوان د درده خلاص کړو يو وخت سهار غږ راباندې وشو بصير د لمانځه غږ وکړ د ځايه پاڅيدم او لمونځ مې وکړ خو دا چې شپې رضوان زه هم ځان سره نارامه کړې وم بيرته ويده شوم څه وخت وروسته بيا راباندې غږ وکړ د ځايه پاڅيدم او د بصير خواته لاړم هغه زما په ليدو ووېل ياره هغه يو ليونې مې بس دې اوس ته راته هغسې مه کيږه، ومې خندل ومې ويل ياره څه مې کړې ناحقه تورونونه لړوې هسې داسې په ځغرده لګيا يې لکه چې نشته دې که ځنګه ؟ وې ويل په ليونو هيڅ باور نه وی په هغه هم نشته نن سهار وخته ووت ژر مې ووېل ولې چيرته لاړ هغه ووېل ياره ماته يې هيڅ ونه ويل نه پوهيږم چې څه ته يې زړه وو خو ځنګه چې روان وو فکر کوم يو څه ته يې زړه وو زړه کې مې ټک شو پوهيدم چې نارامه دې خو داسې نه پوهيدم چې داسې وخته به وځې زړه مې نارمه شو د ځای پورته شوم زنګ مې ووهو خو زما د ګمان په څير ځواب يې رانکړ بصير ته مې ووېل يار دا به چيرته تلې وي هغه ووېل ياره چيرته به تلې وی رابه شي جمعې ورځ ته کيدای شي چی هغې کوژدنې ليدو ته تلې وی ومی ويل يار دومره وخته څوک ليونې دې چې ليدنه وکړې انديښنه مې په زياتيدو شوه د رضوان حرکتونه جوړ نه وو هغه بيخې ليونې وو نه پوهيږم هغې جلې کې به داسې څه وو چې دده حالت داسې دې دا مينه خو ما هم کړې داسې خو نه يم لکه دا چې دې افففف خدايه چې هر ځای وې بس چې رک روغ وې څو دقيقې نور هم په تمه شوم خو د هغه درک ونه لږيدو بيا مې زنګ ووهو بيا يې ځواب رانکړ انديښنه مې ورځ تر بلې ډيريده خو نه پوهيدم څه وکړم تر ناوخته ورته په تمه وم خو نه خپله راغلې او نه يې ځواب راکړ،نور مې طاقت ونه شو ووتم زړه کې مې وو چې هغه ځاينه چې زه يې پيژنم هغه خو به وريسې ولټوم امکان لرې همدلته وې د هغې په لټه کې مې ډير ځای نه ولټول خو بيا مې هم پيدا نکړ په سترې ځان بيرته راغلم ځان مې درد کوو د هغه ليونتوب ته مې اديښنه همداسې ډيريده پرته د زنګ نورې ټولې لارې په نشت حساب

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې تر ډېره مې زنګونه ووهل تر څو چې ځواب يې راکړ د ځواب سره مې سم ورته وويل رضوانه چيرته يې؟ او دا تليفون ولې نه ځوابوې ؟؟؟

هغه د خولې غږ نه ښتو وار په وار مې ورته ډير غږونه وکړل خو هغه زما د خبرې ځواب رانکړ اخر مې ورته وويلې رضوانه خير که هر چيرته يې پروا نه کوي خو دومره ووايه چې ښه يې زما درته اندیښنه ده هغه ډیر په سختې وويل زه ښه نه يم دې خبرې وروسته مې ژر وويلې داسې مه وايه ته دې ځای وښايه يو ځای به سره کينو خبرې به وکړو ته ماته ووايه چې چيرته يې ؟ هغه وويل زه لرې راغلې يم ومې ويل خو ووايه چې چيرته يې ؟

هغه وويل کورته راغلې يم ، ومې ويل خا ته دی ادرس راکړه چې درشم او يا ته راشه هغه وويل نا زه نشم درتلې ومې ويل ښا نو ماته ووايه چې زه درشم هغه وويل نا ځان مه په زحمت کوه زما کور لرې دی خا بيا هم کومه خبره نده دا ووايه چې څه وخت راځې هغه وويل زه معلوم نه يم ومې ويل رضوانه ته نه راځې ما د درتګه منع کوې او بيا هم وايې چې ښه نه يم په دې خبرو دې ما ځوروې؟

هغه وويل نا مه ځوريږه زه نه غواړم زما لا امله دې څوک وځوريږې خو نه پوهيږم تل زه د نورو د ځوريدو لاامل کيږم غږ يې خراب شان شو ومی ويل داسې کومه خبره نده هغه وويل همداسې خبره ده او رښتيا که زما يو کار وکړې نو ښه به وي ژر می وويل څه کار ووايه چې وی کړم صنف يې راوخودو او وی ويل هلته ورشه او زما دا پيغام ورته ورسوه چې نور به زما د په شتون ونه ځوريږې زما شتون ستا خوښي لا منځه وړي که زه لاړم نو ته به ښه شې او ستا د خوښې په خاطر دا هم کوم بس هغه پخوانې خندا دې په مخ راوله ومې ويل ته څه غواړې وې کړې، هغه وويل ياره نور د خبرو نه يم بس دا زما خبر دې ته يې ورته ورسوه ځکه فکر نه کوم چې بيا ورسره مخ شم ژر می وويلې ته څه غواړې وی کړې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل یاره د هغې اړیکې یې خلاصوم چې ماسره یې هغه بندې کړې هغه نده خوشحاله او د هغې به نه خوشحالي زه هم حوشحاله نه یم ومی ویل یاره دا د نړې پیغورونه به څه کړي او تر ټولو مهمه دا چې که داسې وکړې نو ایا ګمان کوې چې ژوند به وکړې ؟

هغه وویل زه نه پوهیږم چې څه کوم خو دومره پوهیږم د هغې نا خوښې نشم لیدلې ومې ویل رضوانه هیله کوم داسې مه کوه هر مشکل حل کیږي دا به هم حل شي ستا داسې کول به د هغې ټول عمر خراب کړي هغه به بد نومې شي هغه وویل پر ځای ددې چې ماسره په ناخوښې ژوند خراب کړي او ټول عمر ددې احساس وکړم چې دا هر څه زما له کبله شوي د هغې به ښه وی چې د هر څه مسوله هغه خپله اوسي نور

ستړې شوې یم داسې ژوند نور لا ما نه کیږي،

همدې سره یی تلیفون یی بند کړو........

داسې ژوند نور لا ما نه کیږې،تلیفون یی بند کړو خو سودا یی ماته جوړه کړه هغه په خپل زړه ښه پوهیږي چې د هغې پرته نه شي اوسیدې خو بیا هم د هغې لپاره قرباني ورکوي اوس هم د هغې خوښې غواړي سترګې می پټې کړې او زړه کې می وویل دا ربښتنې مین دې ددې د مینې باید قدر وشي هغه څنګه انجلۍ ده چې هغې ته دده مینه او دده پاک زړه نه ښکاري اخر هغه به ولې داسې کوي هسې په فکر فکر کې راته لیلا مخته ودریده د هغې ټولې کړنې مهرباني د هغې مینه او ما لپاره توی کړې اوښکې هغه هم راته کټ مټ لکه رضوان په څیر ښکاره شوه کله چې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې نورې هم پټې کړې نو بيا يې راته سترګې نورې هم مختته شوې د هغې وروستې ځل خبرې چې ويل يې زه به ستا انتظار کوم دې خبرې يې ناارامه کړم زر مې سترګې پرانستې ومې ويل دا څه حال دې زه بايد دلته د رضوان د مسلې په اړه فکر وکړم زه د ليلا سوچونه کوم زما او د رضوان خبرې ډيرې لرې دي زه دا خبره د هغې سره نشم مقايسته کوالې؛ خو بيا مې هم زړه د ليلا يادونه ماته کوله کله چې به مې د رضوان د نامزادې په اړه فکر وکړ او هغه به مې ملامته کړه نو د هغې د ملامتيا سره به مې ځان هم ملامته بولو ځکه هغې هم هغه څه کول لکه ما چې کول خو زه اوس هم نه پوهيدم چې د هغې ستونزه څه ده، فکرونه زيات وو خو زړه مې يوازې يوه خبره کوله چې هر څه کيږې بايد د رضوان مات زړه بيرته جوړ شي هغه کار چې ماته يې سپارلې شايد خدای د هغوې اړيکه ته يو بله موقع ورکول غواړې او دريم کړی کوالې شي دا کار وکري سبا به ورشم او هغه د پوهولو کوښښ به وکړم ورته وبه وايم چې نا داسې بايد ونه کړې رضوان د مينې په خاطر د هغې د زړه په خاطر خو زړه ته مې وار په وار دا خبره راتله چې داسې نه د هغې خبرو په اوريدو تحليل ونه شم کولې د هغې ستونزه د رضوانه هم زياته وي بيا به څه کوې شپه مې په همدې سوچونو کې تيره کړه خو په ډيره کې مې ځان همدی ته اماده کړو چې هغه انجلۍ رضا کړم او د دواړو تر منځ بيا هغه د مينې اړيکه قايمه کړم همدې سوچو کې را باندې د سهار بانګونه وکړل لمونځ مې وکړل او په دعا کې مې دوې دواړو لپاره خپله نيکه پريکړه وغوښته د سهار چای وروسته د پوهنتون په لور وغځيدم لا پوهنتون ته رسيدلې

نه وم چې تليفون غږ پورته کړ جيب ته مې لاس کړ زنګ د رضوان وو سلام دعا وروسته يې بيا د ددی خبرې يادونه وکړه خو زما ځواب د تيرې ورځې په څير و ورته ومی ويل ياره دا اړيکه ختمول يا ورته د پای ټکې کېښودل په ويلو کې اسانه وې خو د نيمګړې اړيکې بوج بيا پاتې ژوند ناارمه کوي ددې د غم ټينګې نه يې زما ددې خبرې سره د هغه غږ خراب شو په لرزيدلې غږ يې وويل هدايته ته راته ووايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه وکړم ته چې کومې خبرې کوی هغه ټولې حقیقت لری په دې هم پوهیږم چې د هغې نه پرته د ژوند تصور هم نشم کولې خو بیا هم لګیا یم دا لیونتوب کوم خو که رښتیا راباندې وایی زه هیڅ نه پوهیږم چې زه څه کوم ومې ویل په همدې خاطره درته وایم ته یو ځل راشه او لا نژدی ورسره خبرې وکړه کیداې شی هغه ټولې ستونزې حل شي هغه وویل ما کوښښ کړې ومی ویل خیر یو ځل زما په خاطر راشه که بیا هم ونه شو بیا چې ستا څه زړه وې هماغسې به وکړو هغه معلوم نه وو وی ویل زه به دې اړه فکر وکړم ومې ویل سمده خو تر څو چې دی فکر نه وې کړې به اړه یی چاته مه وایه هغه وویل سمده او د خدای پامانې په اخیستو یی تلیفون بند کړ زړه مې د رضوان خبرو لږ ډاډه کړ د هغه د راتګ خبرو لږ مطمین کړم ځکه زړه کې می د یوې خبرې شک وو هغه ده چې زه هغه انجلۍ راضې کړم او هلته هغه لیونی خبره کړې وې نو بیا به هغه بیل جنجال وې خو زا خدای خیر کړ لومړې می رضوان خبرو زړه ډاډه کړ او اوس روان شوم د هغې لیدو ته او پوهولو ته چې پوهه یی کړم خو نه پوهیدم ولی چې څومره نژدې کیدم هماغمره مې زړه په درازه کیدو او دا درزا په نژدی کیدو دومره ډیره شوه چې غږ مې ورته په ازاده توګه اوریدل کیدو په زړه مې لاس کیخودو او ومی ویل داسې احساس کوم لکه حسینې په لیدو چې کیدم، خو اوس خو دلته حسینه نده دا خو د رضوان نامزاد ده چې لیدنه ورسره کوم، خو دا کیفیت داسې دې لکه د حسینې نوم سره مې بیرته وویل نا داسې کومه خبره نشته دا خبرې باید ونه کړم ځکه دلته زه د مینې دستان ته نه یم رغلې دلته غواړم د داسې کس

ژوند وژغورم چې رښتني مین دې په سوچونو سوجونو تر تعمیره ورسیدم یو کس مې مخته راغلې د هغې مې یو ځل بیا د رضوان د نامزاد پوښتنه وکړه هغه د لاس په اشاره ټولګې وښودو او د خوانه مې روان شو د صنف مخته ودریدم خو نه پوهیږم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو زړه مې نه کيدو زړه مې ډير نارامه وو خو بيا هم په نه زړه ننوتم يوه انجلۍ د صنف په مخامخ چوکې کې ناسته وه خو مخ يې ديوال لورې ته وو لړ وټوخيدم او ومی ويل د رضوان کوژدنه تاسې ياستې ؟ هغه د ځايه وخوريده ژر يې مخ رااړووو چې سر مې ښکته کړو هغې مخ ته مې ونه کتل خو خبره مې قايمه وساتله.........

د هغې مې يو ځل بيا د رضوان د نامزاد پوښتنه وکړه هغه د لاس په اشاره ټولګې وښودو او د خوانه مې روان شو د صنف مختته ودريدم خو نه پوهيږم د ننوتو زړه مې نه کيدو زړه مې ډير نارامه وو خو بيا هم په نه زړه ننوتم يوه انجلۍ د صنف په مخامخ چوکې کې ناسته وه خو مخ يې ديوال لورې ته وو لړ وټوخيدم او ومی ويل د رضوان کوژدنه تاسې ياستې ؟ هغه د ځايه وخوريده ژر يې مخ رااړووو چې سر مې ښکته کړو هغې مخ ته مې ونه کتل خو خبره مې قايمه وساتله..... ....

ژر مې سر ښکته کړو هغې مخ ته مې ونه کتل خو خبره مې قايمه وساتله ومې ويل نه پوهيږم د کومه سره يې پيل کړم خو زا خير ډير څه به نه وايم هغه خبره چې کولو ته يې راغلې يم وبه يې کړم او هغه خبره ده چې زه اصلاً نه پوهيږم ستاسې منځ کې څه ستونزه ده او ولې داسې کوی خو څومره چې ما رضوان پيژندلې او وخت مې وسره تير کړې د هغه خو دومره درته ويلې شم چې هغه درسره ډيره مينه لري د هغه د هرې خبرې پيل ستا لا نامه پيلږي او ستا په نوم پای ته رسيږي د ځايه لړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوریدم او خپلې خبرې ته مې ادامه ورکړه ومې ویل نړی کې هر څه پیدا کیږي خو ربښتیني مین او پام کونکي نه پیدا کیږي نو هیله کوم داسې مه کوې هغه انسان چې ستاسې او یوازې ستاسې لپاره ژوند کوي هغه د لاسه مه ورکوې هیله کوم هغې زما خبرې سره غږ وکړ هدایته!! دا غږ څه اشنا غوندې وو ، ددې غږ مې د زړه په زلزله کړو، ژر مې پورته وکتل

حیران شوم، هغه څه چې زما زړه وویل هغه په ربښتیا دې که نه چې سر مې پورته کړو نو هغه څه چې زړه مې ویلې وو هماغسې و هغه انجلۍ بل څوک نه وه بلکې هغه زما د زړه هغه نیمګړې ارمان چې د هغه پوره کول لکه د نه جوړیدنکې داغ په څیر پاتې و،هغه بل څوک نه وه زما د خوبونو شهزادګې حسینه وه، په لیدوو یی ډیر حیرانه شوم د هغې سترګې مې موده پس پرته د سوچونو ولیدې اوس یی لیدو کې خوند نه و څه بل رنګې شوې وه ورته په کتو کتو مې د خپلې مینې داستان بیا تر سترګو شو او همدې داستان راته د هغې وروستي ځل تلل په یاد کړل د سترګو پېټولو سره مې احساس وکړ چې د اوښکو څاڅکې مې په ګریوان ولویدې ژر مې سر ښکته کړ او شان کړې شوم هغه څه ویلو ته چې راغلې وم د هرې خبرې ولویدم هر څه رانه خطا شو دلته راغلې وم چې د بل د ژوند پریکړه وکړم خو نصیب ته ګوره هغه څه پیښ شو چې ما یی تصور هم نه وو کړې چې څو ګامه مې واخیستل خو د هغې دې غږ نیولې کړم هغې وویل دومره خو هم نه یم بدله شوې چې داسې رانه روان شوې زه هماغه حسینه یم ما چې په لومړې ځل د رضوان د خولې ستا نوم واوریدو نو د هغې وخت مې دعا پیل کړه چې همدا ته اوسې اوس چې هغه دعا قبوله شوې ته داسې روانیږې په ځای ودریدم په څواب کې مې وویل زما دلته تاسره پاتې کیدل شاید اوس مناسب ندې زه دلته راغلې وم چې د بل چا ژوند د تبا کیدو نه وژغورم خو زه نه وم خبر چې دا ځای به ماته زما د تبا شوې ژوند یادونه راکوي هغه څه به راته په یاد راولې چې د زغملو ندې دې خبرې مې درد نور هم زیات کړو هغه ټپونه چې موده مخکې ما د هر چا پټ کړې وو اوس د هغې په لیدو بیا تازه شو،انسان هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجيبه دې هغه کس چې ما يی تل په خوبونو کې ننداره کوله ارمان می د هغی حسينو سترګو ليدل وو اوس چې هغه سترګې زما مخکې وی اوس مې ورته کتلې نه شو ځان راته پردې پردې ښکاريدو،د خبرو وروسته مې د مخ اوښکې بيا پاکې کړې هغه راته نژدې شوه تر څو چې يی مخ زما سترګو ته کوو ژر ژر می خپلې اوښکې پاکې کړې هغه مې مخکې ودريده او وی ويل هدايته زما تر اوسه يوه دعا هم قبوله شوې نه ده خو ګوره دا ځل مې دعا قبوله شوې ته ماته وګوره سترګې می نورې هم ښکته کړې زما په ليدو يی وويل هدايته داسې مه کوه پريدا سترګې دی وګورم ستا بيا ځل ليدل مي وروستۍ ارمان وو په ځواب کې می ورته وويل حسينې ارمان خبرې مه کوه پريدا چې هغه تير ارمانونه مې په سينه

کی ښخ کړي نور مې په زړه کې د ښخولو ځای نشته هغه نوره هم نژدی شوه وی ويل هدايته زما لپاره ،مخ می بيا واړوو ومی ويل حسينې نشم کولې بيا ځل درته وګورم که داسې وکړم نو شايد هغه انسان ته به پاتی راشم چا چې پر ما دومره باور کړې چې تاسره ليدنه وکړم او زه هيڅ کله داسې نه غواړم چاته کم راشم او د چا باور مات کړم ماته زما پښتو او غيرت ددی اجازه نه راکوي زما د خبرو کولو سره يی سم بيا زما نوم واخيستو هدايته ومی ويل حسينې مه کوه هڅه مه کوه چې بيا داسې انسان د لاسه ورکړې چې تاسره د ځانه هم زياته مينه کوې هر څه پيدا کيږې خو رښتينی مين هيڅ کله هم نه خو تاته خدای بله موقه درکړه هر چاته خدای داسې موقع نه ورکوي هغې بيا خپله وکړه بيا می مخکې ودريده او بيا يی خپلې خبرې پيل کړی هدايته دومره خو کولې شې راته وګورې سر می نا لپاره وخوروو ومی ويل دا حق ما د لاسه د هغه وخته ورکړې کله چې د بل

په نوم شوې هغې می خبره قطع کړه او وی ويل هدايته زه د حق خبره نه کوم زه درته وايم ماته وګوره زه څه وايم ماته ځان مجرم ښکاري ما می په خوښه هرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالۍ ته د پای ټکي کېښودو ما کولې شو درته تم شم بیا دی د لیدو په انتظار شم خو داسې می ونه کړل خو په دی کې زه نه وم ملامته زما حالاتو نه یوازی زما خدای خبر وو چې زه به کوم حال کی وم ما په کومو شرایطو کی هغه پریکړې ته چې کورنې می ما لپاره کړې وه غاړه کیښوده ستا نه راتګ ته می ستا بی وعدی نوم ورکړ او ماسره پیښ شوی پیښی ته خپل نصیب خو زما بخت د تل په څیر خپله وکړه ستا بی ګناهي می د شبیر د خولې واوریده کاش زه هغه ورځ نه وی درغلې او یا می تاسره نه وی لیدلي شاید ژوند می په خپل بدګمانې کې ښه تیر شوې وی خو اوس هر څه بدل دي که هر څه می وکړل ژوند می په هماغه خاطرو کې بند پاتی دې، ژر می وویل حسینې څه چې وشو هغه وشو هغه حالت کې هر څومره ستونزمن دي خو نشو کولې ورته بدلون ورکړو، او کوم څه چې نشو بدلولې له هغې حالت سره جوړجاړې کې ګټه ده، نه پوهیدم د هغې زړه کې څه وو خو ما نه غوښتل د هغې د زړه خبره واورم او یو ځل بیا د چا ګنهګار شم، د رضوان خبرې او دهغه مینه می هر څه تر سترګو سترګو شو ځان می لږ. څه سمبال کړو او هغه څه لپاره چې راغلې وم د هغې کولو اراده مې بیا په زړه کې وکړه د حسینی مې بیا مخ واړوو ومی ویل خیر هر څه چې تیر شو تیر شو اوس چې څه ژوند لرې هغه قبول کړه هغې ډیر په معصومه لهجه وویل هدایته ته ماسره مینه نه لرې؟

اخخ دا خبره یې لکه د زهرو ډک خنجر داسې ولګید هغه زما د زړه څه خبره وه ما غوښتل دا خبره یاده نه کړي ځکه زه نشم کولې دورغ ووایم او ددی د مینې دی انکار وکړم خو هغې هماغه کار وکړ زړه می همدا شبیه غوښتل غیر. کی یی ونیسم او ددی د بیلتانه کیسه ورته د ویر په ډول بیان کړم خو زه ډیر مجبور وم ما هیڅ نه شو کولې خو که دا هر څه چې زما په زړه دې هغه می ورته ویلې وی شاید هغه د هر څه تیره شوې وې او زه د داسې چا د ارمانونو قاتل شوې وی چا سره چې می د هر څه سمولو ژمنه کړې وه په ډیره ستونزه می د خولې غږ. وختو په حال دا چې غږ. می بند بند شو ومی ویل حسینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هڅه مه کوه د تیر وخت پوښتنه وکړې هغه تیر شوې بیرته نه راګرځي ته باید هغه څه په اړه فکر وکړې چې ستا راتلونکې دې او هغه یواځې تو یواځې رضوان دې د هغه په زړه ځان پوه کړه.

ایا د هغه زړه هره دقیقه ستا نوم نه اخلې؟

ایا ته دومره نه پوهیږې چې هغه ستا پرته نشې اوسیدلې یا که د هغه مینه تاته رښتنې مینه نه ښکارې؟

هغه هره لخظه ستا انتظار کوي ما چې به د میني دعوا کوله زما مینه د هغه د مینې په مقابل کې هیڅ هم نده ځکه خو خدای زما پر ځای ستا په نصیب هغه کړو او خدای تل د خپل بنده په حق کی بهترینه پریکړه کوي خو مونږ بندګان په دی هیڅ کله نه پوهیږو ما خبرې کولې هڅه می کوله چې قانع یی کړم چې هغې بیا وویل

ایا دا هر څه چې ماته وایی تا په ځان عملي کړي ځکه څنګه چې رضوان پر ما مین دی داسې هغه انجلې هم پر تا مینه وه د هغې په سترګو کی ستا لپاره یوه نړې مینه پرته وه ایا تا د هغې په سترګو کی ځان لپاره مینه نده لیدلې؟

ایا دا هر چې ماته وایی تا عملي کړي؟ .....

....

خبرو ته یی بی ځوابه شوم د حسینې خبرو راته لیلا د سترګو په وړاندې ودریوله د هغې وروستې خبره چې زه به تاته انتظار کوم رایاده شوه د سترګو می رڼې اوښکې توی شوې د حیسنې څو ګامه وړاندې لاړم چې هغه تر شا بیا راپسې غږ وکړ وی ویل که په رښتیا دا هره خبره چې ماته دی وکړه ته په ځان عملې کړې نو ژمنه ده زه به می ژوند په خوښی سره رضوان تر څنګه تیر کړم ځکه هغه بار چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په زړه پروت دی چې ما ستا خوښې له منځه وړې هغه به هم ختم شي، که تا رښتیا داسې وکړل هر څه به خپله سم شي

کنه نه مونږ څلور واړو کې به یو هم خوښ ونه اوسیږو د حسینې هره خبره رښتنې وه زه بی ځوابه وم غوښتل می له دی ځای ژر تر ژره ووځم چې هغې بیا وویل هدایته د خپل نوم په اوریدو ودریدم دا چې د هغې خبرې په ځای وی نو اړ وم ورته غوږ ونیسم هغه می بیا خواته نژدی شوه وی ویل پریکړه ستا په لاس کې ده غواړې څه وکړې دا چې نه می غوښتل سترګو ته یی وګورم سترګې می پټې کړې ومی ویل سمده ته چې وایی زه به هم دا نظر بدل کړم چې ستا پرته زما په ژوند کی څوک نه شي راتلې زه به هم موقع ورکړم دا چې زمونږ نصیب او د خدای رضا په همدی کې ده نو یو ځل به ددی رضا ته په خوښې غاړه وکړم یو ځل په خپله خوښې شاته کړم او هغه څه چې ماته زما خدای انتخاب کړې په هغې په سوچ وکړم وبه ګورم چې زما انتخاب چې ما ځانته کړې وو ښه دی که هغه نصیب چې زما رب ماته لیکلې کوم یو ښه دی خو په یو شرط چې دا موقع به ته هم رضوان ته ورکوې هغه ما سبا غوښتي، کوالی شې نن شپه یی وازماېې خو په پوره رښتینولې سره د خپل زړه هره خبره به شاته کړې بس هغه څه چې خدای غوښتې ومنه او خپله خوښي دی پکې ولټوه که رښتیا هم ته دې خپله خوښي پیدا نه کړه بیا به هغه څه چې مونږ زړونو کې دې وبه یی کړو، دا می د حسینې سره وروستې خبرې وی همداسې ورنه د خپل تولګي په لور راراوان شوم، د حسینې وروسته می په ځان کې دومره توان نه لیدو چې درس ووایم همداسې د خونې په لور راروان شوم نه پوهیدم هغه ژمنه چې می وکړه پوره به یی کړم که نه کله به می د خولې اخ وختو ځکه ما غوښتل چې ژمنه پوره کړم خو ګوره د یوې ژمنې پوره کول راته نورې څومره ژمنې مخکې کړې اوس به څه کوم دا بدبخته زړه به څنګه قانع کوم که داسې ونه کړم نو رضوان به څنګه شي د بل په ویر ځانته خوښې لټول د احمق سړي کار دې ددی کار اجازه به ماته زما زړه هیڅ کله رانکړي، کاش رضوان حسینې سره مینه نه کولې بیا کولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مى شو په اسانۍ يى اړيکه پرې کړم او بيرته يى په خپل نوم کړم، خو دا خو هر څه بدل دي په سوچونو کې ډوب وم چې تليفون مې وشرنګيدو نه پوهيږم په دى وخت کى د چا زنګ وو په نا پامۍ کې مى تليفون ځواب کړ داسې غږ مى تر غوږو شو لکه د ليلا ژر مى د هغې نوم تکرار کړو ليلا هغې لورې راته په معصومه غږ وويلې شو هدايته زه يم ليلا ښنګه يى؟ ډير حيران وم دا څه روان دي لومړې د حسينې داسې راسره مخ کيدل او اوس ليلا دا اتفاق وو که بل څه ومى ويل ليلا ښنګه داسې ناڅاپې ؟ هغې بيا په عاجزۍ وويل ښنه غواړم چې مزاهم شوم خو نه پوهيږم ولې نن مى ډير زيات ياديدې زړه مى ورخطا شان وو که هر څه مى وکړل خو زړه مى بيا هم قانع نه شو زړه مى شاهدي ويلې

ستا اشنا به ستا له غمه لېونى شي

لړ يي فکر بدلوه احوال يي اخـــله

چې ښه نه يى ، عجيبه خبره ده دى ته زما حال چا وويل افففف ژر مى وويلې ليلا دا هر څه تاته چا وويل ؟ هغې وويل کوم څه زه خو څه نه نه يم خبره ، څه شوي؟

ومى ويل ښنګه پوه شوې چې ښه نه يم ؟

وى ويل زړه مى ويل نه پوهيږم د خولې مى خندا ووتلې ومى ويل ستا زړه هم ډير خطرناکه دي ليلا، خبرو ته مى هيرانه شوه وى ويل هدايته څه شوي ولې داسې وايى؟

ومى ويل خير دا هر څه پريدا دا وايه اوس ښنګه يې ؟ په ځندني غږ يى وويلې پرته لا تا ګمان مه کوه چې ښه به اوسم، زه يوازې ستا په شتون کې د خوښې احساس کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې خندل ومی ویل لیلا ما کې نو څه دي چی داسې وایی مه کوه دومره مینه ستا مینه ماته خجالت راکوي هغې وویل نا خدای دی نکړي داسې وغواړم بس څه چی حقیقت وي غلې شان شوم ومی ویل لیلا! هغې په ارامې وویل همممم بیا می ورته نوم واخیستو لیلا بیا یی وویل اورم خو ما بیا لکه د لومړې شبیر په څیر حرکت وکړ بیا می ورته نوم واخسیتو لیلا غږ یی اوږد کړو وی ویل خو اورم کنه څه وایی په خندا شوم ومی ویل داسې لږه جانداره شه څه مړه مړه غږیږې هغې د خندا وروسته وویل که ربښتیا غواړې خوښه اوسم نو بیرته راشه زه او زما زړه دې هرکلې

ته همیشه سترګې په لار وي خبرې یی د قدره ډکې وی ومی ویل لیلا که داسې وکړم څه به وشې اوږده ساه یی واخسیته او وی ویل ژوند به می پوره شې ....

د ژوند دری کاله می وتلې زما د زړه هره خبره پرته د ویلو پوره کوې زما ژوند یی لکه د ګلونو ډک پسرلې کړې او هر سهار زما د مینې پسرلې تازه او سمسور ساتې ځان مړاوې کوې خو ما مړاوې کیدو ته نه پریدې کله چې خفه شم نو د خپلې مینې درون سیورې راباندې راولې ددې دومره مینی مانه زما غمونه هیر کړی کله کله هغه تیر ژوند او خبرې راته دورغ ښکاري که زه پوهیدې زما ژوند به دومره هوسه کیږې ما په د ژوند هغه شیبې په خفګان نه تیرولې خو بیا هم خفه نه یم ځکه ژوند تجربه ده دا به هم زما لپاره وه خو خوښ په دی یم اوس خوښ یم هغه پریکړه چې په وروستې ورځ ما وکړه د هغې ډیر راضی یم هغه څه چی ونه شو پری نه یم خفه ځکه دا اوس چې څه لرم په دی کی ډیر خوښ او ارامه یم هغې لاس وړاندې کړو او زما لاس يي په خپل لاس کی ونیوو ماته وایی په شتون دی د سکون احساس کوم ددی داسې خبرې ماته د ځانګړې کس احساس راکوي که څه یو وخت داسې وو چې ما ګمان کووو زه هیڅ یم زما ژوند عبث دی خو کله چې می ژوند ته دا راغلې هغې بی معنا ژوند می معنا موندلې اوس کمی نشته د هغې په دی خبره می د هغې لاس ښکل کړ ومی ویل ستا په شتون زما ژوند ارزښمنه کړ هغه زما د مینې خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته په خندا شوه څه او د هغې خندا ماته ارامې راکړه یو بل کس می په ذهن کی شته هغه نه هیریږې هر وخت په یاد وی ځکه مینه هیڅ کله نه هیریږې خو د هغې نشتون کې خفګان نه کوم د هغې مینه په شته ژوند کی پوره کوم هغه پریکړه می بیا تر ستړګو وړاندې راغله چې حسینې سره می کړې وه په هغې سبا هغه بیا راسره مخ شوه خو ما یوه په هماغه ورځ خپله پریکړه کړې وه سبا بس د هغې پریکړې ویلو او د هغې د اوریدو ته تلې وم کله چی می ولیده نو خواته می راروانه شوه ما بیا هم د هغې سترګو ته ونه کتل خواته می نژدی شوه سلام وروسته می ورنه د پریکړې پوښتنه وکړه هغه څه لخظه غلې وه چی بیا می پوښتنه تکراروله نو ژر یی وویل هممم یوه شوم ستا ځواب د ویلو پرته هم درکولې شم د لاس اشاره یی وکړه چې هغې لورې ته می وکتل نو ومی لیدل رضوان د لرې راروان وو هغې وویل زما پریکړه هماغه ده چې خدای زما په حق کې کړی وه زه راضی یم اوس د هغې خبرې زړه نور هم ډاډه کړ ما لا ځواب ورکوو چې موبایل می وشرنګید کله چی می سکرین ته وکتل نو ومی لیدل لیلا وه په مسکا می تلیفون سکرین هغی ته مخامخ کړ ومی ویل زما پسرلې نا رښتیا د مینې پسرلې همدا دی هغه می پریخوده او د مینی پسرلي لورې ته می حرکت وکړ داسې حرکت چې تر اوسه پکی خوښ یم زما ژوند او زما مینې یوه تجربه وکړه هغه دا چی اړینه نده هر هغه څه دی د خوښې ډک وي چې مونږ یی غواړو که نظر تاو کړو هر هغه څه چې ژوند مونږ ته راکوې په هغې کې هم مینه او ارامې شتون لرې بس فرق د لیدو وی .....

پای په دغه ټپی

چارې د بخت دي څه به وايـو!!... 😪

ته شوې د چا او زه د چا ورسیدمه!!... 😭

د پښتو ناولونو خوارو لوستونکو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

له تاسی ټولو څخه یو نړۍ مننه کوم چی تر پایه مو ناول راسره ولوسته،

پای

ماته به بل لالی خدای راکړي

نۀ به دي یاد کړم ، نۀ به مخ در واړومه !

زړونه یي یو کړی بیل یي مۀ کړي

د چا چې مینه په رشتیا چا سره وینه

غاړه غړی به شو یو بل به معاف کړو !

خوښه دي نۀ دا مـــــــــــــــروره یاره!

Såd]

پای ♡

تر بیا راتلو ښه وخت او ښې شیبې.

له ☜ ikramullah Zeer ☞ سره پاتې شئ

د نورو لنډو کیسو او ناولونه لپاره زموږ سره پاتې شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library